

KORONA
virus misli na vas

Boris Golić

COVID
-19

Boris Golić

COVID - 19

2020. godine

Svi korisnici digitalnih knjiga by Impero present, dužni su poštivati ugovor o korištenju digitalnih knjiga koji se nalazi u prilogu knjige:

Više podataka o našim drugim izdanjima moći ćete saznati ukoliko posjetite našu web stranicu, koja se nalazi na slijedećoj adresi:

<http://www.digitalne-knjige.com>

*© Copyright Boris Golić. Sva prava pridržana.
Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku
ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu:
bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.*

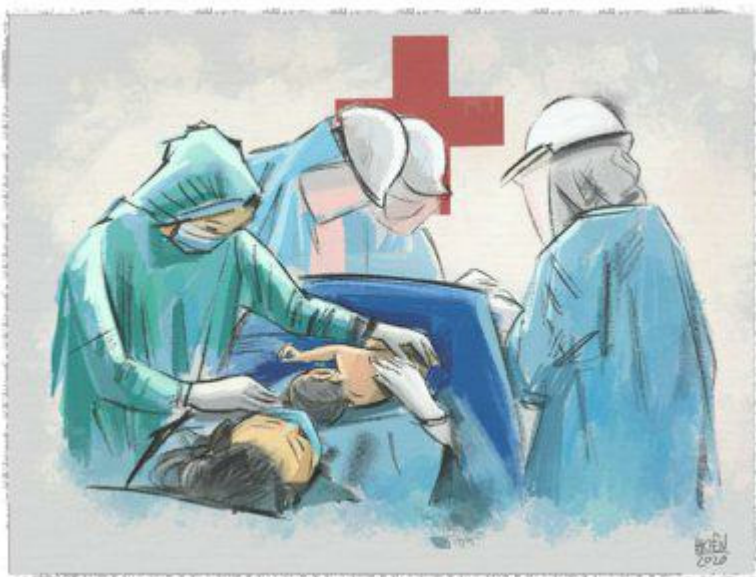
*Nije kraj, kad je kraj, nego je kraj kad o tome
odluči neka viša sila. A hoćemo li reći da je to
Bog, usud, ili sudbina, neka o tome odluči
svatko po svom nahođenju. Jer nikako da to
sa tim koronom virusom da prestane. Već
je valjda i Bogu to dosadilo i dozlogrdilo.
I to traje i traje.*

Boris Golić

Pripremo : Boris Golić

Uredio: Nenad Grbac

Predgovor

Predgovor knjige COVID - 19

„Najgore tek dolazi!“ - Artur Schopenhauer

Nije kraj, kad je kraj, nego je kraj kad o tome odluči neka viša sila. A hoćemo li reći da je to Bog, usud, ili sudbina, neka o tome odluči svatko po svom nahođenju. Jer nikako da to sa tim koronom virusom da prestane. Već je valjda i Bogu to dosadilo i dozlogrdilo. I to traje i traje. I nikako da stane. A ja ni ne znam da li Bog zna što smo mi ovdje na brdovitom Balkanu preživjeli?

A preživjeli smo naše ratove, naše privatizacije, naše pretvorbe, naše krize, naše recesije, naš gubitak posla, naš pad i gubitak dostojanstva, a ja sam doživio i svoju prijevremenu mirovinu. Jest da je mala, da je nedostojna života kojeg živim, ali bi meni trebala biti dovoljna. Pa u slobodno vrijeme pišem, jer nema ni legalnog, a ni ilegalnog posla. Jer još uvijek sam pod utjecajem Moravijinog sindroma. Jer moram napisati barem 46 knjiga. A ja sam sada na 44 knjizi.

Stoga, u nedostatku boljeg, pišem i nadam se da ću napisati 46 knjigu i ispuniti Moravijin sindrom. I o čemu ću drugom pisati neko o korona virusu ili COVIDU - 19. Jer sve se s tim korona virusom nastavlja, jer to nikako da prestane. Izgleda da će nas COVID - 19 pratiti do kraja života. Pa će me ili neće pratiti Bambijeva smrt, smrt Dickeya Bettsa, naša matematika i podaci o korona virusu ili COVIDU- 19.

Citat o COVIDU - 19:

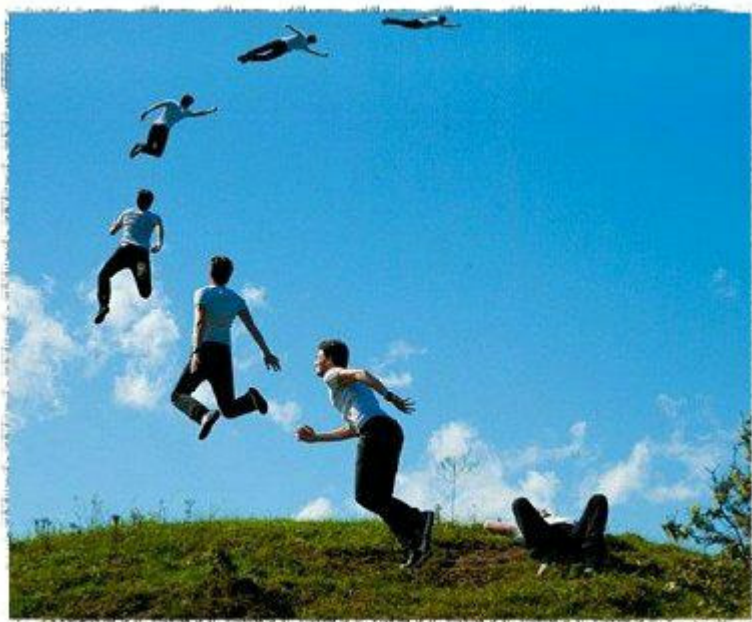
„Od kad je nastupilo ovo vrijeme korona virusa ili COVIDA 19, ja ne znam i nisam na čistu trebam li se nekako smiriti, trebam li se povući u osamu, trebam li astralno letjeti ili trebam umrijeti? Jer ja spadam u rizičnu skupinu za taj korona virus.“

Jer ja spadam u tu gospodarski lošiju skupinu. Jer i ja sam obolio od šećerne bolesti, sklon sam nekakvim infekcijama, loše mi je regulirana glikemija, imam visok tlak, imao sam blagi moždani udar i sklon sam kardiovaskularnim bolestima. Stoga se pitam, trebam li se predati svojoj sudbini, ili se trebam boriti? Jer sve to je zbunilo moju umornu dušu, pa se pitam trebam li živjeti ili trebam ići u vječna lovišta, kako su nekad govorili Indijanci.

Ali zato znam da se uklanjam i sklanjam od ljudi, da sam postao nedruštven i antisocijalan. Da sam nefunkcionalan, da sam u strahu, da sam u svojevrсноj apokalipsi, da sam nekad u panici, a nekad u svom užasu. Ali da se pridržavam mjera Civilnog stožera o socijalnom distanciranju, pridržavam se. Jer pridržavam se novih pravila života, ma kakvi oni bili. A oni mi nisu dobri i ne čine mi dobro. Jer ja bih išao s nekim na jutarnju kavu i popodnevno pivo. Išao bih s Perom na kavu i popodnevno pivo.

Jednostavno ne mogu bez toga."

COVID - 19

COVID - 19

POGLAVLJE 1

Od kad je nastupilo ovo vrijeme korona virusa ili COVIDA 19, ja ne znam i nisam na čistu trebam li se nekako smiriti, trebam li se povući u osamu, trebam li astralno letjeti ili trebam umrijeti? Jer ja spadam u rizičnu skupinu za taj korona virus. Jer ja spadam u tu gospodarski lošiju skupinu. Jer i ja sam obolio od šećerne bolesti, sklon sam nekakvim infekcijama, loše mi je regulirana glikemija, imam visok tlak, imao sam blagi moždani udar i sklon sam kardiovaskularnim bolestima. Stoga se pitam, trebam li se predati svojoj sudbini, ili se trebam boriti? Jer sve to je zbunilo moju umornu dušu, pa se pitam trebam li živjeti ili trebam ići u vječna lovišta, kako su nekad govorili Indijanci. Ali zato znam da se uklanjam i sklanjam od ljudi, da sam postao nedruštven i antisocijalan.

Da sam nefunkcionalan, da sam u strahu, da sam u svojevrsnoj apokalipsi, da sam nekad u panici, a nekad u svom užasu. Ali da se pridržavam mjera Civilnog stožera o socijalnom distanciranju, pridržavam se. Jer pridržavam se novih pravila života, ma kakvi oni bili. A oni mi nisu dobri i ne čine mi dobro. Jer ja bih išao s nekim na jutarnju kavu i popodnevno pivo. Išao bih s Perom na kavu i popodnevno pivo. Jednostavno ne mogu bez toga.

Jer, svatko ima svoje poroke, jer svako ima svoje ružne navike. Jer preživio sam ja svoje sretno i nesretno djetinjstvo, jer preživio sam svoj sretan i nesretan brak, svoj pubertet, svoj socijalizam, svoj Domovinski rat, sve moguće i nemoguće pljačkaške pretvorbe, sve tranzicije, sve stečajeve, sve bankrote, zatvaranje tvrtke i umjesto da sam se smirio, jer pronašao sam svoje razrješenje i svoj mir, dočekaao sam svoju prijevremenu mirovinu, dočekaao me, nakon svega, taj korona virus ili COVID 19. I sad se ja borim s njim. A mirovina mi je mala, moram raditi na crno, a posla nigdje nema. Nema posla ni za lijek, a nema ni lijeka za korona virus. I ne znam što

mi je činiti. Zbunjen sam i umoran. Ne mogu si pomoći. Još me i moja bivša žena posjećuje i pita me za novac. A ja sam platio i dvostruko pretplatio tu moju rastavu. I ne znam što ta žena hoće od mene? Ona mi je totalno nerazumljiva. Je li ona svjesna da su teška vremena, da ne mogu biti teža. A ona se zadužuje i troši kao luda.

Samo bi mi sada trebali simptomi korona virusa: blaga prehlada, bolovi u grlu, povišena temperatura, zastakljene oči, bolovi u tijelu i glavi. I da na to budem spreman, da budem za smrt spreman, odlučio sam voditi svoju evidenciju ili dnevnik o svojoj bolesti i svom izlječenju. Jer ne dam se ja lako, na sve sam ja spreman. Pa prošao sam ja tečaj: ništa nas ne može iznenaditi. Samo to mi u današnje vrijeme ne pomaže. Inače, ja redovito astralno letim i idem na astralna putovanja, ali baš i ne u posljednje vrijeme. Jer ja se više ne znam udobno smjestiti, jer ja se više ne znam opustiti, ne znam se više osloboditi svojih strahova i napetosti, ne znam više očistiti svoj um. Jer ja više nisam u stanju primijeniti svoju tehniku američkih pilota borbenih zrakoplova. Nemaam potrebnu koncentraciju i metodu opuštanja, pročišćavanja i čišćenja nepotrebnih i zlokih misli.

Sve je to zbog novonastale situacije, ne mogu izmijeniti svoje stanje svijesti, neodlučan sam, pa nisam duhovno jak, pa ne mogu odvojiti svoju dušu od tijela. Pa ne mogu lucidno sanjati, pa ne mogu postići svoje izvantjelesno iskustvo. Stalno sam umoran, stalno sam iscrpljen. I kažem da je tomu kriva ta naša situacija s korona virusom, od toga nam je umorna i iscrpljena duša, duh, psiha i tijelo. Unutar tijela krvaramo, a da toga nismo ni svjesni. U biti ne funkcioniramo baš najbolje. Ne pronalazimo rješenja, a tražimo rješenja. I ja ne znam trebamo li koristiti buniku, mandragoru, tatulu, atropu belladonu, gljivu – muharu, gljivu ludaru ili jutarnju slavu, poznati balkonski ukras naših kućanica. Trebamo li koristiti psihoaktivne biljke ili ne trebamo? Ili bi trebao naručiti pejotl, Kastanedinu psihoaktivnu biljku.

Morat ću to pitati moju bivšu ženu, jer ona je puna adrenalina, jer ona je euforična i entuzijastična. Mora da ona koristi neku psihoaktivnu biljku ili psihoaktivnu gljivu i tome doda kožu daždevnjaka i kožu žabe krastače. Ja bih radije, da odblokiram svoju krunsku čakru, koristio peyotl, ali mi se nitko ne javlja iz Castenedinog stožera, a ni ne znam je li Casteneda uopće i živ. No, u svakom slučaju moram otkloniti tu iscrpljenost duše, srca, mozga, duha, psihe i tijela. Moram otkloniti tu svoju dezorijentiranost i zbunjenost, jer ne želim da mi dolaze moja bivša žena, nekad smrznuta žena i djevojka koja mi želi prodati masažer. Želim se srediti jer imam razne predosjećaje, jer imam predosjećaj da ću otići s ovoga svijeta. Jer me u snovima obilaze i posjećuju ljudi koji su odavno umrli. Jer oni žele da ih vidim i da razgovaram s njima. A meni se s njima ne razgovara, pa oni su umrli i što ja imam s njima razgovarati. Neka oni svoje priče pohrane u svoju podsvijest.

Ja bih odvojio svoju dušu od svog tijela, mentalno bih profunkcionirao i astralno bih poletio. Jedino još nisam odlučio kuda bih putovao. Ali i dalje me muči moja smrt i moja smrtnost. Jer za smrt kažu da je prestanak svih bioloških funkcija, a moje funkcije nisu prestale raditi. Jer neki kažu da poslije smrti dolazi do zagrobnog života, dolazi do raja ili pakla. Ima ih koji govore da ćemo se reinkarnirati u neku životinju, a neki se sahranjuju s oruđem i oružjem za borbu na onome svijetu. A mene je strah od pakla, pa bio on Petrov, Faustinin ili Danteov. A kažu da Petrov pakao i Petrova apokalipsa i nije nešto tako strašno i zastrašujuće. Treba se samo naviknuti na to da bivaš obješen za vlastiti jezik iznad gorućih jezera sumpora i da ti crvi jedu tijelo. Pa zar i ovaj život nije takav? I ovdje nas je netko objesio za vlastiti jezik iznad gorućih jezera sumpora. I ovdje nas svakodnevno jedu crvi.

Mene su izjeli i izgubio sam 50 kilograma. I još me jedu i ne daju mi mira. I zar svakodnevno ne slušam jecaje, urlike i krikove, slušam. Stoga bih ja ako mogu, izabrao ili odabrao pakao svete Faustine. Jer njen pakao je mračno mjesto ispunjeno neopisivim smradom. A ja

sam na smrad naučio, pa ja živim u Belišću, u mjestu gdje je sumporni smrad i pokvarena jaja svakodnevno i gdje raznorazni demoni me kidaju, lome i muče. Što se tiče Danteova pakla, na njega ne bih se mogao odlučiti. Iako sam otuđen od Boga, ipak nemam vjernog prijatelja kao što je Vergilije, književni uzor, učitelj i vođa. Jer ne znam koji su moji stvarni grijesi, opačine i poroci. Pa ne znam koja bi bila moja duhovna i tjelesna kazna. Kažu da je najveća duhovna kazna nemogućnost viđenja Boga, a ja se nisam ni odlučio kojeg bi Boga htio vidjeti: Gospodina Boga, Isusa Krista, Svetog duha, Budu, Zaratustru, Peruna, Manitua ili Svaroga.

S vremena na vrijeme ja sam neodlučan. Jer ja se još nisam odlučio za kršćansku vjeroispovijest, neku teološku misao ili za nekakvu crkvenu mistiku. Takav sam, kakav sam. Neodlučan sam. I ne znam od kojeg Boga da tražim milost. Stoga ne bih ulazio u pakao, ne bih se htio susresti sa Sotonom, ako ne moram. Jer uglavnom nisam činio glavne grijeha: nisam varao, nisam bio nasilan, nisam bio neumjeren, nisam bio bahat, pohlepan, ili sebičan. Jer očajnici koji odlaze u pakao kažu:

„Svi vi koji ulazite, ostavite svaku nadu!“

Jer ja nisam spreman za razne kazne, jer ja sam bio dovoljno kažnjen i u ovom životu. Nisam ja za nikakve odmazde. Ne želim ja da me napadaju stršljeni, obadi, orlovi, zvijeri i beštije. Moja je jedina greška što nisam u onim olovnim vremenima bio uz Tita, što ne držim do Tuđmanovog naslijeđa i što ne slavim ustaše i NDH.

Da sam to činio, sada bi bilo drugačije. Možda bih imao i ja nekakvu značajnu ulogu u toj našoj pljačkaškoj pretvorbi i privatizaciji. I možda bih živio ležernije, bez stresa i imao bih više. A ne da me sada proglašavaju nevjernikom i ateistom. Da me proglašavaju nekakvim sotonistom, nekakvim luciferskim svećenikom. Nekakvim pripadnikom bliskoistočnih religija, nekakvim okultistom ili nekakvim magičarom. I mogao bih se više usmjeriti u bavljenju

mojim aktivnim i pasivnim imunitetom. Ne bih bio neprilagođen. Ne bih se samouništavao. I ne bih morao piti alkohol, da zaboravim ružnu stvarnost oko sebe. Ne bih morao ni čitati Bibliju i u njoj tražiti rješenja za svoju smrt. Ali sa mnom je problem što ne vjerujem u uskrsnuće. Ne vjerujem da ću uskrsnuti. Ne vjerujem da ću samo zaspati i ozdraviti.

Drugim i prvim riječima ja živim u vremenima krize. Zbog korona virusa svi smo u nekakvoj gospodarskoj krizi. Svi živimo u nekakvom iracionalnom strahu, pokušavamo ostati hladne glave, ali nam to uspijeva ili ne uspijeva. Ali nam ne uspijeva ništa planirati unaprijed. Jer se nismo uspjeli uskladiti sa svojim snovima. Nismo se pročistili, nismo doživjeli svoju katarzu, nismo ništa naučili, nismo ništa razriješili, nismo krenuli ni na kakvo duhovno putovanje i nismo astralno poletjeli. Jer izgleda da smo teško bolesni ili smo teško oboljeli. Nešto se zakompliciralo s našim zdravljem. S našim mozgom, s našim srcem, s našim kardiovaskularnim sustavom. Stalno nešto radimo s našom cirkulacijom, ali bezuspješno. I sada kažu da su nas napali nekakvi pauci i nekakvi krpelji. I kažu da su to krvožedna parazitska stvorenja. I da nas bodu kad stignu. A nakon njihovog uboda zaraženi osjeća slabost, glavobolju, povišenu temperaturu i bol u kostima. Gotovo isto ili slično s korona virusom.

Ali me muči i to što ništa ne mogu predvidjeti. Ne znam je li me ugrizao krpelj, pauk ili imam korona virus. A uz sve to, nema ni posla na crno. Ništa nije uređeno, sve je naglavačke ili sve je zaustavljeno. Dosta mi je stare kineske kletve:

„Dabogda živio u zanimljivim vremenima.“

Ja bih živio u sređenim i nezanimljivim vremenima. Dosta mi je rata, dosta mi je bolesti, dosta mi je krpelja, pauka i korona virusa, dosta mi je tranzicije, dosta mi je pretvorbe i pljačkaške privatizacije. Dosta mi je ove naše loše vlasti. Jer nema nikakvih aktivnosti, nema reda i rada i nema zarađivanja. Sve je nekako nepotrebno i suvišno. I

stalno slušamo jedno te isto, da napredujemo, ali sporim koracima. Međutim, ja to ne uočavam i to se ne uočava na mojim financijama. Moja mirovina je jednaka. Nema promjena na bolje. I zato se brinem što mi Bog ne odgovara. Što on ne odgovara na moje iscjeliteljske molitve. Što on ne odgovara kad se ja molim:

„Iscijeli me, Gospodine, i bit ću zdrav. Spasi me, i bit ću spašen, jer ti si pjesma moja. Udijeli mi nadu i vjeru u tebe. Pruži mi bilo kakvu nebesku perspektivu.“

A Bog mi kaže:

„Ja sam prvi i ja sam posljednji, osim mene Boga nema.“

A ja ne razumijem, što mi je Bog rekao. Ja ne znam značenje tih riječi i ne znam jesam li dobro čuo. I ne znam želi li me Bog spasiti, želi li mi dati nebesku perspektivu ili se moram u sebe pouzdati. I pitam se: jesu li moji dani odbrojani ili nisu? Jer ja još uvijek sumnjam u svoju vjeru, jer ja se još uvijek nisam pročistio od svojih grijeha, jer ja još uvijek ne molim dovoljno, jer ja se nisam oslobodio svih svojih demona.

Jer ja imam, od tih naših svakidašnjih situacija, umoran mozak. Nikako da se oporavim od svega toga. I vidim stvari neuobičajeno i drugačije. Jer ja imam poremećaj astralnog letenja. Ne mogu upravljati sobom, ne mogu odvojiti svoj duh, svoju dušu, od svog tijela, a kada to uspijem netko mi zasmeta i netko me onemogućuje od toga svega. Netko mi poremeti moje raspoloženje, moju koncentraciju, netko poremeti moju duhovnu i moju energetsku stabilnost. I upravo sada, kada sam namjeravao astralno poletjeti, netko se dohvatio mog kućnog zvona i zvoni kao lud. Mora da je to moja bivša žena i baš joj neću otvoriti. Ne zanima me izvješće o njenim prodanim i neprodanim gaćama, grudnjacima i vibratorima. Baš me briga za njenu kaznenu prijavu. Ja se bavim relaksacijom

tijela i uma. Pripravio sam si biljne pripravke, skuhao sam valerijanu, matičnjak i metvicu. Pa očekujem da ću astralno poletjeti.

No, sad me ta osoba koja zvoni, onemogućava. Pa sam napet, ljut i razdražljiv. Pa ne funkcioniram kako treba. Pa sam u budnom stanju, pa proizvodim melatonin, pa se osjećam loše, pa sam umoran, pa imam problema s fokusiranjem i koncentracijom, pa ne kontroliram svoje emocije, pa sam u nekakvom stresu, pa sam u nekakvoj krizi, pa imam poremećaj astralnog letenja. A tako bih htio astralno poletjeti u nekakvo sretno vrijeme. Tako bih htio poletjeti u ondašnje slovačke Partizanske, pred onu tvornicu vojničkih čizama. Jer tamo sam valjda bio najsretniji. Ja sam, a ako mene minimalno 100 raspoloženih žena i djevojaka. I sve me žele. A bilo je tamo i onih sisatih i onih guzatih i onih lomnih u struku. Sve što srce traži i što se može poželjati. Najradije bih se tamo vratio i u ta vremena. Ne želim ovu sadašnju tugu, nesreću i pesimizam. Ne želim moju bivšu ženu i da mi ona govori da sam impotentan.

Zahvaljujući tome ja sam samo nezainteresiran za nju. S njom se ne osjećam opušteno, nego napeto i nezadovoljno. Nema mi s njom nikakve zabave. S njom mi ne kreće na bolje, nego na gore. S njom mi nema oporavka. S njom mi nema nikakve ekonomske i financijske sigurnosti. S njom mi nema budućnosti. Jer uz nju nikako ne funkcioniram. Ona mi odvlači pažnju, ona mi govori o gubitku posla, o gubitku financijskih prihoda, a ja se snalazim na crno. Ili se više ne snalazim. Pa više ne uspijevam pokriti osnovne životne troškove. Dobro da sam dobio tu prijevremenu mirovinu. S njom barem rješavam te osnovne životne potrebe. Ali me smeta ta naša toksična okolina, taj naš umor i razdražljivost, taj naš pesimizam, to naše beznađe. Ta moja vremena bez sna, bez apetita, sa pojačanim lupanjem srca, sa glavoboljama i vrtoglavicama.

Valjda zbog svega toga ja ne uspijevam astralno letjeti. A to mi nedostaje. Jer bih, kao što rekoh poletio u Partizanske, u ona vremena kad sam bio sretan i kad su se tamo proizvodile vojničke

čizme za sovjetsku vojsku. Želim ja odagnati od sebe ovo stresno i krizno vrijeme, ali se ne snalazim. Izgleda da me je vrijeme pregazilo. Izgleda da imam problem s mojom bivšom ženom. Ja bih joj trebao nešto oprostiti, ali ne znam što. Valjda bih joj oprostio što me je varala s Škrljom, nekakvim mladcem od 20 godina. Ali umjesto oprosta, ja bih radije popio pivo i nikome, ništa ne bih oprostio. Jer ja ne smatram to velikim problemom, jer moja bivša žena je otišla od mene, jer ona se razvela od mene, jer onda ona može živjeti s kim želi. Ali ja imam problem s mojim susjedima i prijateljima. Jer oni me pitaju:

„Nije valjda da tvoja žena živi s Štrljom?“

„Nije Štrljo, nego Škrljo. Mi smo se razveli pa može živjeti s kim želi.“

„Ali kud baš sa Štrljom?“

„Nije Štrljo, nego Škrljo, ma što to bilo i ma što to značilo.“

„Ali gdje sa njim. Pa može joj biti unuk.“

„Ona ga je odabrala, pa živi s njim.“

„Viđam ja nju i kod tebe?“

„Ponekad dođe.“

„Zašto dođe?“

„Ima problema sa zakonom. Ima problema sa kamatarima. Stalno je u financijskim problemima.“

„I što hoće od tebe?“

„Hoće novce.“

„Jeste li proveli ostavinsku raspravu?“

„Jesmo.“

„Valjda je nisi isplatio?“

„Duplo sam je isplatio.“

„Kako duplo?“

„Isplatio sam joj duplo od onog što je utvrđeno ostavinskom raspravom.“

„I njoj to nije dovoljno?“

„Nije.“

„I zato ti ona dolazi?“

„Zato dolazi.“

„Baš nemaš sreće.“

„Nemam sreće.“

Zato valjda ja mojoj bivšoj ženi ništa ne opraštam. Zato ja valjda mojoj bivšoj ženi ništa ne zaboravljam. Ja je ne razumijem i ne razumijem situaciju u kojoj se nalazi. Znam da ta situacija nije ili je, bezazlena, da su joj najavili stečajnu dražbu i zato je ona odlučila prodavati svoje gaćice, grudnjake i vibratore. Ali tko će joj to kupiti, nema toga. Ona je ostarjela, ona je postala Cicciolina. I ona meni pravi probleme. Pa sam se ja zaključao i nikome ne otključavam. Ja sam u toj svojoj samoizolaciji ili karanteni. I briga mene za kaznenu prijavu protiv nje. Jer policija je podnijela kaznenu prijavu što je prodavala svoje donje rublje i svoje intimne stvari, a u tim korona

virus uvjetima to nije dozvoljeno i to je strogo zabranjeno. I neću ja raditi na tome da se ta optužba odbaci. Neka je primjereno kazne. Neka plati što se platiti mora. Ona je to zaslužila i možda se ona na taj način smiri.

POGLAVLJE 2

Ne znam imate li vi prijatelja naivca? Nekog tko je naivan do krajnjih granica. Ja imam. Zovem ga Bambi. Ustvari drugi su mu to ime dali. On se oženio Ukrajincom, ni ne znam joj više ime. Zove li se ona Tatiana ili Irina? No sada to nije važno. Jer Bambi živi u Ukrajini, i nekad me nazove na telefon, a kada dođe u Hrvatsku, onda idemo na kavu. Samo već dugo vremena me nije zvao, već dugo vremena nije bio u Hrvatskoj. A ja znam ili ne znam da sam se već zabrinuo, da se neće naći nikakva snaša za njega. Jer izgleda da mu ne odgovaraju naše žene, on s njima priča, on s njima koketira, ali ništa ne djeluje. Hladan je na njih kao špricer. Kao što je hladan na moje poduzetničke ideje. Njega to jednostavno ne zanima. On je uvijek pronalazio posao u tom našem realnom sektoru. Pa on živi u svom svijetu, da je sve moguće, da je dostupno, da je sve lagano. A nije tako. Stvarnost je drugačija, puno ružnija.

Ja sam do nedavno pronalazio svoj posao, i posao za sebe, ali od nedavno mi se taj svijet zatvorio i postao zatvoren do kraja. Moja znanja nikom ne trebaju. Ja nikome i ničemu ne mogu poslužiti. Nitko me više ni ne zove na razgovore. Zovu našeg bivšeg predsjednika Mesića, jednog beskorisnog čovjeka, jer on uzaludno putuje po svijetu, ali mene nitko ne zove. Jer ja sam ostario, imam više od 50 godina. A ja mislim da imam znanja.

Pa ja znam puno toga o privlačenju investicija, o stranim ulaganjima, o stranim ulagačima, o trgovini vanjskoj i unutarnjoj, o stranim partnerima, o kompenzacijama, o kompenziranju, o prodaji na domaćem i na stranim tržištima. Sada sam i ja od toga odustao, ako nikome ne trebam, onda ne trebam ni ja nikoga. Baš me briga za poslovni svijet, za globalizam i za globalno gospodarstvo. Ako oni mogu bez mene, onda i ja mogu bez tog globalizma i tog globalnog gospodarstva.

Ali koga to zanima? Nema toga u ovoj tužnoj zemlji, bez ideja, bez vizija, bez ulaganja i bez ulagača. A ne znam je li se Bambi oslobodio svojih misli da treba studirati? Jeli se on oslobodio svojih misli da treba ili ne treba posjetiti Pariz, Berlin i London? Morat ću ga to pitati. Jer za mene je prošla baba s kolačima, jer ja više ne namjeravam uzaludno studirati, a ni ne namjeravam više ići u Pariz, Berlin i London. Više mi nije do toga. Ali sjetio sam se da sam ja Bambija poveo u Ukrajinu, da sam išao tražiti svog djeda, da sam to obećao teti iz Berlina. Da je ona htjela naći svog oca negdje u Ukrajini. Pa sam ja poveo Bambija u Ukrajinu, da traži tamo svoju drugu obalu, svoje korijenje, svoju oazu mira, svoj izvor snaga, svoj izgubljeni raj, nešto vječno ili za vječnost. Da tamo pobjegne od naše mržnje, pohlepe, grabežljivosti i bahatosti.

Dakle mi više ne držimo do Fridricha Neumanna i njegove knjige Mitteleuropa. Da je teritorij između Visle i Vogeza, između Galicije i Bodenskog jezera nekakva Srednja Europa. I da za taj prostor trebam ratovati i voditi ratove, s Rusima, s Rumunjima, sa Srbima. I sjećam se da sam s Bambijem ispunjavao formular za vizu i sjećam se da je dobio vizu prije mene. Jer ja sam navodno bio na nekakvoj difuznoj Interpolovoj tjeralice, a onda sam zvao Ukrajinsko veleposlanstvo, pa sam s time raščistio. I sjećam se Bambijeve majke, da je ona mislila da u Ukrajini još vlada gladomor, da još tamo umire 10 ili 20 milijuna ljudi, pa je pripremila smrdljivu sarmu za put. Badava sam ja govorio da je to bilo 1931. godine. Oni me nisu slušali. I još mi je Bambijeva majka rekla da je sretna što vodim Bambija na put. Jer joj je dosta ovog stanja. Jer joj je dosta glumljenja da joj je dobro, a ništa nije dobro.

Jer joj je dosta nekritičkog veličanja našeg prvog predsjednika Franje Tuđmana. Jer su ona i njen Bambi nekakvi umirovljenici. I dok ona ima malu mirovinu, Bambi ima veliku. Jer on je branitelj umirovljenik, jer on nije zaposlen, on je umirovljen silom prilike i silom nekakvog zakona o razvojačenim braniteljima. I ona svima priča da su zbog toga emigrirali i postali izbjeglice u Ukrajini. A ona

bi htjela da on radi, da on privređuje. Jer samo to čovjeku odgovara, jer samo to čovjeka smiruje. Stoga ona negativno valorizira našeg prvog predsjednika. Ona je protiv njega i protiv politike umirovljenja naših branitelja. Pa Bambi je mlad, nije on za mirovinu. Ali ona nikoga ne osuđuje, ona nikoga žestoko ne napada. Samo njoj je svega dosta i ona traži izlaz iz te situacije. Ona traži izlaz iz te naše zagađenosti vulgarnošću i primitivnim nacionalizmom. Njoj to ne odgovara. Za nju je sve to neuvjerljivo i mutno.

Zbog toga se ona odlučila za emigraciju u neku ukrajinsku vukojebinu. Što dalje od ove naše uhljebničko – koruptivne organizacije. Što dalje od korupcije i kriminala. Tamo u Ukrajini je ona mogla postati i ostati svoja. Tamo je ona bila i jest sretna i ispunjena. Tamo nije bila nezadovoljna i nesretna. Pored Bambija, pored Irine, pored Bogdana i pored dječice. Tamo ju nitko nije dirao i nije vršio nasilje nad njom. Jer ona se nije mogla promijeniti, jer ona nije mogla pristati na ovu ružnu sliku stvarnosti i na ove laži. Jer ona se nije pomirila i oprostila od ove naše povijesti i prošlosti. Jer njoj ne odgovara da se ovdje stalno nešto raspada, jer ona pamti posljednje dane Jugoslavije i njoj je tada bilo lijepo. Jer ovdje se svaki čovjek boji onog drugoga. Jer ne zna što taj misli, što će taj reći i što će taj uraditi. Jer nitko više nije dobronamjeran i svatko je svakome neprijatelj. Na nacionalnoj, vjerskoj, psihičkoj, seksualnoj, mentalnoj i društvenoj razini.

Možda je ovo ovdje kraj svijeta. I zahvalna je ona meni što sam joj otkrio novi svijet, što sam joj otkrio Ukrajinu. Mogla je ona otići i u Pariz, Berlin ili London, ali ovo ovdje u Ukrajini joj najbolje odgovara. Tu je ona pronašla svoj mali dio svemira. Tu ona može uzgajati mrkvu, rajčice, tikvice i patlidžan. Ovdje ona može živjeti sa svojom malom mirovinom. Zato je ona htjela da njen Bambi ode u Ukrajinu, da vidi drugačijeg svijeta, da se oslobodi od ove zle situacije, a možda da si tamo nađe ženu za brak. Jer ona bi htjela biti baka, ono što joj je priroda namijenila. A kod nas ništa nije prirodno, barem za nju i barem za njenog Bambija. I zato je Bambi navaljivao na

ukrajinske žene i bio je sretan kad bi ga one prihvatili. I zato je bio sretan kad mu je jedna rekla da se želi udati za njega.

Upravo zato je kod nas sve krivo ili krivo izvedeno. Ne zna ona što je krivo, ali nešto je krivo. Nešto je trulo u ovoj državi. Nešto je trulo u državi Danskoj. I ona bi nešto kritizirala, ali ne zna što. I ona bi kritizirala Tuđmanovu autokraciju, njegov kult ličnosti, njegovu agresivnost, njegovo trgovanje teritorijem, njegove pretvorbe i privatizacije. I ona smatra da je netko kriv što se njen sin Bambi nije oženio. Te je ona to branila jer je bio mlad, pa se nije pronašla prikladna žena, pa je on postao stidljiv i onda je došao rat, pa je on obukao vojnu odoru. I išao je s ratišta na ratište i išao je s bojišta na bojište. A godine su odlazile, prohujale bi s vjetrom ili s vihorom. I njen Bambi je sad tu gdje je. Ja sam se razveo, a njen Bambi se nije oženio. Pa ona kaže da je sretna što mi idemo u Ukrajinu, a ja je pitam:

„Zašto ste sretni?“

„Bambi stalno nešto filozofira, ne da mu se raditi i nema volje ni za što. Krajnje je vrijeme da nađe neku dobru djevojku.“

„Ne idemo zbog toga.“

„A zbog čega idete. Čula sam ja da si se i ti razveo.“

„Idemo tražiti moga djeda.“

Bambijeva mama ušuti, a ja mislim, da je za sve u vezi ljubavi kasno. Kasno je, da se ljubi strasno. Jer ja sam se upravo razveo, jer ja sam kao i Bambi ušao u svojih 50 godina. I Bambijeva mama kaže:

„Sretno vam bilo i pronaći Bambiju djevojku.“

A ja mislim, baš ću ja Bambiju pronaći djevojku u tim godinama. Ako si nije našao djevojku do sada, neće nikada.

Ali nikad, ne reci nikad. Bambi je, nakon raznih peripetija, ipak pronašao djevojku po svom ukusu ili svom neukusu. Jer meni se ljubav čini precijenjenom i ja u nju ne vjerujem. Ali on je prvo sreo Tatianu, pa Irinu ili prvo Irinu, pa Tatianu. Mozak me više ne služi i sve zaboravljam. Ostario sam, pa ću to morati Bambija pitati. A tamo u dalekoj Ukrajini su svećenici proizveli antiseptik za korona virus. I on ga je kupio i popio, a što se nakon toga dogodilo, ja ne znam. Samo znam da i u Ukrajini ima 7.000 zaraženih i cca 200 umrlih. Barem u ovom neokupiranom dijelu Ukrajine, u onom okupiranom se ništa ne zna. I znam da me je Bambi nazvao i pitao da li da i meni kupi taj antiseptik. Rekao sam mu da mi to ne treba, a on me pita kako mi to ne treba, zar nisam imao moždani udar?

„Možda sam imao blagi moždani udar, ali sam se oporavio. Valjda sam imao simptome blagog moždanog udara.“

„Ima li kakvih posljedica?“

„Nema. Malo sam previše tada radio, pa sam legao spavati. Kad sam se probudio, lijeva strana mi je bila oduzeta i frfljao sam. Nerazumno sam govorio. Pokušao sam ustati i pao sam. Ustao sam se i nisam se mogao koristiti lijevom stranom. Nakon dva do tri mjeseca sam se u potpunosti oporavio, bez liječničke pomoći.“

„Nisi išao k liječniku?“

„Jesam, ali on me slao u Centar za dijabetes. Oni su me primili nakon tri mjeseca, a do tada sam se ja sam oporavio. I uzaludno su me oni slali na ultrazvuk i na očni pregled.“

„Sada je sve u redu?“

„Nije, izgubio sam 40 do 50 kilograma.“

„Jesi li išao kod liječnika?“

„Jesam. Tada su bili njihovi godišnji odmori i liječnica na zamjeni mi kaže da bar ona može toliko smršavjeti.“

„Pa koliko ona ima kilograma?“

„Oko 100.“

„Onda bi morala smršavjeti.“

„Pa sam se ja bavio savjetovanjem: kako smršavjeti.“

„Jesi li što zaradio na tome?“

„Znaš kakav je naš čovjek, sve bi badava.“

„Hoću li te ja prepoznati?“

„Ne znam. Ti dođi, pa ćeš vidjeti.“

„A što ćemo s tvojim moždanim udarom? Kontroliraš li ga?“

„Ništa ja ne kontroliram. Još trpim dolaske moje bivše žene. Ona se žali na moju erektilnu disfunkcionalnost. Ona bi mi se htjela vratiti, a ja to ne želim.“

„Da ti za to nabavim tablete?“

„Ne treba. Taj problem imam s njom, s drugim ženama nemam. Inače, nemam baš neke zdravstvene probleme.“

Time je naš razgovor završio. Zaboravio sam ga pitati dolazi li u Hrvatsku i da li se on zabrinjava zbog trenutne situacije sa korona virusom. A ja se ne brinem zbog svog moždanog udara. Ja se ne brinem za oduzeto lice, za moje začepljene krvne žile, za utrnulost dijela tijela i poremećaj govora. I pitam se koliko sam za tu bolest sam kriv, a koliko je u pitanju moji geni i nasljedni faktor? I nemam na to odgovor. I još me snašla ta zaraza, taj korona virus. I kažu da na smrtnost puno utječe moja ateroskleroza krvnih žila, moj visoki tlak i moj visoki šećer. I ja tražim pauka dupljaša, jer ubod tog pauka može mi pomoći. Može mi spasiti život. Može mi pomoći kod moždanog udara, kod ateroskleroze, kod visokog tlaka, visokog šećera i kod tog korona virusa. Možda Srbima pomaže lapot, možda Japancima pomaže ubasute, a možda Indijcima pomaže kravlji urin. Meni pomaže ubod pauka dupljaša.

Ali jednog dana sam u mom poštanskom sandučiću našao nekakav lijek i poruku da me je posjetio Bambi. Sjetio sam se da sam čuo zvono, ali bio sam na nekom astralnom putovanju i nisam se nikom javljao. Kad sam otkrio da me posjetio Bambi, odmah sam ga nazvao i javila mi se njegova majka:

„Bambi nije kod kuće.“

„Pa gdje je, kad se nigdje ne može?“

„Imao je upalu želuca i neugodnu bol u trbuhu.“

„Pa je kod liječnika?“

„Nije više kod liječnika. Liječnik ga je poslao u bolnicu.“

„Zašto u bolnicu?“

„Trebali smo biti u četrnaestodnevnoj karanteni, a mi to nismo bili, jer nismo znali za to pravilo.“

„Nemate valjda korona virus?“

„Bambi je navodno pozitivan, a ja sam navodno negativna.“

„Valjda će ozdraviti?“

„Iz bolnice kažu da je na respiratoru. Daju mu umjetno disanje, bole ga prsa, kašlje i ima visoku temperaturu.“

„Pa onda je to ozbiljno.“

„Naravno da je to ozbiljno.“

„Kod Bambija se ne može?“

„Ne može.“

„Onda moramo čekati?“

„Onda moramo čekati.“

„Nadam se da će to završiti?“

„I mi se nadamo.“

„Imate li njegov telefonski broj ili broj mobitela?“

Ona mi daje Bambijev broj mobitela, a ja se pitam što znači bol na desnoj, donjoj strani trbuha, ili u slabinama ili iznad kukova ili u leđima. Bambi ni ne zna gdje ga boli, ali ga užasno boli. Njegovo zdravlje ne funkcionira baš najbolje, pa ima osjećaj da se raspada i stalno odbacuje otpadne vode. U bolnici su mu sredili stanje, pa on normalno mokri, ali ponekad ga sve to neizdržljivo boli. I ne zna Bambi boli li ga bubreg ili jetra. Jer iz njega izlazi nečist i nekakvi otrovi. Bio je na CT- u, pa su tamo otkrili što su otkrili, ali njemu nije

nitko ništa rekao. I to njega sada posebno brine. Brinu ga ti bubrežni hormoni. Je li potrebna ta tajanstvenost ili nije? Ako već ima balkansku endemsku nefropatiju, onda ima balkansku endemsku nefropatiju. I onda bi se trebao od toga liječiti. Ako je tamo u Ukrajini ili ovdje pio teške metale, olovo ili plijesni, ako je jeo biljku vučju šapu, onda nije čudo da ima balkansku endemsku nefropatiju.

Uz to možda ima i karcinom mokraćovoda. I ne zna se je li bol sve jača, je li tupa ili je oštra. Kada je to počelo, još na putu za Hrvatsku, tijekom puta ili dolaskom ovdje. A Bambi paničari, stalno paničari. On smišlja razne i crne scenarije. Najradije bi prdnuo, pa da sve to crni vrag odnese, ali ne ide to tako. I nema kod njega opuštanja. On tiska, on isteže svoje trbušne mišiće i naravno da odlazi kućnom liječniku. Jer u pitanju su reproduktivni, mokraćni i gastrointestinalni trakt. Jer u pitanju su njegovi plinovi, njegova loša probava, a možda je u pitanju grč trbušnog mišića, upala slijepog crijeva ili bubrežni kamenac ili žučni kamenci.

Stoga ga ja nedugo zatim zovem. Pitam se trebam li ga oslovljavati s imenima nekakvih životinja jer to je stari ruski običaj. Naime, u Rusiji se ljude zove imenima nekakvih životinja, pa se oni uvrijede ili se ne uvrijede, zavisi kojom si ga životinjom nazvao. Pa ja tako ne znam je li Bambi krava ili bik, je li se on udebljao i postao nespretan. Je li on tamo u Ukrajini postao kamatar ili reketaš? Pitam se je li on postao pas, nekakva prljava životinja? Je li on postao jarac, policijski doušnik, ili je postao koza? Ili je postao pijetao ili kokoš? Kažu da za homoseksualne osobe kažu da su pijetlovi. Ili je postao macan ili zeko? Ili je postao magarac ili ovan? Ili je postao jelen ili konj? Ili je postao gusan, orao, sokol ili medvjed? Sve on to može biti. Jer to je stari ruski običaj. No, ja od svega toga odustajem. Ja se pridržavam svog poslovnog i životnog bontona. Želim biti kulturni, ljubazan i uspješno sve to okončati. Nadam se da me on neće grubo i mrzovoljno dočekati. Da će ostaviti dojam povjerenja i da će biti ljubazan.

Uzmemo li sve to u obzir kakav bi Bambi mogao biti? On mi nije nikad ništa zamjerao i ljutio se na mene. On je u meni viđao svog pametnijeg i starijeg brata i slušao bi me. Jer ja sam uvijek ulazio u nešto novo prije njega. Ja sam uvijek imao životna iskustva, koja on nije imao. A i njegova mama me je zbog toga favorizirala i smatrala me iskusnijim i pametnijim. Nekako je smatrala da imam veći kvocijent inteligencije. I to je tako, od toga se ne može pobjeći. Nekome roditelji daju intelektualnu podršku, a nekome ne daju. Nekoga roditelji zanemaruju, a nekome ne daju primjerene zadatke. Kao da ih čuvaju od života. A Bambi je imao oca majstora, pa je od njega štošta naučio. I nema puno toga što on ne može riješiti, on sve te majstorske poslove rješava. Ali za intelektualne poslove, on je neupotrebljiv i on je toga svjestan.

Pa za životne i intelektualne probleme ima mene i stalno me nešto pita. Ja sam za njega nekakav autoritet i savjetnik. A kakav sam ja autoritet i savjetnik, kad ne mogu ni sebi dati nikakav savjet. Jer i ja sam neodlučan, bez volje i bez plana. Nemam više ni vizija, a ni poduzetničkih ideja. Živim po inerciji. To nam je naša borba dala. Zbog toga sam ja bio 6 mjeseci u rovu i ništa nisam od toga iskoristio. A i on ima osjećaj krivnje, jer i on ima osjećaj grižnje savjesti i najradije bi on to na mene svalio i prevalio. Za njega je to oslobođenje. A mi svi bi se nečega oslobađali i oslobodili, svi bi mi doživjeli svoju katarzu. I valjda zato trebamo životne, financijske i sve druge moguće i nemoguće savjetnike. Jer mislimo da drugi imaju više životnog iskustva, imaju više inteligencije, imaju više obrazovanja i stručnih kvalifikacija.

A imaju li drugi ljudi sve to? Pa nemaju, oni s nama manipuliraju. Nema tih planova koje bi nam ti savjetnici rekli, nema tih znanja i vještina, nema tih odluka koje bi mi implementirali u svoje živote. A opet od nekoga očekujemo savjete. Jer mislimo da je netko stručniji i iskusniji, jer mislimo da će netko identificirati naše probleme, jer mislimo da će nam netko omogućiti da bolje funkcioniramo. Ali svaki dan mi sve više nazadujemo. Jer nas vode nemoralni političari.

Njihovi neuspjesi su i naši neuspjesi. Njihovi neuspjesi su neuspjesi čitave naše zajednice. Jer mi smo u našim začaranim krugovima, pa od drugoga očekujemo da će nam donijeti svježinu i objektivnost. Pa od drugoga očekujemo da će taj unaprijediti naš život i naše poslovanje. A hoće li taj to učiniti? Ne znam baš. Ostario sam, dobio svoju mirovinu, pa ni od koga ništa više ne očekujem.

Valjda je iz svega toga nastala ova bolest zvana korona virus. Valjda je to taj naš prijelomni trenutak. Kada idemo silaznom putanjom. Više nismo isti, život koji smo poznavali je ostao iza nas. Nestala je iza nas ona naša bezbrižnost ili nije? I svakim danom mi osjećamo svoje rane. I svakim danom smo preplašeniji i oprezniji. Uz to, postajemo socijalno izoliraniji, skloniji smo opsesijama i kompulzijama, a time smo više skloni srčanom i moždanom udaru. Što nam nakon toga preostaje nego farmakoterapija i uzimanje lijekova. Pa se kljukamo potrebnim i bespotrebnim lijekovima. Pa imamo obične, ali i seksualne nuspojave. Pa se ne možemo relaksirati, pa se ne možemo opustiti, pa imamo prisilne misli, neugodne emocije i nismo ni zašto. Ali najgore je ako ne liječimo taj opsesivno – kompulzivni poremećaj, ako sve to prihvatimo i uopće se ne mijenjamo.

POGLAVLJE 3

Zaboravio sam reći da je u vezi svega toga Bambi neodlučan. Ne znam što bih mu rekao i čime bih ga ohrabrio. Pa mislim da će naš razgovor biti neizvjestan. Jer ne znam s njim biti odlučan i ne znam kako steći tu naviku. On će me štošta pitati, a ja nikako da donesem nekakvu odluku. Pa ću ga time frustrirati. A ja ne znam i ne mogu prepoznati njegove probleme. Ne znam hoću li moći istražiti njegove probleme. Jer njegovi problemi nisu moji problemi. On navodno, po njemu, on ima korona virus, ali njegov problem su bolovi u stomaku. I ja čisto sumnjam da on ima korona virus, a naši liječnici ne znaju u čemu je problem s njim. Jedino ne znam zašto su ga smjestili pored koronaša. Zato je sve to neizvjesno, zato ja nemam nikakav izbor. I stalno mislim o negativnim posljedicama, nuspojavama i kontraindikacijama.

A on smišlja svoje scenarije katastrofe ili svoje katastrofalne scenarije. I on je zbog toga anksiozan. I zbog toga on ne može donijeti nikakvu odluku i zbog toga ja ne mogu donijeti nikakvu odluku. I zbog toga sam ja neodlučan i zbog toga mi je to sve nepodnošljivo i zbog toga odlažem s nazivanjem Bambija. Jer on već duže vrijeme živi u Ukrajini i možda se promijenio. A meni je dosta razmišljanja o njemu i njegovim problemima, najradije bih to potisnuo u svoju podsvijest i zaboravio. Pa imam ja dosta i svojih problema. Pa imam ja svoju bivšu ženu, pa imam problema sa svojim siromaštvom, pa imam problem s korona virusom. I od svega toga se čuvam i pazim. I briga mene za moju neodlučnost. I briga mene za strah od pogreške. Uopće nemam strah od pogreške, jer na njega sam zaboravio. I nisam perfekcionista, pa se ipak odlučujem javiti Bambiju:

„Aljo, aljo. Bambi ja sam.“

„Bio sam kod tebe.“

„Znam da si bio. Zvao sam tvoju mamu. Ona mi je dala broj tvog mobitela. Čuo sam da si u našoj bolnici, da imaš ili nemaš korona virus. Zašto nisi ostao kod kuće, u Ukrajini?“

„Naš premijer, Plenković nas je pozvao da se vratimo, pa smo se mi vratili. Djeca idu u školu, pa mi je žena ostala s njima.“

„Naš premijer blonja svoje uobičajene gluposti. Nisi ga trebao slušati.“

„Sad znam to i sam.“

„Dobro, vratio si se, ali gdje si pokupio korona virus?“

„U Mađarskoj.“

„Kako znaš da si korona virus pokupio u Mađarskoj?“

„Samo sam tamo stao, na nekakvom odmorištu, a tamo su bili Romi.“

„Romi ne dobivaju koronu. Koliko znam ni jedan Rom nije umro od korona virusa.“ „Onda ne znam. Ali znam da to ne mogu podnijeti. Osjećam se slabo i nemoćno. Želim da to sve prestane.“

„Razmisli malo i reci gdje si pokupio korona virus? U Ukrajini, u Mađarskoj ili kod nas u Hrvatskoj? Koliko dugo ćeš biti u bolnici?“

„Kažu da ću tu biti najmanje 60 dana. Ali ne mogu prihvatiti samoću. Prilaze mi samo nekakvi u zaštitnim odijelima.“

„Budi sretan da te ne nose u vodoravnom položaju, da si još zdrav, da se tvoj organizam bori protiv korona virusa.“

„Liječnici kažu da korona virus drže pod kontrolom, da sam ja relativno zdrav i da ću se oporaviti.“

„Dobro je što su neki preboljeli korona virus. To daje nadu i vjeru u ozdravljenje. Svi kažu da smo mi zemlja koja je uspješno obuzdala širenje korona virusa.“

„A ja sam bez obzira na to dobio svoj korona virus.“

„Nisi imao sreće. Bitno je da se iz toga izvučeš. Kažu da mi postizemo ohrabrujuće rezultate. Još ćemo mi ići na kavu i pivo.“

„Ne znam baš. Znaš li da je

umro i onaj blues propovjednik, Landon Spradlin?“

„Nije valjda umro od korona virusa?“

„Nego što. U početku se molio za spas naših izgubljenih duša, pa je obolio, pa je kašljao, pa su ga boljela pluća i imao visoku temperaturu, pa je išao u bolnicu, ali se iz nje vratio.“

„Koliko je imao godina?“

„66.“

„Bio je u kritičnim godinama, pa je postao žrtva virusa. Za njega je sve to bilo neizlječivo.“

„On je vjerovao u Boga. On je vjerovao da Bog može sve izliječiti, a ako ne može sve izliječiti, može nas sve uskrsnuti.“

„Ne vjeruješ li i ti u sve to?“

„Ne vjerujem. Ali slušam Bogdana, a on u to vjeruje.“

„Ali Bogdan je pravoslavni pop?“

„Netko kaže da je to u biti isto.“

„Ne možeš se ti katolik, moliti kod pravoslavnog Boga. Možda si zato i dobio korona virus.“

„Ti se moliš našem katoličkom Bogu?“

„I ja tražim nekakav oslonac u životu, Ne vjerujem više ni filozofiji, ni zvaničnoj ideologiji, ni nauci, ni znanosti, a ni vjeri, ni Bogu. Ni u što ne vjerujem. Bog me najviše razočarao, jer mi se ne odaziva. On ne mari za nas. Možda bih trebao imati svoj amulet, svoju čarobnu travu, jer i ja sam bespomoćan. Pa sam tako jedan dan praktičan vjernik, pa sam drugi dan doslovni nevjernik, pa sam jedan dan ateist, drugi agnostik, a treći teist. I ne znam kojem Bogu da vjerujem?“

„Trebaš vjerovati našem Bogu.“ „Ali ja nekad vjerujem Perunu, nekad Svarogu, nekad Budi, nekad Zaratustri, nekad Gospodinu, nekad Isusu Kristu, nekad Duhu svetome.“

„Ti si stvarno u dilemama i trilemama.“

„Pa se ja tako svima njima molim. Od molitve glava ne boli. Znaš li da smo do nedavno imali ministra koji je tvrdio da jedan svećenik vrijedi više od 20 liječnika? Pa kad svećenik izmoli: „Oče naš, koji jesi“, i „Zdravu Mariju, milosti punu“, da otjera sve bolesti od nas.“

„Pa što ne odeš k svećeniku?“

„Oni ne rade s vjernicima i sa stokom sitnog zuba. Oni su u karanteni i samoizolaciji.“ „Kažu da neki ipak rade?“

„Neki rade, ali mi ti nisu dostupni, a ja živim u toj prirodnoj katastrofi i u tom svom prokletstvu.“

„Nekako ćeš ti nadmudriti tu bolest?“

„Što bude, bit će. Nemam kome reći:

„Zaklone moj! Utvrdo moja! Bože moj u koga se uzdam!

Oslobodi me od zamke smrti, od kuge pogubne i od korona virusa zaraznog,

svojim me krilima zaštititi i skloni, a ja ću te vjerno služiti.

Biti ću tvoj štit i obrana, i molit ću se u sva vremena.“

„Izmisli nekog svog Boga.“

„Morat ću. Samo da to ne budu prinčevi pakla: Belzebub, Lucifer, Mamon, Abaddon, Sotona, Levijatan i Belfegor. Govori ću mu:

„Gospodin je pastir moj, ni u čemu ja ne oskudijevam; na poljanama zelenim on mi daje odmora. Na tihe me izvore vodi i krijepi dušu moju. Stazama pravim on me upravlja radi imena svojega. Pa da mi je i dolinom smrti proći, zla se ne bojim, jer si ti sa mnom. Tvoj štap i palica tvoja utjeha su meni. Prebogat stol preda mnom prostireš na oči dušmanima mojim. Uljem mi glavu mažeš, čaša se moja prelijeva. Dobrota i milost pratit će mene sve dane života moga. U Gospodinovu ću domu ja prebivati kroz dane mnoge.“

Jer naš Gospodin kaže:

„Sami ste krivi za zlo što vam se događa. Otrovali ste prirodu, stvorili ste ekološku krizu, pa vam se priroda osvećuje. To je zakon mantre: kako siješ, tako ćeš i žeti. Izazvali ste prirodu, pa vam ona odgovara.

Ne može se ignorirati prirodu. Umrijet će vas toliko koliko će vas umrijeti. I to je to.“

„A što je sa čudotvornim raspelom i ikonom? Kažu da je to spasilo Rim od potpune katastrofe.“

„Nemam ja ni čudotvorno raspelo i čudotvornu ikonu. Moj problem je što čitam i Nietzschea, a on je u drugim dilemama. On se pita: je li čovjek jedna od Božjih zabluda ili je Bog jedna od ljudskih zabluda?“

„I što ti misliš o tome?“

„Ne znam. Ali znam da ako čovjek ponavlja u životu iste grijehе, to je znak da u sebi ima zlog duha. Zli duhovi su bestjelesna bića. Mogu ući u nas kroz nasljedne grijehе predaka ili zbog života u grijehu. Postoje okultni zli duhovi koji ulaze zbog bavljenja magijom, spiritizmom, okultizmom, astrologijom, jogom, transcendentalnom meditacijom. Zatim, postoje zli duhovi trauma i bolesti. Postoje zli duhovi samoubojstva, smrti, mržnje, neopraštanja, bludnosti i agresivnosti. Kad uđete u takvo društvo, postanete kao santa leda. Ubiti čovjeka ništa ne znači, kao popiti čašu vode. ... I sve to se izgoni blagoslovljenom vodom, egzorcizmom ili kroz molitvu oslobađanja zlog duha ili kroz post.“

„I što ćeš protiv tih zlih duhova?“

„Nažalost više nema oca Gabriela Amotha. I nitko od nas ne može otjerati zamke zloga i Kralja tame. A mi živimo na brdovitom Balkanu, i kod nas je zlo smisao života. Nas ovdje na ovim prostorima stalno psihički drilaju, tiskaju i maltretiraju i ne daju nam normalno živjeti. I to je više nego pravilo, zakon i način ponašanja. Nad nama netko stalno obavlja svoje rituale, orgije i crne mise. Nas stalno netko zlostavlja. A ovdje na Balkanu je izgleda utjecaj planeta Marsa jako izražen, pa se ljudi prvenstveno sukobljavaju sa samim sobom, ali i sa drugima. Pa su stoga ljudi surovi prema sebi, ali i

prema drugima. Ili je to ili ne znam što je to krivo s našim ljudima. A znam da su naši ljudi tražili Amothove obrede. I da su se tada mogla čuti ljudska podrhtavanja, vikanja i urlanja. Mogla su se čuti unutrašnje i vanjske borbe dobra, protiv radikalnog zla. Mogu se čuti borbe do krajnjeg cilja ili do nečije pobjede.“

„A da se obratiš nekom našem svećeniku?“

„Jesam. On mi kaže; „Ne radimo s vjernicima do daljnjega, zbog nekog splitskog župnika.“

„A da ga zamoliš?“

„Kod njega molbe ne važe.“

„A da mu masno platiš?“

„Ja sam samo htio ispovijed, a oni nisu htjeli ni ispovijedi ni Franju Tuđmana, ni Vladimira Nazora.“

Kažu da su njihovi grijesi preveliki. Ispovijedili su Josipa Broza Tita.“

„Pa nisi ti veći grješnik od Tita. Nisi ti u rang u Franje Tuđmana i Vladimira Nazora.“ „Nisam, ali oni se drže zapovijedi Civilnog stožera kao pijan plota.“

„Nisu ti dali ni bolesničko pomazanje?“

„Nisu.“

„Zašto nisu?“

„Jer nisam oprosti dužnicima svojim.“

„Nisam oprostio Franji Tuđmanu za moju nezaposlenost, nisam oprosti mojoj bivšoj ženi za nesreću koju mi je donijela i nisam oprostio nakad smrznutoj ženi za gubitak mojih nada.“

„Izmiri se sa svima.“

„Neću. Ne dolazi u obzir. Umrijet ću, ali im to neću oprostiti.“

„I što ti je na to rekao tvoj svećenik?“

„Da se onda moram moliti slijedećim svecima i to ovim redom: svetom Mihaelu Arhanđelu, svetom Ivanu Krstitelju, svetom Josipu, svetoj Ani, bogorodičinoj majci, svetom Petru Apostolu, svetom Pavlu Apostolu, svetom Andriji Apostolu, svetom Jakovu Apostolu, svetom Mateju Apostolu i Evanđelisti, svetom Šimunu Apostolu, svetom Sebastijanu Mučeniku, svetom Jurju vitezu i mučeniku, svetom Franji Asiškom, svetoj Mariji Tereziji, svetom Franji Ksaverskom i svetoj Uršuli.“

„I moliš li se njima?“

„Nekad da, a nekad i ne. Jer ne vjerujem da će mi to pomoći bez bolesničkog pomazanja. A ti? Što je s tobom? Vjeruješ li ti u ljubav i nadu prema Tatiani?“

„Kojoj sad Tatiani?“

„Pa kako ti se žena zove?“

„Irina.“

„Onda trebaš vjerovati u ljubav prema Irini i prema tvojoj dječici. Ne smiješ biti malodušan. I trebao si ostati kod kuće.“

„Što mi to nisi prije rekao?“

„Nisam te ni vidio, a ni čuo se s tobom.“

„Spasi mi djecu. Brini se o njima.“

„Kako da se ja brinem za njih, pa ja nemam dovoljno ni za sebe. Znaš li ti da ja primam minimalnu mirovinu?“

„Onda ništa od tebe.“

„Ništa od mene. Nešto radim na crno, ali u posljednje vrijeme ni toga nema. Ja bih mogao biti veći pesimista od tebe. Ali ne kukam i ne plačem.“

„Što mogu kad sam takav u posljednje vrijeme.“

„Kukaj, plači, emocionalno se oslobodi. Suzama lijepi tapete, ali ne diraj dijete. Pročisti se, liječi i izliječi boli, vrati si emocionalnu ravnotežu, ali popravi si raspoloženje, ne sramoti se i izađi iz bolnice zdrav i čio. Nije samo ženama dozvoljeno da plaču, nego i nama muškima jer suze liječe našu životnu patnju i naš stres.“

„Sve mi je to neugodno. Nisam ja takav, ali ne mogu se kontrolirati.“

„Plakanje nije slabost. Plakanjem proizvodiš endorfin, kortizol i adrenalin. Plakanjem poboljšavaš raspoloženje. Plakanjem se smiruješ, plakanjem odstranjuješ otrove iz tijela, plakanjem uravnotežuješ svoje emocije. Žene znaju pojesti nešto slatko, nekakvu čokoladu ili sladoled.“

„Nema ovdje čokolade i sladoleda.“

„Zamoli sestre da ti to treba i nedostaje. Zamoli ih da ti to donesu.“

Kažu da netko tugu, nekakvu negativnu energiju, nekakvu bol ili PTSP smiruje sladoledom i čokoladom. Netko to smiruje alkoholom,

netko drogama, netko narodnom medicinom ili jačim lijekovima, a ja to Bambiju ne preporučujem. Neka se on dobro isplače, neka on vrišti ako mora, ali nakon toga neka pojede sladoled ili čokoladu, neka si on dovede glukozu do svog mozga i time će on kontrolirati svoje emocije. Jer on je na nivou naše djece ili naših žena. Otpušta traume iz sebe, ali to je za mene nepodnošljivo. Jer ja ne volim ni dječji, ni ženski, a pogotovo ne volim muški plač. I ne volim što sam njegova osoba od povjerenja. Uopće ne znam zašto me uvijek nešto tako snađe i zašto me takvi ljudi dopadnu. Zašto mene dopadnu nekakvi dezorijentirani tipovi? Zašto mene dopadnu tipovi koji noću ne mogu zaspati i koji ružno sanjaju? Koji nešto potiskuju u svoju podsvijest, a navečer to izađe na vidjelo? Pitam se zašto ja imam veze s onima kojima smeta onečišćenje vode, tla i zraka? Pitam se zašto baš ja imam veze s onima koji ne vide Mliječnu stazu i koji imaju problema s zvijezdama i Mjesecom?

Pitam se zašto baš ja moram imati nekakvu vezu s dezorijentiranim ljudima i onima kojima je narušen cirkadijski ritam, koji ne mogu proizvoditi melatonin – hormon spavanja? Zato je Bambi malodušan, neodgovoran i misli da je neuspješan. Zato mu je radni, životni i borbeni moral nizak. Čim počnu nekakve nevolje, on je malodušan i pada u nekakvu svoju depresiju ili u nekakav svoj kaos. Pada u svoj nekakav nered i nerad. I ne postoji nekakva metoda da se on iz toga izvuče. Ja mu kažem:

„Ne budali! Trebaš to, to i to.“

Ali sada je problem taj što sam se i ja ulijenio, pa ne znam što bih mu rekao. On je u svom začaranom, ukrajinskom krugu. S jedne strane imaju pobunjenike, s druge strane se moraju braniti, a s treće strane moraju napadati. Pa moraju trošiti novce za obranu, pa moraju trošiti novce za napad, a novaca nema. A ja ne nalazim rješenja za njega, za Ukrajinu, ali ni za sebe.

POGLAVLJE 4

Valjda je s time završio moj prvi razgovor s Bambijem. Ja još nisam na čistu pomaže li jednom katoliku pravoslavna molitva? Jeli to grijeh kada se jedan katolik moli pravoslavnom Bogu? Pomaže li meni molitva kod Peruna, Velesa, Bude, Zaratustre, Gospodina Oca, Isusa Krista ili Duha svetoga? Pridajem li ja svemu tome znanstveni pristup? I pitam se tko je od tih Bogova stvoritelj, tko je nadljudsko biće i tko je upravljač nad našom sudbinom. Pitam se zašto ja nikako, pa ni institucionalno ne vjerujem u jednog Boga, nego vrludam od Boga do Boga, pa vrludam u svom svijetu, bez vjere i bez religije. Zašto mi nitko nije važan, zašto me svi odbacuju i ne primaju u svoje društvo? Zašto ja ne pronađem svoju alfu i omegu? Zašto ja ne pronalazim svog Boga? Zašto je meni još važan Marks i njegov Kapital? Zašto meni nije važan Bog i evanđelje?

Poanta svega je valjda to što sam ja čitao knjigu i pjesme Ernesta Cardenala „Molitva za Marylin Monroe“, „Proročanstva Manague“, „Epigrame“ i „Psalme“. Te knjige su me totalno vjerski i religijski uneredile i obezglavile, pa ja ne znam jesam li za siromašne i potlačene ili sam za one bogate i poduzetne. Pa ne znam jesam li za socijalizam ili sam za konzumerizam i kapitalizam. Nisam ja ni za jedno, ni za drugo, ja sam za nekakvu sredinu, nekakav srednji put. Pa se valjda stoga oduševljavam Ernestom Cardenalom i htio sam ga nazvati da mi da posljednje pomazanje. Jer i on je katolički svećenik, jer on je teolog oslobođenja i revolucije. Ali što mogu kad u svemu kasnim, zakasnio sam na egzorcizam kod Gabriela Amortha, pa sam tako zakasnio na posljednje pomazanje kod Ernesta Cardenala. Jer kažu da je on umro i zauvijek nas napustio prvog ožujka 2020. godine.

A ja izgleda sve odgađam, pa sam i to odgodio. I sada nema nikoga tko će mi dati posljednje pomazanje. Proći ću kao Franjo Tuđman i Vladimir Nazor, bez posljednjeg pomazanja. Nikad neću završiti kao drug Tito, koji je navodno dobio to posljednje pomazanje. Ali možda

netko posthumno mi napiše posljednje pomazanje. Meni vjerniku, kršćaninu, zaratustrijancu, budistu, pripadniku slavenske religije, nevjerniku, ateistu, teologu, mistiku, svećeniku, proroku, revolucionaru, evangeliku, komunistu, marksistu. I briga mene za Papu i briga mene za njegov blagoslov. Ako će mi ga on udijeliti, onda će mi ga udijeliti, a ako neće, onda neće. Pa ja tako čitam „Molitvu za Marilyn Monroe“ i molim se za spas njezine duše. Izgovaram:

„Gospode, primi ovo dijete cijelom svijetu znano po imenu Marilyn Monroe, iako to uistinu nije njeno pravo ime (ali ti poznaješ njeno pravo ime, ime siročeta silovanog u devetoj godini i trgovkinje koja se pokušala ubiti u šesnaestoj) i koja dolazi pred tebe bez ikakvog make upa/ bez svojeg agenta za odnose s javnošću/ bez fotografa i bez potpisanih autograma/ poput osamljenog astronauta suočenog s galaktičkom noći.

*Oprosti joj Gospode i oprosti nama ostalima/ zbog našeg 20th Centuryja/
zbog te superkolosalne produkcije na kojoj smo svi radili.
Gladovala je za ljubavi, a mi smo joj ponudili sredstva za smirenje...
Našli su je mrtvu s rukom na telefonu, a detektivi nisu mogli otkriti koga je htjela nazvati. Bila je poput nekoga tko je izabrao jedini prijateljski glas
i čuje samo onaj snimljen na kazeti koji kaže: WRONG NUMBER.
Zato joj na poziv odgovori ti, o Bože."*

Ako je naš najveći, socijalistički ološ, ako su nekakvi nedolični ljudi pronašli svog Boga, zašto ga ja ne pronalazim, a usput sam čitao i Ernesta Cardenala? Zašto ja u tom svemu vrludam, zašto se ja dodirujem s našom starom slavenskom vjerom, zašto se ja dodirujem sa Perunom, Zaratustom i s Budom? Zašto ja nisam prelomio u sebi to pitanje s vjerom i religijom? Ako su to mogli naši razbojnici, zločinci i gangsteri, zašto ja to nisam mogao? A možda se oni pretvaraju? Možda su to oni neiskreno prihvatili. I sad imamo

situaciju, da su nam oni moralne vertikale. A iz njih svakodnevno izlazi njihovo zlo. I to nema veze s Isusom Kristom i kršćanstvom. Još su zauzeli prve crkvene redove, i nama neodlučnima se smiju. I oni šire pesimizam, i oni šire negativne emocije. Zbog njih smo mi depresivni, malodušni i frustrirani. I zbog njih nas naš Bog kažnjava. Prvo bi se mi trebali obračunati s njima, a onda s nama. Jedino što mi to nismo sposobni. Pa šutimo i trpimo i živimo u kaosu. Nikako da provedemo svoju racionalizaciju.

A trebali bi kao Ernesto Cardenal zapjevati:

*„Gospodine, izbavi nas, jer političke stranke nas neće izbaviti.
Jedni druge varaju, jedni druge iskorištavaju.
Zbog potlačenih i siromašnih, zbog jecaja prezrenih,
molim te, istog trenutka ustani, gospodine moj i daj im slobodu jer
uzdišu.
Ubojice okićene odličjima vrijeđaju nas, a nazdravljaju im uglednici
iz zastupničkog kluba otimačine dok mi grčamo u stanovima bijede.
Ima ih koji na koktelima i domjencima prožive čitav život.
Sačuvaj me Gospodine, od SS - a, NKVD - a, FBI - a, Nacionalne
garde.
Sačuvaj me od ratnih savjeta, od bijesa njihovih sudaca i stražara.
Izbavi me Bože od lažiranih suđenja! Zaštiti prognane i deportirane!
A ja ću te hvaliti zato što si pravedan.
Hvalit ću te psalmima i pjesmama koje pjevam.“*

Pa tako i ja pokušavam sa Zaratustrom i njegovom borbom između dobra i zla. Pa tako pokušavam sa našom starom slavenskom vjerom. No neki kažu da je to za pagane, a ja ne želim takav biti. Ili želim takav biti, pa tražim stare mitove, stare obrede, pa istražujem našu staru mitologiju. Jer i ja želim biti revolucionar kao Ernesto Cardenal. Jer ja želim biti Isus Krist. Jer i ja želim preuzeti proročke revolucionarne poruke. Jer i ja želim pravedno uređenje u svijetu. Jer i ja želim da prestane ugnjetavanje siromašnih. Jer i ja želim da

nestane naša potlačenost. Pa tako držim do pretkršćanskih i praslavenskih vjera i religija. I nitko se sa nikim ne sukobljava. Svi kao da se drže filozofije hipija:

„Vjeruj u što hoćeš i pusti druge da vjeruju u što hoće.“

Jer nekad su nominalni katolici bili tolerantni prema drugima i prema drugačijima. Nikoga nisu osuđivali i stigmatizirali. A ovi naši katolici svakoga osuđuju, svakoga stigmatiziraju i od svakoga prave neprijatelje. Jer kao našli su stvarne ili izmišljene razloge. Oni ne pronalaze ljubav iz dobrog Boga, nego pronalaze mržnju i prezir iz svog lošeg Boga. Nitko se ne pridržava riječi svetog Pavla: „Ljubav je velikodušna, dobrostiva, ne zavidi, ljubav se ne hvasta, ne nadima se, nije nepristojna, ne traži svoje, nije razdražljiva, ne pamti zlo, ne raduje se nepravdi, a raduje se istini, sve pokriva, sve vjeruje, svemu se nada, sve podnosi.“

Ja bih još tome dodao:

„Teško je bez ljubavi, ali ako je nema, ako su nam srca prazna, onda vlada mržnja. Tako je bilo i tako će biti. Stoga, nismo samo mi pakao, nego su to i drugi.“

Mogu reći da to nije nikakva šala. Nema u mom životu ljubavi, a nema ni svakodnevnog seksa. Ne prakticiram redoviti seks, pa nisam ni zdrav. Ne držim ja do toga da seksualna aktivnost znači i mentalno zdravlje. Ali što mogu kad nemam želju za seksom i ne želim je buditi i probuditi. I valjda zato nisam zadovoljan i sretan. Stalno sam u nekom stresu, srce i mozak su mi bolesni. Ne mogu zaspati, imam glavobolje i ne mogu astralno letjeti. Pa se bavim nelogičnostima u Bibliji, pa se bavim bezgrešnim začecem, pa se bavim time zašto je moja bivša žena postala razuzdana i raskalašena pod stare dane. Ona se ne mora brinuti o potomstvu, pa se brine sobom i svojim seksualnim potrebama. Ona se brine o svojoj

neurozi, o svojim žvcima, o svojoj histeriji i kako sve to uskladiti i dovesti u ravnotežu.

POGLAVLJE 5

Ne znam zašto, ali nakon svega se ja sjetim moje bivše žene. I ne sjetim je se u onoj skromnoj, tihoj i samozatajnoj fazi, nego u ovoj novoj, raskalašenoj. Ili je se ne sjetim, nego mi ona dođe kao noćna mora ili ružni san. I tako sjetim se njenog nekadašnjeg stenjanja, dahtanja, svršavanja, njene vriske i cike. Sjetim se njenih ekstatičnih krikova, njene strasti i sve mi to u istom mahu prisjedne, jer se sjetim i njene novonastale hladnoće, mirnoće i šutnje. Jer je mojim nenadanim mršavljenjem, nenadano nestalo to strasno stenjanje i dahtanje. A to strasno stenjanje i dahtanje je valjda taj naš nekadašnji balkanski, brutalni i odbojni izričaj ili nekakav recidiv. Barem tako tvrde naši svećenici, naši biskupi, naša Željka Markić i njena udruga „U ime poštene i moralne obitelji“. I u ime te i takve obitelji mi se ne bi trebali seksati, mi bi se eventualno morali seksati u misionarskom položaju, sve dok naše žene ne ostanu trudne. Izvan toga sve je poročno i nemoralno.

Ne možeš ti nekoj ženi zabiti jezik u usta, nabiti je na zid i obaviti što se s tom ženom obavlja. Jednostavno joj ne dozvoliš da se snađe, da pobjegne od tebe prestravljena. A nakon svega toga joj ponudiš brak. I ako to ne činiš, tada žena počne razmišljati o razvodu. Jer tako žene funkcioniraju. Jer sve s njima je poslovni dogovor. Ako su financije u redu, ako je seks u redu, onda ne znam što ne štima. Kod mene nije štimalo to, što sam postao nezaposlen. To je bio raspad mog bračnog sustava. To je dovelo do mojih nesuglasica. Jer ja se ne želim ni sa kime sukobiti u ovo moje staro doba. Ne želim ja iritirati i provocirati ovdašnji režim. Ne želim ja širiti divlje i nespутane strasti. Nisam ja divlji balkanski dečko. I ne želim ja više s mojom bivšom ženom raditi kaubojku ili doggy style. Jer to je sve vulgarna erotika ili pornografija. Ne želim ja od svoje bivše žene praviti Miru Furlan. Želim da ona bude moja bivša žena – bivša majka i moja bivša gospa.

Sada kada imam vremena, mogu se ja baviti stvarnim, ali i fiktivnim razlozima propasti moga braka. Mogu se pitati kamo je nestala moja

ljubav, zašto moja bivša žena nije moja prava ljubavna partnerica? Zašto više nema romantike među nama? Je li uzrok: egoizam, moderno društvo, manjak kompromisa ili potrošačka kultura? Što je stvarni uzrok mog bračnog kraha? I zaključujem da je moja bivša žena postala predator, monstrum, čudovište i seksualni manijak. Ona bi nekoga seksualno zlostavljala i napastvovala, ona traži svoju seksualnu žrtvu, a meni se to više ne da. Ona je poročna, ona je egoistična, ona misli da je privlačna, njoj stalno treba seks. Ona vjeruje u svoju bajku sa sretnim završetkom, a ja više nisam zaljubljen u nju. Ja joj više ne želim ništa tolerirati. Naši ciljevi nisu zajednički. Više nas ništa ne zbližava, jer ja sumnjam i poričem ljubav.

Ja sam razočaran, jer za mene je to kraj. Nisam spreman za borbu, ne želim probleme gurati pod tepih i izbjegavati ih. Ja jednostavno ne želim probleme. Ne želim se ni sa kime svađati i raspravljati. Ne želim nikakve neugodnosti. Ako smo prekinuli, onda smo prekinuli. Ne želim ništa nastavljati. Ne želim ni apsolutnu, a ni relativnu ljubav. Ne tražim ni bezuvjetnu ljubav, ni svježinu, ni vezu, ali ni povezanost. Jednostavno ne uživam u tome. To me ne opušta i ne relaksira. To više nije moja optička iluzija i pozitivna energija. Jer ja sam vuk samotnjak. Ili sam to postao. Jer moja bivša žena je postala psihopat. Jer moja bivša žena je postala sadist, jer moja bivša žena ima umjetan šarm, jer ona misli da je centar svemira, jer ona je patološki lažljivac, jer ona živi parazitskim životom, jer ona svakim danom ima težu narav. Jedino ne znam što vidi u meni, jedino ne znam zašto mene maltretira.

Jer za žene kažu da vole samopouzdanu iiskusne muškarce. Jer za žene kažu da vole dobre ljubavnike, a ja to više nisam. Više ne želim da se moja žena oslobodi vaginalnog straha, seksualnih muka i smetnji i straha od penisa. Više ne znam želim li ja da ona bude svoja ili to ne želim? Želim li ja da ona bude drugačija, ni to ne znam. Želim li ja da ona bude samopouzdana, poštovana i slobodna, ne znam. Želim li ja da ona sjaji posebnim sjajem, ne znam. Samo želim

zaboraviti moju bivšu ženu. Ne želim da mi ona dolazi. Želim krenuti dalje, ali što mogu kad mi ona, usprkos korona virusu, stalno dolazi. Kažem joj:

„Ne dolazi! Vlada korona virus. Moraš biti u kućnoj izolaciji.“

A ona budući da ne voli sebe, ne voli ni druge, pa ne brine za sebe, pa ne brine za druge, pa beskompromisno kaže:

„Baš me briga za to. Što bude, bit će. Ja sam optimistična i puna entuzijazma, a čula sam i za popuštanje epidemioloških mjera.“

„Popuštanje je neopravdano, zbog naše turističke sezone.“

„Ja sam izišla iz menopauze, ali nisam došla u klimakterij, ne osjećam ni financijsku, a ni korona krizu. Osjećam se fantastično.“

„Radi s drugima što god hoćeš, ali mene ostavi na miru. Zar se ne sramiš svojih godina? Pa ti si stara baba, ti si seksualna vještica. Uskoro će ti 60 godina. Dosta mi je tvojih prevara, dosta mi je tvog dvostrukog života. Ja sam za monogamiju, a ne za višeženstvo i poligamiju.“

„Možda bi ti bolje bilo da si kao kralj Salomon, on je imao 700 supruge i 300 raspoloženih konkubina. Svaku večer je posjećivao drugu ženu.“

„To bih možda i mogao, ali gdje da pronađem sve te žene?“

„Ne znam i ne zanima me.“

A ja se toga i bojim, bojim se entuzijastičnih i samosvjesnih žena. S njima više ne postizem erekciju, jer pamtim submisivne, sramežljive i starinske žene. Jer od tih žena dobijem knedlu u grlu, jer od tih žena mi srce ubrzano kuca. A ja želim da moja žena zasluži svoje

sladostrašće. Da mi skuha, da me opere i moju djecu, da očisti oko mene, a onda ću joj ja pružiti ono što znam. Samo moja bivša žena ne može postati majka, pa ona je ušla u menopauzu i klimakterij i ja ne znam što ću s njom i što ću sa sobom? I ja iz te patrijarhalne situacije ne izlazim. Nema rješenja. A moja bivša žena bi trebala tražiti i dobiti pomoć. Jer ona se neprimjereno ponaša. Jer ona se seksa s neoženjenim, razvedenim i oženjenim muškarcima. Ne vodi ona brigu tko je kakav. Dobro da ne može ostati trudna, jer bilo bi djece u izobilju. I ona za mene više nije majka i kraljica. Ona je halapljiva i gladna moći i novca. Možda je ona nekome nešto obećavala, ali to su obećanja ludom radovanju. Stoga ona kaže:

„Iza uspješne žene, stoji nekoliko razorenih brakova. Želim živjeti punim plućima.“

„Briga me za to. Ti nisi uspješna. Ti nemaš razoreni brak. Uopće me to ne zanima. Nemoj mi više dolaziti. Ne želim se baviti prošlošću. Što je bilo, bilo je. Ja bih ženama kao što si ti uskratio pravo glasa. Ti činiš svijet naopakim.“

„Ja samo želim naći nekoga tko će me izluditi. Želim postati boginja seksa. Učila sa o erotskoj masaži i nosim seksi donje rublje.“

„To me više ne uzbuđuje.“

„Ti ne želiš da te to uzbuđuje.“

„To mi nije bitno.“

„Ali meni je bitno. Meni je bitna kvaliteta, a ne kvantiteta.“

„Ne želim ti stimulirati dražicu i tražiti tvoju g - točku.“

„Možemo koristiti tehniku osmice.“

„Nisam ni za to.“

„Stimuliraj mi vrat, bedra ili grudi!“

„Kažem ti da me to ne zanima.“

„Onda mi stimuliraj leđa, uši ili zglobove.“

„Imaš tamo vibrator, pa se s njime stimuliraj do mile volje. Idi već od mene. Ne trebaš mi.“

Dobro da je moja bivša žena otišla od mene. Dobro da je postala poslušna ili neposlušna, dobro da je postala buntovnica. Dobro da se ona razvela od mene jer me je dovodila do ludila. Dobro da se nismo morali pozivati na neraskidivost crkvenog braka, jer se mi nismo ni vjenčali u Crkvi. Jer ja se ne snalazim u tim novonastalim uvjetima, ja sam ili nisam još uvijek za Balkan i za balkanski, brutalni seksualni izričaj. Nisam za Željku Markić i njenu udrugu: „U ime obitelji“. Jer ja želim obveze i odgovornosti koje proističu iz braka. Jer ja sam tako odgojen, jer ja ne želim biti sebičan, jer to je usađeno u moj genetski kod bez obzira na nesretan brak mojih roditelja. Jer to je nekakva tradicija patrijarhalnih muškaraca s ovog područja. Ali nekako su nestale upute koje mi je moja bivša žena davala i upućivala. Shvatio sam da mi to uopće ne treba, shvatio sam da toga više nisam željan i da bez toga mogu. Jednostavno želim nastaviti život, ali bez toga. Želim to odstraniti u svoju podsvijest i želim to nekako zaboraviti. Jer želim nekog normalnog i nekog ozbiljnog, a nikog takvog ne nalazim. Jednostavno nemam svoju ciljanu skupinu žena i jednostavno sam u stalnoj potrazi za nekom pravom osobom.

Ali sve je to nekako neugodno i nedolično. I ne mogu reći da ja baš sabotiram sebe i vezu s ženama. Radije bježim od njih i izbjegavam obaveze. Nisam spreman za vezu s njima. Nisam spreman za novi ljubavni početak. Još sam u fazi šoka i negiranja da se to meni nije dogodilo. Još ne osjećam tugu i osamljenost. Jer mi se stalno nešto

događa. Jer se ne osjećam krivim i jer ne prepoznajem vlastitu krivnju. A da sam krenuo dalje, nisam. Još stojim u mjestu i ne znam što točno želim. Još me bole brutalne činjenice oko moje bivše žene, još me bole brutalne činjenice oko našeg prekida i naše rastave. I sada mi smeta njen celulit, njena velika stražnjica, njena široka bedra, njene problematične zone. Meni je ona od bujne i zanosne žene, postala neprivlačna, debela žena. Kod mene je nestala pivska trbušina, pa valjda je onda red da ona smanji svoje grudi, svoja široka bedra, svoj celulit i svoju veliku stražnjicu.

Ne trebaju meni više razine, ne trebaju meni promjene partnerica. Jer ja sam nezainteresiran za seks i nekakvu vezu. Nije mi više ni do čega jer nizak mi je libido i niska mi je razina testosterona. Jer sam zbog toga depresivan, jer više nisam pretjerano zaposlen, jer to moja psiha ne želi, jer mi to nije nikakav užitak, nego mučenje. Jer mi je to dosadno i monotono, jer sam ljut na moju bivšu ženu, jer mi ona nije seksualno privlačna. Jer sam je prebolio i zaboravio. Ona je moja završena priča. Jer sam dovoljno mentalno jak da kažem dosta jednom za svagda. Što je bilo, to je bilo, vratiti se više neće. Trebamo se usredotočiti na nešto drugo. Nešto bolje i korisnije. A ja imam mentalnu snagu za to bolje i korisnije. Imam svoje kormilo i znam ga koristiti.

Općenito govoreći uklonio sam ja tjelesne podsjetnike na moju bivšu ženu. Više ne razmišljam o njoj, više se ničega ne sjećam što je vezano uz nju. Izgleda da sam to potisnuo duboko u svoju podsvijest. Izgleda da sam reprogramirao svoj um, ona me više ne proganja u snovima, ali ni u javi. Suočio sam se s tim, prekinuo sam s tim i nekako sam to razriješio. Doslovno sam se zaključao, jer tako kaže Civilni stožer zadužen za korona virus. Nikome ne otvaram vrata, ma koliko mi taj zvonio i očekujem svoj astralni let. Pokušavam biti mentalno jak. Pokušavam nešto preboljeti i zaboraviti. Uzeo sam predah od svog dosadašnjeg života. Riješio sam se prošlih sjećanja, izbrisao sam ih iz pamćenja i najradije bih

krenuo u nov život. Najradije bih da mi se dogodi nova ljubav. Ne gubim nadu. Nije valjda kraj moje ljubavi i mojih ljubavnih veza?

Pa zar mi se nije učinila ugodna i dolična nekad smrznuta žena? S njom mi je u jednom trenutku bilo lijepo. I što je od toga ostalo, nego ružne uspomene. I valjda zato ne želim nikoga novoga upoznati. Jer nitko novi me ne raduje, nitko me ne zabavlja i nitko me ne uveseljava. Sve mi je bez veze, sve mi je nelogično i nesuvislo. Pa zato nisam pristalica online upoznavanja, jer svi su neiskreni i svi maksimalno lažu. I svi mi šalju svoje atraktivne fotografije, a stvarnost je crna, da ne može biti crnja. Jer svi mi imamo svoju prtljagu iz prošlosti iza sebe, svi mi imamo nekakve propale veze i zdravstvene teškoće. A što će mi netko s propalim vezama i zdravstvenim problemima, ne treba mi. Ali što, kad mi neki vrag ne da mira, kad se osjećam neispunjen i nezadovoljan, pa nešto tražim, uporno tražim. Želim od sebe odagnati to prokletstvo i tu nesreću.

Želim od sebe odagnati tu nesretnu statistiku. Želim od sebe odagnati tu nesretnu rastavu. Tko zna da nije moja bivša žena poludjela, da joj sve sa mnom nije bilo naopako, bi li mi ili ne bi i dalje živjeli u našem sretnom ili nesretnom braku? Vjerojatno bi živjeli. A onda je nešto krenulo nizbrdo, nešto se pokrenulo i mi više ne živimo zajedno. I mi živimo ispunjeno ili neispunjeno. Svoju energiju trošimo na druge stvari i briga nas za bračno savjetovanje i bračno savjetovalište. A nama nije ni trebalo bračno savjetovalište, nego nekakvo seksualno. Jer odjednom je moja bivša žena dobila seksualnu želju i libido. Jer odjednom, nakon 60 godina, moja bivša žena je dobila želju za seksom, a meni je sve to bilo smiješno. Meni je želja minula, a njoj se nenadano otvorila. Nije ona htjela otvorenu vezu, ona je odmah htjela rastavu i odmah je htjela od mene otići.

Time me je moja bivša žena povrijedila i uvrijedila i ja se od toga oporavljam ili se ne oporavljam. To mi je stalno na umu i stalno o tome razmišljam. Nikako da se toga oslobodim. Ja znam da meni njena isprika ništa ne znači, ona je mene trajno povrijedila. Ni

krivog, ni dužnog je mene proglasila ljenčinom i ništ' koristi i ja joj to ne mogu oprostiti. Pogotovo joj ne mogu oprostiti to što sam drastično smršavio, što joj ne mogu više pružiti ljubavni užitak i što me proglašava impotentnim. A ja sam od svega toga u svom stresu, u krizi srednjih godina i trebala mi je njena podrška da se malo sredim. No, nisam to doživio, nego sam doživio uvrede i poniženja. I stalno potencira moj kompleks malog penisa, a kažu da je taj kompleks nastao zbog pornića. Tamo muškarci imaju velike penise ili ih tako prikazuju, pa naše žene misle da i mi ostali muškarci moramo imati veliko oružje. A ja ni ne znam koje je zadovoljavajuće oružje. I pitam ja svoju bivšu ženu, koje oružje bi nju zadovoljilo:

„20 centimetara.“

„Znaš li ti da to ima 10 ili 20 % muškaraca? Znaš li daje muški prosjek 13 centimetara.“

„Baš me briga za to.“

„A da ti odeš, kad već ideš na te plastične operacije, na smanjivanje proporcija svoje vagine. Tvoja vagina se proširila. Ili trebaš raditi Kegelove vježbe.“

„Zašto bi to radila?“

„Tvoje velike i male usne su se proširile.“

„Ja želim biti zadovoljna i zadovoljena žena, pa tražim svog idealnog muškarca.“

„Ali zašto se meni vraćaš?“

„Želim ti pomoći.“

„Molim te, nemoj mi pomagati!“

„Ne mogu si u tome pomoći, a ti me ne poštuješ dovoljno.“

„Što bih trebao?“

„Trebaš mi reći da mi dobro stoji ova haljina.“

„Kad me ne zanima kako ti stoji haljina.“

„U tome i jest tvoj problem. Ne želiš ono što je lijepo.“

„Od tebe nikad ne čujem da kažeš: „Žao mi je“, a povrijedila si me svojim odlaskom, a povrijedila si me što se seksaš s drugim muškarcima.“

Jer to se nije moglo čuti iz usta moje bivše žene. I možda bi ona sada pretjerivala i možda bi rekla:

„Oprosti, žao mi je!“

Ali meni to više ništa ne znači. Jer ona se ne pridržava 3 seksualna grijeha koja Bog zabranjuje. Ona ništa ne drži do preljuba, do bluda i do sado – mazo igrice. Ona je jednom riječju nemoralna i psuje kao kočijaš. Istina je da neki znanstvenici tvrde da psovka može imati terapijski učinak, da time psovač smanjuje svoju bol, pojačava svoj adrenalin, da je to najbolji ispušni ventil. Ali ja ne podnosim kad žena kaže:

„Jebem ti mater seljačku, seljačino jedna.“ „Jedi govna!“

Ili kada Nijemac kaže:

„Scheisse!“ ili „Fucket“ ili Gefickt!“

Ili kada Skandinavac opsuje:

„Dao Bog da ti žena spava sa sobom.“

Ja bih prije rekao da je to nedostatak kulture, nedostatak vokabulara. Pa je ona zbog toga vulgarna, nepristojna i prosta kao cokula. Pa kad psuje kod mene izaziva osjećaj krivnje, odgovornosti i stresa, povećava mi razinu kortizola ili hormona stresa. I nemam joj ja što oprostiti. Ja se jednostavno ne želim s njom pomiriti i družiti. Jer ona se od žene pretvorila u monstruma i zvijer. Jer ona je sa mnom uživala kad sam bio jak i debeo. Nisam morao biti pastuh, nisam morao imati tehniku i vještine, nisam morao imati veliko spolovilo, ali ja sam kod žene mogao proizvesti pravu seksualnu ekstazu jer sam imao višak kilograma. Jer kada muškarac pritišće ženu sa svojih 120 ili 140 kilograma, a one ako imaju 50 ili 60 kilograma, tada one mogu iskreno ili lažno stenjati, mogu strastveno uzdisati, mogu vrištati, mogu se neartikulirano glasati, mogu dahtati, mogu bogohuliti, psovati, jecati, glumatati i grcati koliko ih je volja i koliko to nije opasno po okolinu i okolni moral. Mogu se boriti sa sobom, sa zrakom, sa cirkulacijom, sa životom, ali i sa muškarcem s kojim se seksaju. I uz to one sa tim muškarcem redovito dožive vaginalna, klitoralna, kombinirana ili višestruka sladostrašća.

A ona, u svom nezadovoljstvu, sve uništava u sebi i oko sebe. Jer ona želi doživjeti svoje najuzbudljivije seksualne seanse, svoja nezaboravna sladostrašća, svoja sladostrašća za pamćenja. Pa mi kupuje Eroxel tablete i kaže:

„Povećat će ti se penis 7 do 10 centimetara. I bit će ti penis tvrd kao stijena. To će mi biti dovoljno.“

„Ali mene to ne zanima!“

„Ne želim ja glumiti sladostrašća, ja ga želim doživjeti. Te tablete poboljšavaju protok krvi u tvoj penis, te tablete povećavaju tvoj libido.“

„Ali ja to ne želim. Tko zna kakve su nuspojave tih tableta.“

„Nema nuspojava.“

„Sve tablete imaju nuspojave.“

„Ti si u krizi srednjih godina.“

„Moje srednje godine su odavno prošle. Psihološki sam se ja pripremio na to. Ja sam starac i držim se svoje staračke filozofije. Ne osjećam zadovoljstvo u seksu s tobom. Prilagodi se tome i prihvati to kao činjenicu.“

„Ti si istraumatiziran ovom našom gospodarskom situacijom.“

„Možda i jesam, ali sam istraumatiziran i sa tobom. Ti mi stvaraš histeriju, paniku i užas. Nekad su kod nas prevladavale strasti, a sada su to negativne emocije i bolesti. I stalno se molim: „Bože sačuvaj, me te žene!“ Bože ne dozvoli da posrnem. I samo zbog toga što mi tjelesne i umne sposobnosti slabe, te trpim i podnosim.“

„Ne bi se mogli voljeti kao nekad?“

„Ne bi mogli.“

„Zašto ne bi mogli?“

„Jer smo ostarjeli i jer smo si jedno drugome dozlogrdjeli. Više se ne radujem tvojem dolasku, više ne sanjam nikakve akcije s tobom. Više mi nisi oslonac, više nisi moja uzorna žena. Svega mi je dosta s tobom. Nisam više sretan muškarac s tobom i što te imam. Bog ne voli što si takva, vodiš nemoralan život, nedostojan tvoje katoličke vjere, ti si moj zloćudni tumor. Biti ćeš kažnjena u svom zagrobnom životu jer se grješno ponašaš. Da živiš u Pakistanu, Iranu ili

Saudijskoj Arabiji već bi te nekako kaznili, već bi te izbičevali ili bi te kamenovali.“

„Ali ja tamo ne živim i ne privlači me Bliski Istok.“

„I kod nas postoje vjerski talibani, i kod nas postoji vjerska policija i vjerski sud i kod nas postoji njihov moral i vjerska pobožnost. Možda je to sve s Bliskog Istoka, možda to nije suvremeno, ali tako je, kako je. Ne možeš ti kršiti društvene norme i pravila, ne možeš ti biti nepristojna i nemoralna i vulgarno se ponašati. Ne možeš ti prkositi našem novom moralnom sustavu.“

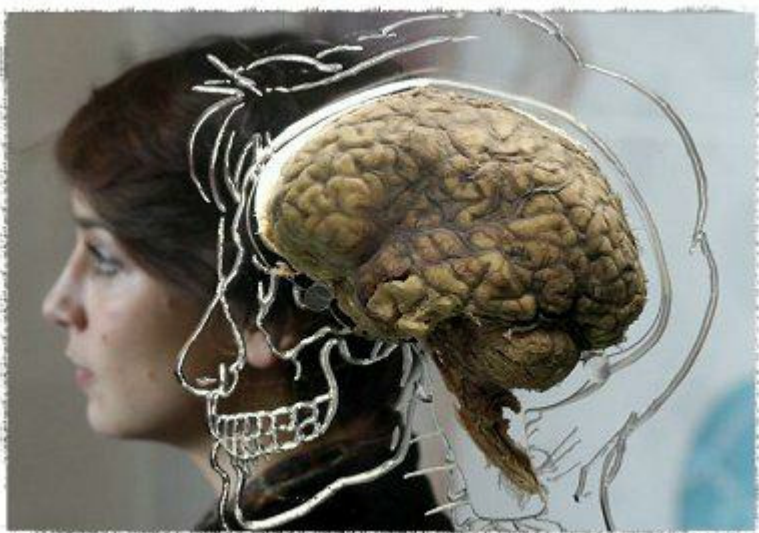
„Dosta mi je naših strogih moralnih zakona, ti si do nedavno bio grub i sirovi Balkanac. Od kad se ti pridržavaš tog šerijatskog zakona Bliskog Istoka. Od kad si ti protiv vanbračnog seksa?“
„Nisam protiv vanbračnog seksa, ali sam protiv tebe.“

Briga mene za naše statistike. Moja bivša žena mi je nepodnošljiva, razvod s njom je bio razlog mom boljem psihičkom stanju. Nisam više mogao trpjeti te njene psihičke drame ili psihodrame i te njene kontroverze. Nisam više mogao trpjeti njeno privlačenje pažnje i nije me privlačio njen tjelesni izgled. Izgleda da sam zaključio: da je više od tri dana dosta, moga gosta. Da mi je nelagodno s tom ženom. Da me ona više ne privlači. Da me ne privlače njene zjenice, glas, hormoni, njen struk, njena guza, njene grudi, njeni mirisi i njeni okusi. Da me ne privlače njeni pokreti i vrtnja zdjelicom. Ništa me više ne može dovesti do ekstaze i osjećaja blaženstva.

Jer ja nisam ni za kakvu vjersku ideologiju, ja nisam ni za kakve stroge kontrole našeg seksualnog života. Nisam ni za raskalašenost, ni za zabranjene poroke i razuzdanost. Ne treba me moja bivša žena zavoditi i spolno uzbuđivati. Ne treba ona biti devijatna i simbol potrošačkog društva. Ja bih da ona bude izvor vedrine u mom životu. Ja bih da ona bude krjeposna. Jer i promjene znaju dovoditi do još većeg kaosa i nasilja. Nisam ja ni reformator, nisam ja ni

konzervativac, ali ni tvrdolinijaš. Nisam ja ni za kakve seksualne norme i pravila. Kod mene to ne uspijeva. Neću ja poslušati nikakvog svećenika, ja ću poslušati svoju spolnu želju, svoj libido i svoje testostosterone. A to mi je izgleda ostarjelo, pa mi moja bivša žena nije privlačna. Jer ona bogohuli, jer ona je bezobzirna, jer ona se neprimjereno ponaša.

A ja nisam za drastične kazne, nisam za ubojstva iz časti, nisam za to da se nekom srpom odrubljuje glava kao u Iranu, ali da bi moju bivšu ženu trebalo nekako kazniti, trebalo bi. I ne bi se cijeli svijet trebao zgražati nad tim stravičnim zločinom, nad opravdanošću ili neopravdanošću našeg nasilja nad neposlušnošću naših žena i tim našim patrijarhalnim postupkom. Jer ja se uopće ne uklapam u ove nove seksualne vrijednosti. Naše žene bi da se mi načelno i po naputku Željke Markić odrekemo Balkana, ali da u krevetu i dalje budemo Balkanci. Samo ja to više nisam u stanju. Nemam dovoljno kilograma da budem Balkanac. Isto tako je ili nije i sa našom poslovnošću. Mi bi trebali biti efikasni, učinkoviti i poslovni u skladu sa ovim našim kapitalizmom, ali mi to nismo.

POGLAVLJE 6

Moja bivša žena se ne da smiriti. Njen mozak radi sto na sat. Ona ne prihvaća našu seksualnu stvarnost i bezličnost. Ona ne prihvaća bezličnost koju joj preporučuju naši svećenici, naši biskupi, Željka Markić i njena udruga: „U ime obitelji“. Ona bi htjela ta svoja fantastična sladostrašća, glasan seks i dobar, nekadašnji, balkanski užitak. Ona bi htjela glasno stenjati, jecati i glasati se. Ona bi htjela svoje glasno zadovoljstvo i svoje uživanje. Ona bi htjela biti perverzna, samo nema s kim. A ja ne znam bih li joj, zbog korona virusa, navukao plinsku ili zaštitnu masku M – 1, ili ne bih. Jer ja još uvijek znam one tri prednosti kada babi navučеш plinsku masku. Ja znam da baba odmah ljepše izgleda, ne smrdi joj iz usta i da ona bolje miješa kad joj začepiš filter za zrak. Ona odmah postaje kreativna i perverzna. I ona se ne drži nikakvih uputa za siguran seks, nego postaje divlja i divljakuša. Pa kaže:

„Kako možeš biti tako sebičan?“

„Nisam sebičan. Bojim se korona virusa. Ti se ne držiš pravila samoizolacije, seksaš se s kim stigneš. Znaš li ti da moj liječnik ne prima pacijente. Odgovara na telefon i to je sve.“

„Znam tvog liječnika. On je nekakav čudak. On se sigurno iz predostrožnosti ne seksa sa svojom ženom.“

„Ne znam za to. Ja ti još uvijek zamjeram to što si me u trenucima moje nesreće napustila. Ja sam bio u komi, a ti si me napustila.“

„Od mene si tražio da ti kuham, da ti perem, a ti nisi ništa radio.“

„Tražio sam posao.“

„Ali ga nisi nalazio.“

„Ti nisi u ničemu oskudijevala.“

„Toga mi je bilo dosta.“

„I što sada hoćeš? Ostavi me na miru. Kloni me se! Rekli smo jedno drugome što smo rekli.“

„Trebaju mi novci.“

„Nemam novaca. A ti mi dolaziš prgava i puna sebe. Traži novce od nekog drugog. Moraš biti skromnija. A i varaš me s kim stigneš.“

„To nema veze s nama.“

„Komplicirana si i teška. Loše si raspoložena, ljuta si i nezadovoljna.“

Moja bivša žena je čula je za našu ljetnu kampanju spolnog i reproduktivnog zdravlja:

„Nema maženja bez paženja.“

A mene briga i za maženje i za paženje. Pa neću ja paziti da ne dobijem nekakvu spolno prenosivu infekciju: triper, HPV, mikoplazmu, ureaplazmu, herpes, klamidiju ili gonoreju.

Moja bivša žena se ne pridržava savjeta da ostane kod kuće, da izbjegava kontakt s drugima i da se ni sa kime ne upušta u seksualne odnose. Kod nje nema krize seksualnih odnosa. Kod nje se sve smije. Ona se ničega ne pridržava. Jer stručnjaci kažu da se korona virus nalazi u slini, izlučevinama i spermi muškarca. I da je zbog toga najbolje apstinirati. A ja kako sam stariji, sve sam manje sklon i podložan požudi i grijehu. Za mene je sve kasno ili prekasno. Ja se samo mogu kajati za svoje prošle grijehe. Za mene nema spasa i iscjeljenja. Meni je još preostao moj smak svijeta. Ne mogu ja pretjerivati i pretjerano vježbati u teretani. A moja bivša žena ide u

teretanu i želi imati uzak struk, ženstvene obline i naglašenu stražnjicu. Želi biti Jennifer Lopez.

Želi i nekoga tko će biti užasno, balkanski grub u krevetu. Ja joj govorim da prestane s tim, da to brani Željka Markić, njena udruga „U ime obitelji“ i naše svećenstvo, ali ona ne samo mene ignorira, nego ignorira i našu novu ideologiju. Ona želi da je čupam, da je davim i gušim. Ona želi svoj sado – mazo orgazam, a meni se ne mili to raditi na svili ili na nekoj deki. Ona bi htjela doživjeti svoje vrhunce. Ona želi svoje glasno i grleno zadovoljstvo u krevetu. Ona želi živjeti strasno, jer za nju nije nikad kasno. Ne želi ona glumiti sladostrašće, ona želi biti opuštena, želi da joj bude ugodno i uzbudljivo. Ona želi doživjeti strast, požudu i sladostrašće. Ona želi biti u ovim nesigurnim i ovim kaotičnim vremenima jaka žena. Valjda zato ona nosi crveno. Jer crveno nas muške motivira, daje nam energiju i simbolizira nas na akciju i strast.

Ali mene ne stimulira kada moja bivša žena vrti stražnjicom, kada je ona raspamećena, kada je ekscentrična i kontraverzna. Ona želi prisnost, nakon toga bi se ona trljala i stiskala ili bi upražnjavala tantrički seks, ma što to bilo i ma što to značilo. Ona se želi baviti time što joj odgovara. A ja jednostavno ne znam zašto je ona baš toliko napaljena u vremenima socijalnog distanciranja i izolacije? Ja jednostavno ne znam zašto se ona ne pridržava pravila koja joj nalažu naši svećenici, naši biskupi, Željka Markić i njena udruga: „U ime obitelji“. A moj problem je što više ne mogu namirisati kada je ona uzbuđena. Ili ona ne ispušta hormone i feromone, ona više ne ispušta biokemijske transmitere, ona ne ispušta svoju kemiju ili nešto nije u redu s mojim nosom i mojim osjetilima. Ona mi više nije privlačna i ona me više ne privlači. I kažem joj da je gotovo, da više ne želim njenu blizinu. Ali za nju je valjda gotovo kad ona odluči da je gotovo. U međuvremenu će me vrijeđati i ponižavati.

U međuvremenu će biti nepromišljena, tvrdoglava i brzopleta. Uopće neće biti divna i strpljiva žena. I biti će uspaljenica. Biti će

ovisnica o seksu. Njoj nije dosta ni pet raspoloženih muškaraca. Zato se meni ništa ne da s njom, zato ja valjda ništa ni ne pokušavam. I zato je ona depresivna i frustrirana. Jer nije lako biti žena u muškom društvu. Jer nije lako biti žena okružena alfa muškarcima i mužjacima, koji su takvi na riječima, a ne i na djelu. Jer muškarci to nekako riješe, a žene nikako. I one postanu i alkoholičarke ili ovisnici o drogama. Jer ona je poremećena i bolesna, jer njeno seksualno ponašanje je kompulzivno, ma što to značilo i ma što to bilo. Najgore od svega je to što ona ne osjeća stid i sram. Što kod nje nema ni izlika, a ni opravdanja. Tako je, kako je.

To je njeno normalno ponašanje. A po meni to nije nikakvo normalno ponašanje. Meni je to nekakvo buđenje iz dugogodišnje kome. I št se nakon te kome događa? Moja bivša žena postaje nimfomanka. I ne pomažu tu antidepresivi, a ni kontracepcijske pilule. Nema normale i gotovo. A jesu li korijeni toga svega nastali u njenom odgoju, u njenom djetinjstvu, u našoj tranziciji, u našoj pljačkaškoj pretvorbi, u njenim genima, ja ne znam. Netko ili nešto je zeznulo stvar. A ja nisam sposoban to definirati. Samo da je nešto utjecalo na sinopse i neurone u njenom mozgu, utjecalo je. I to se dogodilo nakon naše tranzicije i naše pljačkaške pretvorbe. Ona se promijenila da neprepoznatljivosti. Mnogi ljudi su se promijenili, jedni su postali vjernici, drugi ravnodušni na sve, a treći su postali bezvjernici. Jednima je sustav ulio vjeru, a od drugih je učinio heretike i bezvjerne. I valjda je tako stradalo to naše muško – žensko partnerstvo. Jer postali smo nedosljedni i uskratili smo si ljubav. Postali smo mentalno bolesni, živimo s osjećajem manje vrijednosti i živimo u našem konstantnom nedostatku ljubavi.

Nismo više ni tolerantni. Meni na živce ide stenjanje moje bivše žene. Ja doživim nekakav stres kada ona počne stenjati. Jer briga mene za njene užitke, briga mene za njena sladostrašća, za mene je to njena sračunata i proračunata strategija. Nema u tome ničega iskrenog i meni se ne da slušati njeno patničko zavijanje. Netko to zove kopulativna vokalizacija, a netko oplakivanje tko zna čega.

Barem žene pronađu pravi ili krivi razlog. I zato žena uživa kad je muškarac jak i debeo. Ne mora baš on biti pastuh, ne mora on imati tehniku i vještine, ne mora on imati veliko spolovilo, ali muškarac kod žene može proizvesti pravu seksualnu ekstazu ako ima višak kilograma. Jer kada on pritišće ženu sa svojih 120 ili 140 kilograma, a one ako imaju 50 ili 60 kilograma, tada one mogu iskreno ili lažno stenjati, mogu strastveno uzdisati, mogu vrištati, mogu se neartikulirano glasati, mogu dahtati, mogu bogohuliti, psovati, jecati, glumatati i grcati koliko ih je volja i koliko to nije opasno po okolinu i okolni moral. Mogu se boriti sa sobom, sa zrakom, sa cirkulacijom, sa životom, ali i sa muškarcem s kojim se seksaju.

Uz to one sa tim muškarcem redovito dožive vaginalna, klitoralna, kombinirana ili višestruka sladostrašća. I ako je to moja bivša žena doživljavala sa mnom, pitam se što je onda odlazila od mene, što se razvodila i razdruživala. Izgleda da sam je samoja uspijevao opustiti, samo je sa mnom uživala i doživljavala ekstaze. Izgleda da je samo meni govorila:

„Brže, jače, udri jače, manijače! Dublje!“

„Jeli tako dobro?“

„Čvrsto me zgrabi!“

„Tako.“

„Ne možeš li jače i bolje?“

I stisnem i zgrabim ja svoju bivšu ženu tako da mislim da ću joj glavu otkinuti, a ona kaže:

„Valjda je tako dobro, ali stisni me jače.“

„Tako!“

„To je dobro, to je savršeno, možeš nastaviti tako!“

„Može tako?“

„Oooh! Uhhh! Aaahhh! Da! To mi radi! Boli me to ili me ne boli.“

„Je li te boli ili te ne boli, odluči se, pod hitno!“

„Boli me, učini to kako treba!“

A mene briga što moja žene želi i što je boli. Ona se sada bavi sa svojim fetišima i sa svojim perverzijama. Ne voli se ona baviti sportom, ali voli imati lijepo tijelo. Pa kupuje cipele, haljine, veste, pa ide na te svoje estetske operacije. I nije u tome problem, problem je u njenom zastranjenju. Ona misli da i nekog drugoga seksualno uzbuđuje njeno dupe, njene najlonke, njene visoke pete, korzeti, stopala i njene grudi. Da je nekome da spankinga ili lupanja po stražnjici, da je nekome do sadomazohizma i do drugih perverzija. Za mene je to bolesno, barem s njom to raditi. Možda s nekim drugim mi to ne bi bilo bolesno, ali s njom jeste. Jer kud ćeš gore od toga kad mi ona nosi testosteronski gel i govori:

„Donijela sam ti ovaj testosteronski gel da ti poboljša seksualni život, da ti vrati raspoloženje, da ti pomogne i da ti se vrati erekcija.“

„Ne treba mi to. Ti me ne zanimaš. Na tebe se više ne palim. Je li ti to jasno? Otišla si od mene i ja sam mislio da je to nepovratno i zauvijek.“

„Zašto tako govoriš?“

„Moje oružje je otišlo u zasluženu mirovinu. Ja sam na zalasku karijere s tobom. Nema uzbuđenja, erekcije i sladostrašća. Nema mi s tobom cirkulacije, nema krvi u spolovilu.“

„Zašto onda ne piješ plave tablete?“

„Ne zanima me ni to.“

„Ali seks je fizička potreba?“

„Možda tebi je, ali meni nije.“

„Preko seksa ćemo se ponovo povezati? Biti ćemo ponovo zajedno. Ponovo ćemo se seksualno zrcaliti.“

„Ja se ne želim s tobom povezati i ne želim biti s tobom ponovo i zajedno. Ne želim se s tobom seksualno zrcaliti. Dosta mi te je u ovom životu.“

No moja bivša žena je poremećeni psihopat i uporna je do krajnjih granica. Ona bi se silom vratila, a ja je ne želim. Jer ona je destruktivna do krajnjih granica, ona je u financijskim problemima iz kojeg nema izlaza.

Ona kaže:

„Zašto ne?“

A ja kažem:

„Zašto da?“

Jer ja ne obožavam nikakve seksualne poze i položaje. Jer ja više ne drhtim od užitka. Za mene je erotika s mojom bivšom ženom posljednja stvar na ovom svijetu. Za mene je položaj oluja s mojom bivšom ženom posljednja stvar na ovome svijetu. I briga mene za njene ljubavne klimakse. Briga mene za njenu sreću, njene eksplozije i za njene lančane orgazme. Ne želim je čačkati i tražiti njenu g – točku. Jer bojim se njenog mozga, jer kažu da je i mozak

spolni organ, a kada se to poveže s vaginom, nikad tome kraja. A moje seksualne navike su iste kao u ostalih prosječnih Hrvata.

A ja sam nedavno otkrio da sam sapioseksualac, ma što to bilo i ma što to značilo. Privlače me inteligentne ženske osobe. A moja bivša žena je tupa i glupa kao cigla ili kao cokula. I uopće me ne privlači njena osobnost i njen izgled. Uopće me ne privlače njeni financijski problemi. Privlače me, prije seksa, ljudski i intelektualni razgovori. A ja ne znam bi li moja bivša žena piškila ili bi kakila i ne zna da li da je jače, slabije ili nikako ne stisnem. I onda je meni svega dosta, pa ja obavim radnju svršavanja. Onda se ona, kada se oporavi žali, ali je prošla baka s kolačima. Što je bilo, to je bilo. Ja zahrčem ili se pravim da hrčem. I tako je bilo nekad. Sada više nije tako jer sam postao mršavko i rahitičan, ništ' koristi, pa više nisam mogao svojim kilogramima stiskati i stisnuti moju bivšu ženu. Pa više i ne znam voditi ljubav kako treba. Morao bi smisliti neku novu strategiju i koncepciju. Jer nisam htio razočarati moju bivšu ženu. Ali uzalud mi trud svirači, protratio sam godine, ne možeš ti starog konja učiti utrckama, a ja nisam naučio što sam trebao. A to sam shvatio kad me susjedi više nisu pozdravljali.

Izgleda da se moja bivša žena i njima žalila. Jer ona je u potrazi za svojim nekadašnjim ginekologom. Nakon svakog pregleda se ona osjećala uzbuđenom i ona se želi osjećati uzbuđenom i dalje. Ona želi barem još jednom doživjeti njegove vješte prste, ona želi da joj netko probudi tu posebnu strast. Nije ona prihvatila da je moj piton, moj Kiklop, moj veseljko, moja kobra, anakonda ili monstrum, trenutno mali, ali da se poveća ili da se povećava. Treba me samo oraspoložiti i već ću se ja zagrijati i uspaliti. Ne treba biti ljubomoran i zaljubljen. Već ću ja ovladati situacijom, već ću se ja povezati sa svojim tijelom. Ali muče me ta stroga pravila naše vjerske i moralne policije, naših primitivaca, naših moralnih talibana i onih koji nas isključuju i izopćuju iz našeg seksualnog života. Koji nam ispiru mozak, kontroliraju misli i emocije, siju mržnju, prijete i koji kontroliraju naše osjećaje i ponašanje. Već sam rekao da me

smetaju zvukovi koje moja bivša žena proizvodi za vrijeme trajanja našeg seksa. Nikad je nisam shvatio, doživljava li ona svoja sladostrašća još prilikom predigre i onda svojom vokalizacijom želi moje sladostrašće ili ona sve to glumi i traži i očekuje novce. A ja nisam na to spreman, pa me ona psuje, ruga mi se i ponižava me.

Pa na meni primjenjuje svoju psihičku torturu, pa me verbalno i emocionalno zlostavlja. A kad u tome nema uspjeha, onda prolazi kroz svoje nekakve napadaje panike. A ja sam bezvoljan, stalno mi se spava i što bih htio? Htio bih astralno poletjeti. Htio bih odvojiti svoj duh i dušu od tijela i astralno poletjeti. No, od te moje bivše žene sam umoran, da ne mogu biti umorniji. Kao da me je ugrizla ce ce muha i kao da mi je donijela simptome bezvoljnosti, iscrpljenosti i umora. I uopće ne znam ima li pomoći za mene. Jesam li ja u začaranom krugu, bezvoljnosti, manjka energije i toga da što manje radim da se osjećam umornije. Uopće mi se ništa ne da, loše sam raspoložen i ništa ne poduzimam. A je li moj penis mali ili se smanjio, ne znam. Ja imam taj dojam, a dojam zna varati. No, da nema spolnog uzbuđenja i odgovarajućeg vlaženja između nas dvoje, nema. Sve je to nepovratno nestalo. Moj penis nije više taman po mjeri moje bivše žene. Jer meni više nije ni do igre, a ni do predigre s mojom bivšom ženom. Niti ja želim njenu sreću, a ni ona moju. Niti ja želim da ona bude ispunjena srećom, a ni ona to ne želi meni. Niti ja nju ne želim slušati, a ni ona mene. Nemamo mi strpljenja, a ni utjehe jedno za drugo. I mi teško opraštamo razočarenja koja nam je ovo drugo donijelo.

A ja ne mogu podnijeti ni razgovor o lošem seksu. Ako moja bivša žena sa mnom doživljava loš seks, zašto mi onda dolazi? Pa ja više nemam novaca za nju, i ja joj ih više ne dajem. Brige mene za nekakve kompromise, mene više ništa ne zanima. Totalno sam nezainteresiran. Ako smo prekinuli, ako smo se razveli, onda smo prekinuli, onda smo se razveli. I više me ništa ne privlači raditi s bivšom ženom. Ona je moja pošast, ona je moja epidemija ili pandemija. I ja želim izgraditi novog sebe, okrećem se onom što me

ispunjava, što mi donosi radost. Želim živjeti bez nje. I baš me briga što mi ona donosi viagru. Mene ona ne zanima. Briga mene za erektilnu disfuncionalnost prema mojoj bivšoj ženi. Malo – mali čujem da je nekome otkazalo srce zbog upotrebe viagre. A mi imamo suprotna mišljenja u gotovo svemu, jer se želim osjećati slobodan, jer mi je sve neugodno, jer se želim osloboditi okova moje bivša žene. Jer me ona seksualno ne privlači, nemam nikakve želje prema njoj, jer ne osjećam njene feromone i hormone. Jer prema njoj osjećam dugogodišnje ogorčenje. Jer je ona uništila moju ljubav. Jer mi je puknuo film.

Jer je ona za mene seksualna vještica i trebalo bi je mučiti španjolskom čizmom. Jer se ona po tome može pretvoriti u muhu, kao Belzebub, gospodar muha i princ pakla. Jer se ona može pretvoriti u Lucifera, Mamona, Abadona, Sotonu, Levijatana ili Belfegora. Jer ona misli da baca svoje čini i poboljšava ljudima seks i seksualni život. Jer se ona na štošta uzbuđuje i štošta joj izaziva požudu. Jer ona drži do poganske erotike. Jer ona je panseksualka, uzbuđuju ju svi spolovi. Jer ona više ne želi biti seksualni objekt, nego subjekt. I zbog toga ju je policija nekoliko puta privela. Jer je ona kao naša nekadašnja Majka omladina. Jer ju oni nalaze u protuzakonitoj pozi. Jer ona raznim muškarcima budi libido i testostosterone. Jer ona raznim muškarcima budi zdravu seksualnost i spontanu želju. Jer našim muškarcima je dosta potiskivanja seksualnosti, jer naši muškarci nemaju samopouzdanje, jer za naše muškarce seks je trauma, jer za naše muškarce seks je zdravstveni problem. A ja se ne želim pomiriti s mojom bivšom ženom. Neka ona samo vodi brigu o svojim tamponima, o svojem donjem rublju, o svojim estetskim operacijama i o svojim grudnjacima.

Briga mene za njezino razmišljanje o višestrukim sladostraščima. Ja više nisam raspoložen i voljan pružiti to zadovoljstvo i uživanje svojoj partnerici. Jer ona ne može kontrolirati svoje uzbuđenje, jer ona se ne može opustiti, jer ona ne može sa mnom doživjeti uzbuđenje. Jer ona više sa mnom ne komunicira na adekvatan način.

Jer je ja više ne mogu i ne želim stimulirati, ne želim više stimulirati njenu dražicu, jer mi ona ne može i neće u svemu tome pomoći. I briga mene što njoj ne odgovaraju moje mjere. I briga mene što ona kaže da je seksualna osoba, što ne može živjeti bez seksa, što joj seks rastjeruje stres. Što joj seks treba za opuštanje i zdravlje. Što joj seks služi da zadovolji osnovne ljudske nagone. No ona je u strahu od tih svojih zelenaša i kamatarata. Ona stalno misli da će je oni ovdje pronaći. Pa ona sa mnom glumi ta svoja sladostrašća. Pa ona glumi i lažira da joj je lijepo. A ja se osjećam neugodno i nelagodno. I to više ne želim, jer ne mogu se opustiti, jer ne želim se neugodno i nelagodno osjećati.

Valjda smo se zbog toga i razveli. I nije nam sedma godina braka bila krizna, nego ni ne znam koja je to godina bila. Jer nismo više mogli jedno drugo podnositi. Stalno je bilo bračnih trzavica, nesuglasica i sukoba, ali smo mi to rješavali, a onda je došlo do stanja kad nam je sve bilo ravno. Odlučili smo da nećemo dijeliti istu adresu. I uopće ne znam zašto mi se ta žena kao bumerang vraća? Ja više nemam namjeru ju zadovoljavati. Brige mene za njena sladostrašća. Briga mene za stimulaciju i opuštanje njenih erogenih zona. Jer ona živi u prošlim seksualnim mitovima, a ja ne želim ništa znati o tome. Alergičan sam na seks sa mojom bivšom ženom i nema mi pomoći, a ni spasa.

Ne želim s njom tražiti njenu g – točku, ne želim otklanjati njen potisnuti libido, čačkati po njenoj dražici i ne želim joj omogućiti njeno cervikalno ili necervikalno sladostrašće. Ne želim dirati njen cerviks. Uopće ne želim ništa imati s njenim cerviksom. Uopće ne želim ništa imati ni sa njenim strahom od starenja i sa njenim estetskim korekcijama i operacijama. Zašto vam sve to govorim? Bambi ima strah od korona virusa i strah od smrti, a moja bivša žena osjeća strah od starenja, od prolaznosti u životu i od smisla života. I vjerojatno zato sam se ja sjetio moje bivše žene. Jer ona želi zaustaviti proces starenja. Ona se bori protiv toga, ali drugim sredstvima. Oni ne prihvaćaju činjenicu da smo svakim danom sve

stariji, da to od nas Bog traži i zahtijeva. Netko je s tim zadovoljan, netko nije, za nekoga je to tragedije, za nekoga komedija, netko se bori, a netko to ne može podnijeti.

A ja se bojim i čuvam od korona virusa, ne fantaziram ništa o tome. I briga mene hoću li virus dobiti od nekog idiota ili od Novaka Đokovića ili Gorana Ivaniševića. Briga mene od koga ću se inficirati. Jer mi nemamo kapital, nemamo nikakve nacionalne resurse, a gospodarstvo nam je slabašno. I uz to imamo lažne moralne standarde, nizak medicinski standard i stalno održavamo svoju parodiju. Jer kad se jednom kod nas zaraziš, onda si Bogin. Onda nije čudo što Bambija hvata panika od svega toga. Dosta mu je tih naših parodija. A uz sve to, moja bivša žena želi da je zgrabim i natjeram da dahće i vrišti i da to dugo traje. Meni se to jednostavno ne radi. Jer za to bi me nekad mogli optužiti za silovanje, a sada je to želja moje bivše žene. Jer, u biti, svaka žena kada isključi svoje racionalno razmišljanje, kada se prepusti svojim hormonima i nagonima, priželjkuje nekakvo mentalno, psihičko i doslovno silovanje.

Stoga se ja bojim, da će me ona proglasiti svojim silovateljem. Da je to ona činila preko svoje volje. A to što je ona došla k meni, to što nije ponijela sprej, nož, revolver ili bokser, to što traži novce, nikome ništa. Ona me je prijavila kao nasilnika, ona me prijavila za devijantno ponašanje i toga nikad dosta. Ona ima svoj osjećaj krivice i nitko neće uzeti u obzir da nije tako bilo. Stoga ja ne želim da mi ona dolazi jer ona je problematična ili donosi probleme. Ona ne zna što bi sa svojim tijelom, ona se ne može i ne zna kontrolirati. I ja ne želim ništa imati s njom. Jer ona ima nedostatak empatije i nesposobnost za život s drugima. A ja ne želim svoj potpuni pad, ja ne želim biti Weinstein, ne želim dobiti 23 godine zatvora. Ne želim biti optužen i kažnjen da sam obavljao zlodjela nad ženama.

Sa mnom su žene uživale dok sam bio moćan, barem ja tako mislim. A kada sam onemoćao tada su se i one sa mnom mučile. I valjda su kroz to prolazili svi muškarci. Takva nam je sudbina. Jedno vrijeme

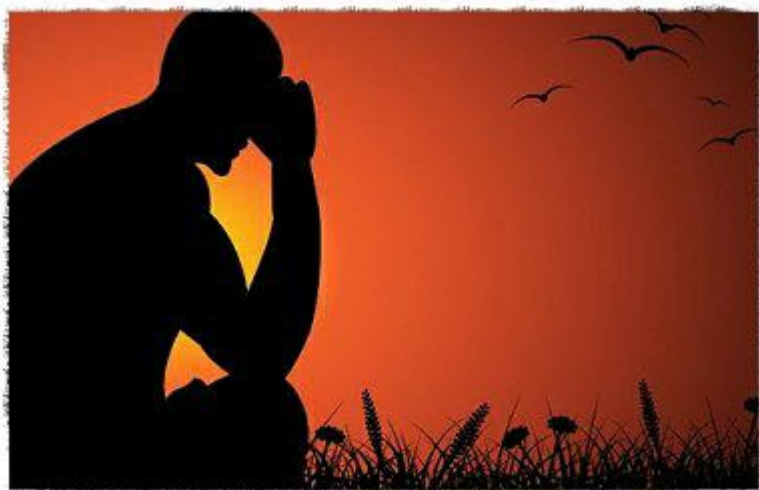
smo moćni, a drugo vrijeme smo nemoćni. Ja sada prolazim kroz fazu moje nemoći, barem sa mojom bivšom ženom. Što god ona kaže, ja do toga ne držim. I kažem da ne želim proći kao Harvey Weinstein. Ne želim da me itko proglašava krivim za silovanje, ne želim ja zgroziti javnost da sam predator, monstrum, čudovište i seksualni zlostavljač i prekršitelj. Ne želim da me itko optužuje za neprimjereno ponašanje, bezobrazluk, uznemiravanja, neugodna iskustva, diranje i pipkanje žena. Jer ja više nisam zdrav, bolestan sam i ne znam bi li ili ne bi, mogao izdržati zatvor. Jer to bi bilo nasilje nada mnom. Jer ne znam bi li to mogao podnijeti. To je jače od mene.

Mogu reći da mi ne treba seksualna intimnost. Imam za to svoje razloge, a osnovni je što nemam potreban libido prema svojoj bivšoj ženi. Nemam potrebnu spolnu želju. Ona mi nije seksualno privlačna, valjda zato što nisam zdrav, što mi se smanjila količina testosterona i što se osjećam iscrpljen. I neki muškarci to prihvate, a neki idu na nadomjesnu hormonalnu terapiju. Netko kaže: „Ja sam u andropauzi, ostavi me na miru, kloni me se!“

I ja to stalno govorim svojoj bivšoj supruzi, međutim ona mi ne vjeruje i stalno mi dolazi. A ja više ni ne gledam pornografiju. Svega mi je dosta. Sam sebi sam dovoljan. Stoga živim u stalnom stresu. Možda bih htio novu vezu, ali ne sa bilo kim. Htio bih naći nekoga kao što je Reese Witherspoon, a meni se nabacuju žene koje liče na Pamelu Anderson.

Stoga kažem nikad kraja mojim mukama s ženama. Stoga ja tugujem sam. Bojim se ljubavi s ženama i nisam spreman za novu ljubav. Prekinuo sam sa svojom bivšom ženom, dolaze mi suze na oči kad pomislim na nju i stoga se bojim započeti s nekom drugom. Jer mogu mi se vratiti negativnosti koje sam doživio s mojom bivšom ženom. Nikako da se oslobodim tih emocija iz prošlosti. I ne bojim se ja samoće, nekako je podnosim i nitko mi ne treba. Nekako imam mirnu reakciju na sretne parove koje viđam na televiziji i ne

provjeravam što moja bivša žena radi, s kime je i tko joj čini društvo. I kao što sam rekao ne želim viđati bivše seks – bombe, bivše legende, kao što je Pamela Anderson, u svom crvenom kupaćem kostimu. Meni je to sada degutantno. Jer joj se objesilo salo, jer su joj se povećale grudi, jer ima celulit i veliku guzicu. Jer je ona zrela i prezrela za mene. Jer me ona uopće ne uzbuđuje. A ne sviđa mi se i to što se ona udavala 5 puta i što je muškarce mijenjala kao na tekućoj traci.

POGLAVLJE 7

Kažu da smo mi Hrvati najveći pesimisti. Također kažu da smo mi Hrvati jedni od najnesretnijih, najrazočaranijih, najmrzovoljnijih, najpesimističnijih i najnezadovoljnijih naroda na svijetu, na kugli zemaljskoj i u svemiru. Stalno nekoga omalovažavamo i vrijeđamo, bježimo od bilo kakve odgovornosti, bježimo od odgovornosti za svoje ponašanje, pa i od odgovornosti za izrečeno i stalno smo u nekakvim svojim zabludama, greškama i pogreškama. A sada nam je došao i taj korona virus. I teško nam je, da ne može biti teže. Nepodnošljivo nam je i svakodnevica nam je pakao. Pa stoga stalno nekome govorimo svoje istine ili laži i stalno iznosimo svoje apsurdne teorije zavjere. A problem je taj što ništa nismo prepoznali, što ništa nismo uočili, što ništa nismo spriječili, što na ništa nismo reagirali pravovremenom, što smo dozvolili da nam se dogodi kolaps i bankrot gospodarstva.

Umjesto da se pokrijemo ušima i šutimo, mi navlačimo našu masku pravednika, larmamo bez veze, vrijeđamo, izazivamo nove ratove i vičemo svoje ratne i nacionalističke pokliče. Umjesto, da smo sve to pohranili u našu podsvijest, mi štošta nezaustavljivo govorimo. Valjda je to stoga što smo proučavali ili nismo proučavali filozofiju Arthura Schopenhauera. Jer za njega je ovaj svijet mračan i najgori mogući, jer za njega je sve bezvrijedno i besmisleno.

Znanstvenici tvrde da genetika odlučuje hoćemo li biti optimisti ili ćemo biti pesimisti. Pa su tako Skandinavci od pesimista postali optimisti i sretni ljudi, a mi smo valjda zahvaljujući HDZ – u, pljačkaškoj pretvorbi i Franji Tuđmanu, od nekadašnjih optimista, postali najgori pesimisti. Pa smo postali ljudi s velikim zdravstvenim problemima i teško se od svega oporavljamo. Netko kaže da je za sve kriva genetika, nije za sve kriva genetika, kriv je i Franjo Tuđman, njegova politika i njegov HDZ. Pa su nam oni uskratili naš serotonin, naš hormon sreće i naš oksitocin, naš hormon ljubavi.

Zbog toga mi živimo loše, zbog toga smo razočarani. Jer nas je život razočarao. Jer smo od kapitalizma puno očekivali, a doživjeli smo neuspjeh, bespomoćnost, razočarenje i neminovnu tugu. I stalno govorimo:

„Ne mogu više ovako, ovo je kraj svega.“

Ali ne pravimo plan izlaska iz svega toga. Nedavno sam sreo jednu moju prijateljicu. Pitam je jeli u mirovini, a ona kaže jesam. I kolika ti je mirovina.

„Bolje da ti to ne kažem.“

„Pa, kolika je?“

„2.600 kuna.“

„To je prijevremena mirovina?“

„To je puna mirovina, sa 40 godina staža i 60 godina starosti.“

„Stvarno ti nije velika mirovina.“

„Takva je, kakva je.“

„Bitno je da ti nisi pesimista.“

„Kako nisam pesimist. Od svega se suzdržavam i potiskujem svoju tugu i svoju bol.“

A ja ne znam koji je izlaz iz svega toga. Ja jednostavno ne vidim izlaz iz tog našeg lošeg gospodarskog stanja. Je li nam dobra misao o Regiji Zapadnog Balkana, je li nam dobra misao o novoj Jugoslaviji? Znam da je to skaradno i kažnjivo, ali netko nam to predlaže. Jer nekad je sve funkcioniralo relativno dobro u ondašnjoj državi, jer

nekad se svega imalo i imalo se posla, imalo se zaposlenja i primanja. A onda je provedena ta naša pljačkaška privatizacija i svega je nestalo.

A mi se nismo riješili ni naših ekstremno visokih očekivanja. Mi smo štošta očekivali od tog kapitalizma, a nismo trebali ništa očekivati. Jer dobili smo zlo, frustracije raznih vrsta, nezadovoljstvo, bijedu i siromaštvo. I dobili smo bakteriju vječne krize i dobili smo naš vječni apsurd. I nama to nije uopće podnošljivo. Čak što više, nama je to nepodnošljivo. Ali se ne možemo i ne znamo tome suprotstaviti. Možemo to ignorirati, ali nismo u stanju se suprotstaviti. A ja to donekle ignoriram, jer Nietzsche kaže: „Imamo umjetnost da ne bismo umrli od istine,“ ma što to bilo i ma što to značilo. I naravno kad skupim snage i hrabrosti da onda zovem Bambija u bolnicu, a on je u svom crnilu i u svom pesimizmu, a ja bih ga trebao motivirati. On mi kaže:

„Gotovo je sa mnom. Na trenutak sam umro, ali sam se i vratio. No, više mi se ne živi.“

„Pa ti si u mirovini. U vojnoj, privilegiranoj mirovini. Ne oskudijevaš ti u ničemu. Imaš stalan izvor prihoda. Imaš tu svoju dječicu. Valjda im nećeš uskratiti svoja primanja? Još i dodatno radiš.“

„Ali nema posla, nitko me ne zove.“

„Zvat će te. Kad se malo sredi situacija.“

„Nikad se neće srediti situacija.“

„Već će netko otkriti cjepivo. Uostalom kod tebe se ni ne zna imaš li korona virus ili nemaš.“

„Ovdje su me smjestili sa koronašima, pa se osjećam kao onaj tifusar iz pjesme Jure Kaštelana.“

„Ne znam o čemu pričaš.“

„Još u osnovnoj školi su nas učili o tifusarima. Pa sam ja naučio pjesmu Jure Kaštelana „Tifusari“. Ona ide ovako:

„Brojim stope na bijelom snijegu. Smrt do smrti. Smrt su stope moje. Smrt do smrti. Smrt do smrti. Smrt su stope moje. Svaka ide svome grobu.

Svaka ide svome grobu. K'o izvori svome moru. Svaka ide svomu grobu.

Hoće li ikad ovom stazom proći nebo široko, oko puno sreće?

Da li će briznuti frule i izvori i cvrkutati jutra u proljeće?

Vijavica Vjetar vije, čovjeka ni vuka nije, ognja, ognja,

kosti vrište. Zvijezde, zvijezde, oko ište. Idem nijem u koloni.

Ne zbori noć. Tišina bez utvara. Nijemo bez glasa u meni mrtvac progovara.

Oj, Cetino, moje selo ravno, kud si ravno kad si vodoplavno."

Bambi staje sa svojom recitacijom, a ja kažem:

„Meni se čini ta pjesma dužom?“

„Ja sam ti izrecitirao ono bitno, bez partizanske ideologije i bez partizana.“

„Znaš li ti da je 40 obljetnica od Titove smrti? Da za i za tebe zapalim jednu svijeću?“

„Možeš. Ali nemoj da to netko vidi.“

„Zašto sad to?“

„Da nam netko nešto ne zamjeri.“

„Nema nikoga u mojoj blizini. Svi su otišli iz našeg kraja.“

„Ostali su uhljebi, lažni branitelji, nacionalisti i ustaše. Oni nemaju kamo ići. Njima je tu kod nas dobro. Zbog njih ne želim da se pale svijeće za Tita, a nekad pod Titom, sam i ja dobro živio.“

„Bilo, pa prošlo. Sada se slave ustaše i NDH- a. Kažu da je to otvorilo nekakvo Tuđmanovo naslijeđe, ono je otvorilo put ustašama i NDH-u. Ono je bespuće naše zbiljnosti.“

„I zato se više ne može ništa čuti o tifusarima?“

„Takva su novonastala vremena. Nema ondašnje euforije, nema štafeta mladosti, nema preuveličavanja.“

„Nekad smo učili o tifusarima i morali znati štošta o njima. Nekad smo to morali sa zanosom recitirati. Ja sam to gotovo zaboravio.“

„Ja ništa ne zaboravljam.“

„Ja baš tada nisam puno razumio od te pjesme.“

„Ja sam se sjetio te pjesme od kad živim s koronašima. Našao sam nekakvu sličnost s tifusarima i gubavcima.“

„Blago tebi.“

„Zašto blago, ja bih radije živio kao ti.“

„Ne možeš ti živjeti kao ja.“

„Zašto ne mogu živjeti kao ti?“

„Zato što si ti drugačiji od mene. A možda ti ni nemaš korona virus. Možda imaš neki drugi virus? Ti imaš bolove u stomaku.“

„Ovdje gdje se nalazim svi imaju korona virus, pa sam ga valjda i ja dobio. Ako ne drugdje, dobio sam ga ovdje. A kažu da korona virus šteti srcu, mozgu, bubrezima, krvnim žilama, plućima i spolnim organima. Zbog svega toga sam dobio PTSP.“

„Pa zar ti nisi dobio PTSP u vojsci?“

„U vojsci sam dobio lažni PTSP, ovaj ovdje je stvaran, ovaj je pravi.“

Ja sam zašutio, odlučio sam da ću se baviti nečim što će motivirati Bambija. Moram mu ugraditi viziju budućnosti, moram od njega stvoriti odgovornu i pouzdanu osobu. Jer danas je nevjerojatno ubrzan svijet i nitko nema vremena, a treba pronaći sebe. I ne treba ništa privlačiti, ni ono što želimo, a ni ono što ne želimo. Ne treba gubiti i izgubiti kompas ili nekakav orijentir. Ne trebamo se baviti svojom prošlošću. Ne trebamo misliti da smo centar svijeta ili centar svemira. Ne trebamo misliti na naše neuspjehe. Jer njemu treba moralna podrška, jer on ne može živjeti u izolaciji. On se boji smrti. On se boji korona virusa. Za njega je korona virus kraj svijeta. Zbog tog virusa mu otkazuju organi. Zbog korona virusa on ima čir na želucu. On se boji da neće ozdraviti, a ne voli biti bespomoćan, ne voli biti nositelj korona virusa. On misli da više nikad neće biti dobro, da ovo s korona virusom nikad neće proći. On nije racionalan, nije bio ni do sada, a sada je neracionalan do krajnjih granica. Naravno da mu ne bih mogao preporučiti film Stevena Soderbergha: „Zaraza“ jer se bojim za njegovo srce, za nekakav srčani udar.

Jer se bojim da će se on prestati boriti za svoj život. A kažu da je korona virus najveća opasnost za staračke domove. Da tamo žive stari ljudi koje pogađaju asimptomatske infekcije. Srbi za to imaju rješenje zvano sikirče, ili lapot, Japanci imaju ubasute, a kažu da u Africi, ili u plemenu Masai, oni starije ljude ostave predatorima: lavovima, krokodilima i otrovnim zmijama. U Velikoj Britaniji i u Americi to zovu strategijom imuniteta krda. Oni vide izlaz iz te korone krize da se dovoljno ljudi zarazi i tako postanu otporni na

virus ili da umru. Svatko ima svoje rješenje. A na nama malim ljudima i stoci sitnog zuba je da civilizirano ili necivilizirano šutimo i trpimo. Da se pridržavamo mjera protiv širenja korona virusa. Ali čujem da se u Dalmaciji toga baš ne pridržavaju. Počelo je sa splitskom bolnicom, pa zarazom na Murteru, pa sada na Braču. Zato ja želim promijeniti Bambijevo raspoloženje. Želim mu ukloniti negativno raspoloženje, želim mu uvesti pozitivno i optimistično raspoloženje. Želim mu povećati energiju, povećati aktivnosti i poboljšati nesanicu. I to bez antidepresiva i drugih stimulirajućih tableta.

POGLAVLJE 8

Mi stalno živimo u prošlosti, ili za nas, zbog korona virusa, vrijeme stoji. A kažu da se korona virus širi po cijeloj kugli zemaljskoj i svijet je u opasnosti i panici. Sve aktivnosti su zaustavljene. I kažu da svi traže lijek ili cjepivo protiv toga, samo nitko ga ne nalazi. Nema ničega što bi nas zaštitilo. Možeš ti disati kroz svoju mirišljivu zaštitnu masku, ali ako te snađe korona virus, nema ti pomoći. To je kraj tvog svijeta i tvog života. Tako je u Americi, tako je u Brazilu, tako je u Meksiku. Dobro da se ne osjeti smrad raspadajućih tijela kao u vremenima kuge. Dobro da taj korona virus nije pobio trećinu ili polovinu čovječanstva. A kažu da je kuga ili crna smrt donijela svjetonazorske promjene, ljudi su postajali individualisti, nastala je renesansa i modernizam i sve se okrenulo ili pokrenulo. Možda će i korona virus nešto promijeniti, možda će dokinuti naša čvrsta stranačka i vjerska pravila, možda će i kod nas doći do promjena. Možda će kada shvatimo da nema smaka svijeta, da se mora živjeti i kod nas nastati reforme. Možda ćemo se i mi reformirati na bolje ili na gore.

Jer kod nas nema kršćanskog milosrđa, a vlada kršćanski moral. Jer kod nas nema moralnog ponašanja. Jer naši svećenici ne ispovijedaju bolesne i ne daju im posljednje pomazanje. Jer mi smo u biti pogani i nevjernici. Stoga nam slijedi ta Božja kazna koja napada naš dišni i krvožilni sustav. Jer naši ministri misle na svoj osobni interes, a ne na naš zajednički. I stalno se otkrivaju nove afere. A netko nam uz sve to preporučuje da meljemo jelenji rog i dodajemo mu mirtu i šafran, jer se to navodno koristilo u suzbijanju kuge. Ili da meljemo zlato ili dragulje. Ili da prskamo svoje kuće smjesom octa i vode. A i Bambi je štošta čuo o kugi i o korona virusu. Pa je tako čuo da su bolesne u ono vrijeme zazidali u kućama. Pa mi on kaže:

„Ne daj da me zazidaju u zidove bolnice.“

„Neće tebe Bambi nitko zazidati. Neću im ja dati.“

Pa, je valjda zbog svega toga sve nama neprikladno, pa je zbog toga sve nemilosrdno i okrutno, pa je zbog toga sve nepredvidljivo, pa zbog toga psujemo, ne molimo se i ne držimo do naše vjere. A izgleda da su se i naši svećenici smirili, ništa se od njih ne čuje. Pa je time naša tragedija velika, da ne može biti veća. Možemo kukati i zapomagati koliko želimo, a nitko nas ne sluša i ne čuje. Jer nitko ne drži do nas, nitko nam ništa ne predlaže i nitko nam ne prodikuje. I kako onda vjerovati u Boga, kad nam njegove sluge ničemu ne služe i ne koriste. Ništa na ovom svijetu nije sigurno, ništa nije pod našom kontrolom. Za nas budućnost više ne postoji. Nekad u socijalizmu smo govorili, u budućnosti će nam biti bolje, mi stalno u svakom pogledu napredujemo. A sada se stalno tješimo, stalno nazadujemo ili stalno tražimo utjehu. Tražimo utjehu od Boga, ali je ne nalazimo, jer u to ne vjerujemo. Pa tako netko govori da je taj korona virus, nekakva Božja kazna. Nije to respiratorna bolest, nego je to Božja kazna.

Drugim riječima tako je i sa Bambijem, on osjeća bolove u stomaku. Valjda ima krvne ugruške u stomaku, ali nema glavobolje, vrućice, grlobolje, ne kašlje i nije izgubio njuh i okus. A kažu da ima bolesnika koji ne osjećaju svoje noge, otkazuju im bubrezi, otkazuju im pluća, imaju upale srčanog mišića, imaju neobične moždane udare. I uz to su na rubu živaca, ne kontroliraju svoj stres i ne mogu pronaći samokontrolu u sebi. Jednostavno im je fitilj sve kraći. Jednostavno ne mogu prekinuti svoju dramu. Još ako su meteoropati, onda su ti ljudi u problemima. Ili ako su mjesečari, tada su u još većim problemima. Ako ovise o plimi i oseki, o kiši, o Mjesečevim fazama, o punom mjesecu, o snovima. I čovjek ne može naći svoj unutarnji mir, svoj optimizam, svoju mudrost, svoj predah i svoj odmor. Jer ne zna se, boli li ih glava zbog korona virusa, ili zbog psihičkih bolesti ili zbog promjene vremena. Jesu li razdražljivi zbog novonastale situacije, zbog nedostatka vitamina D ili zbog vremenskih neprilika. A vremenske prilike ili neprilike su takve kakve jesu. Pa nama

preostaje samo da cmizdrimo, kukamo i cmoljimo. Da budemo nezadovoljni i zakinuti. Jer ništa ne ispunjava naša očekivanja.

A ako smo kardiovaskularni bolesnici, onda se posebno moramo bojati i korona virusa. No, ni ta bolest neće vječno trajati, pa ćemo mi morati pobijediti zatvorenika prošlosti u sebi i u drugima. Pa ćemo se morati osloboditi napetosti, tjeskobe, zabrinutosti, straha, stresa, panike i očaja. Pa ćemo se morati osloboditi svojih negativnih emocija. Pa ćemo se i mi morati osloboditi raznih oblika anksioznog ponašanja, pa ćemo i mi morati uskladiti svoje psihološko ponašanje, pa ćemo i mi morati uskladiti svoje mentalno zdravlje. Pa ćemo se morati psihički oporaviti ili psihički popraviti. Ili ćemo sve gurnuti pod tepih, ili ćemo sve morati poslati u svoju podsvijest. Ili ćemo sve morati zaboraviti. Nekome je to lako, a nekome teško. Sve je to od čovjeka do čovjeka. Svatko trpi svoj usud ili svoju sudbinu. I netko se navikne na teškoće, a netko se ne navikne.

Netko i laže. Pa su tako Srbi drastično smanjili broj bolesnih od korona virusa. Ako to iz turističkih razloga mogu Španjolci, ako to mogu Talijani, ako to mogu Hrvati i Grci, onda to mogu i Srbi. Ako su ovi naglo ozdravili, onda će to učiniti i Srbi. Pa su oni tako obrisali 4.000 zaraženih, navodno oni imaju negativan nalaz, a njih nitko ilije ili nije testirao. Stoga mi Bambi kaže:

„Mi smo u dubokom sranju. Korona virus je mutirao i mi ga ne možemo zaustaviti. Zar nisi ti govorio:

„Sve je sjebano, kao uvijek.“

„To je govorio Jim Morrison.“

„Zar se u Americi ne kaže da smo osuđeni na propast? Da smo propustili svoju zadnju priliku. Da nam znanost ne funkcionira. Da nigdje nema koordiniranog plana. Sve je nered i kaos.“ Bambi se malo zamisli, pa kaže:

„Znaš li ti da se zatvara Victoria's Secret zbog korona virusa?“

„Ni ne znam što ti je to?“

„To ti je lanac najpoznatijeg ženskog donjeg rublja.“

„I što ja imam s time?“

„Moraš biti s tim upoznat.“

„Briga me za to. Nije valjda da te je briga kakvo donje rublje nosi tvoja Irina?“

„Ja sam joj nekad znao kupiti Victoria's Secret.“

„Dobro, pusti sada to.“

„Znaš li ti da je prijeđena nova psihološka granica? Znaš li ti da je u svijetu zaraženo više od devet milijuna ljudi od korona virusa? Od tada me prati loša karma. Od tada se bavim teorijama zavjere, od tada tražim krivca za sva zla ovoga svijeta.“

„Dobro da se ne baviš predizbornim programima, dobro da ne govoriš laži i samohvale. Dobro da nekome nešto ne obećavaš. Dobro da kao Isus Krist ne preuzimaš tuđe grijeha na sebe.“

„Ne mogu to činiti jer naše društvo se urušava već 40 godina. Došli smo na rub kolapsa i na rub katastrofe. I netko sluša cajke, a nekoga je baš brige za to. Ali mi ostali smo izgubljeni, sluđeni, dezorjentirani i devastirani jer vlast kontrolira medije. Živimo kao da smo na hipnozi ili u noćnoj mori. Nema kod nas modernizma, vladaju tradicionalne vrijednosti i narodni običaji. Živimo u svojim začaranim krugovima i u svojim košmarima.“

„Ne znam za to, ali znam da si ti katolik, ti si čista, neiskvarena katolička duša, a moliš se kod pravoslavnog popa. To ne ide jedno s drugim. I sada govoriš o nekoj hinduističkoj karmi. To pogotovo ne ide s ničim.“

„Možda je to budistička karma? Ona prati svakog čovjeka. Treba naći objašnjenja za nerazjašnjene okolnosti.“

„Ti si hipohondar.

Umislio si da si bolestan i da imaš simptome korona virusa. Ti samo trebaš nazvati psihološku pomoć i oni će te izliječiti od tih tvojih korona virus strahova. Nećeš ti umrijeti od korona virusa, trebaš se osloboditi katastrofičnih razmišljanja, i to sve će trajati 14 dana. Ne smiješ se osjećati bespomoćno, svi smo mi moguću nositelji korona virusa.“

„Evo vidiš, to je kraj svijeta kakvog smo poznavali. Ne osjećam se dobro.“

„Svi mi imamo svoju mračnu stranu, ali je prikrivamo i sakrivamo od drugih. Ne možeš pobjeći od zamki naše tamne prirode i od kriznih situacija. Ne možeš pobjeći od raznih pritisaka. I ne mogu ja biti nikome savjetnik. Pa ni ja ne funkcioniram baš najbolje i ja trebam savjete za bolje funkcioniranje.“

„Svi drugi su šarlatani, samo mi tvoji savjeti pomažu.“

„Nisam ja nikakav liječnik bez ili sa pokrićem. Ni ja ti puno toga ne znam.“

„Ali što god si me ti savjetovao, bilo mi je korisno. S tvojim savjetima ne lutam.“

„Jutro je pametnije od večeri. Moram se informirati, pa ti se javim.“

Osim toga ja sam uzeo vrijeme za Bambijev oporavak i za odvikavanje od tog stanja. Jer on, u svakom pogledu, sve više propada. Gotovo kao naše društvo. A ja moram Bambija vratiti rutinu i samopouzdanje. Moram mu vratiti njegovu dosadašnju logiku. Jer oporavit će se on, popunit će već on svoje praznine. Popunit će on svoje simptome anksioznosti i svoja emocionalna stanja. Neće njega boljeti duša i tijelo. Neće se on znojiti, drhtati i strahovati. Neće on osjećati slabost i umor. Neće njegov mozak osjećati prijetnje, neće on biti u adrenalinskom stanju. Neće on stalno biti u svojim borbama i u svojim bjegovima. Neće on konstantno biti zabrinut i uznemiren. Neće on morati nekontrolirano piti alkohol. A ja moram učiniti da mu boravak u bolnici ne ostavi vidljive posljedice. Neće kovidashi i tifusari ostaviti nekakav trag na njegovoj psihi. Reći će on da je sve ovo privremeno, da ovaj korona virus neće trajati zauvijek. Da ovaj njegov strah, ova histerija, ovaj očaj i panika neće trajati zauvijek. I ja sam zvao nekakvog psihijatra i psihoanalitičara, a on mi priča o nekakvim traumama i nekakvim motivacijama.

On mi priča o determinističkom kaosu i da će sve prestati. Da smo formirali Odbor za suočavanje s prošlošću. Kažem mu:

„Ne vjerujem ja ništa tom Odboru za suočavanje s prošlošću.“

„Vjerovali vi njemu ili ne vjerovali, on postoji i trebao bi riješiti sve naše probleme i sve naše histerije s prošlošću. Taj Odbor će biti naša psihoterapija. Taj Odbor će rješavati naša nezadovoljstva, naše praznine i naše traume.“

„A kakva korist od vas?“

„Mi ćemo i dalje ukazivati na Edipa, Tantala, Narcisa, Hamleta, Mersaulta, Raskolnikovu i Onana. Mi ćemo i dalje ukazivati na Elektre, Medeje, Lady Machbeth i Madame Bovary.“

„Ali što je s onima koji su zarobljeni u svojim strašnim i ružnim sjećanjima, koji su ili nisu, bolesni ili su hipohondri?“

„Pa ni mi nismo svemogući, ni mi sve ne možemo izliječiti.“

„Ali možete se boriti, možete pokušavati izliječiti te ljude i vratiti ih u život. Pa vi ste se za to školovali, vi ste za to stručnjaci.“

„Ako netko ima PTSP, ako je netko depresivan i sklon samoubojstvu, mi mu ne možemo puno pomoći. Mi mu nudimo lijekove i to je sve, a što će on učiniti sa sobom ili u svojoj okolini, to je na njemu. Jer čovjek je fino ugođeni stroj dok ga netko ne naruši, a kada ga naruši, on dolazi k nama. Mi utvrđujemo je li nešto popravljivo ili je nepopravljivo.“ „Pa to i kažem. Popravite Bambija. Uskladite mu hormone, uskladite mu kortizol. Promijenite mu životni ritam, zamijenite mu noć za dan, a dan za noć.“

„Nije to tako lako kako vi kažete. Netko to dobrovoljno prihvaća, a netko se protiv toga bori. Netko drži do svog psihičkog zdravlja, a netko ne drži. Mi možemo preporučiti kako da se pacijent ponaša, a hoće li se on tako ponašati, mi ne znamo.“

„Kod nas postoji stigmatizacija onih koji imaju psihičke probleme?“

„Postoji i stigmatizacija. I zbog toga su naši ljudi takvi kakvi jesu. I zbog toga se naši ljudi sami uništavaju. Zbog toga su naši ljudi žrtve i pesimisti. Zbog toga naši ljudi stalno prigovaraju i kukaju. Zbog toga naši ljudi preuveličavaju probleme, zbog toga naši ljudi ne žele ništa poboljšati, zbog toga naši ljudi imaju preniske ciljeve.“

„Hoćete li vi išta poduzeti u Bambijevom slučaju?“

„Neka nam se on javi.“

Mislim u sebi:

„Baš će vam se on javiti. On osjeća odbojnost prema tome svemu. On osjeća odbojnost prema psihijatrima i psihijatriji. Možda je to loš stav, a možda i nije. On je frustriran, on sebe sabotira i treba mu prilaziti oprezno. On ne pronalazi načine, on pronalazi stalne izgovore. Dobro je da nije čuo da je epidemija korona virusa ponovo eksplodirala u Sjevernoj Makedoniji. Dobro da nije čuo daje došlo do naglog broja oboljelih. Dobro da do njega ne dopiru svježije vijesti.“

Time naš razgovor završava. A ja razmišljam što bi Bambija moglo motivirati. Što bi ga moglo izliječiti i promijeniti? Koje ciljeve staviti pred njega? Kako mu negativnu stvarnost učiniti pozitivnom ili podnošljivom? Koji plan staviti pred njega? Kako ga oraspoložiti? Ali problem je i taj što Bambi slabo pamti. To dolazi s godinama. Kognitivne reakcije mozga nam padaju, pa je tako i sa Bambijem.

A ja mu želim poboljšati rad mozga i vratiti mu kognitivne sposobnosti. Samo ne kaže li se da je mozak naš najmisteriozniji i najkompleksniji organ? Ne kaže li se da su nam moždane stanice složene da ne mogu biti složenije, A onda nas sastavi Alzheimerova bolest i više ništa ne vrijedimo, živimo kao biljke. Jer umorni smo, jer ne pamtimo, jer nam moždane stanice ne funkcioniraju kako trebaju, jer su nam neuroni uništeni, jer nam šećer ne cirkulira kako treba. Jer imamo oštre ili blage kognitivne poremećaje. Pa više logički ne zaključujemo kako treba, pa nas jezik i govor ne služi, pa pričamo bez veze, pa ne pamtimo što bi trebali. Pa bi se trebali liječiti, ali nam nema tko reći kako. Pa smo prepušteni sami sebi. A mi bi htjeli poboljšati svoje pamćenje i svoje mentalne sposobnosti. Želimo biti svjesni, savjesni i prisutni, želimo povećati sivu stvar u mozgu, ali to sve ne ovisi o nama. Jer nekome od nas je mozak atrofirao, pa više ne reagiramo normalno, pa više ne možemo čitati, pa više ne možemo pamtiti, pa više ne možemo računati.

Jer nas naš mozak štiti od surove istine. Jer je sve to nekakva poveznica. Jer nas naš mozak štiti od spoznaje da smo mi mali ispod zvijezda. Jer nas naš mozak štiti od spoznaje da smo smrtni i da

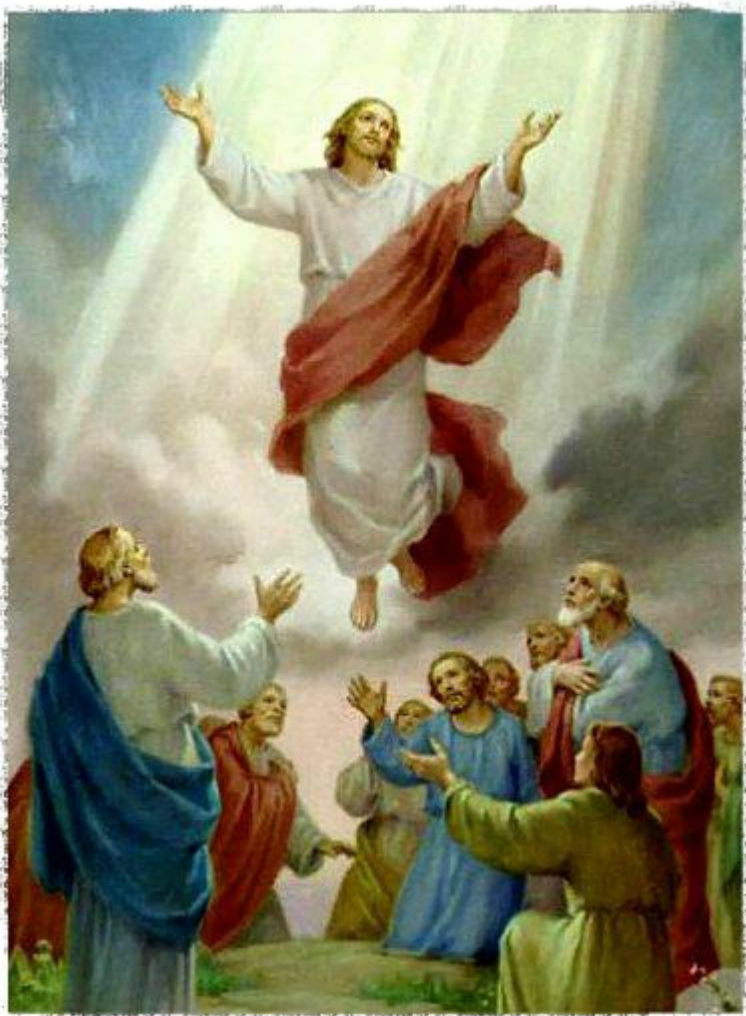
ćemo jednog dana umrijeti. Mi se zbog toga stalno obmanjujemo, mi stalno uprežemo naše moždane aktivnosti na nekakve laži i govorimo da se smrt događa nekome drugome, a ne nama. I zbog svega toga smo u stanju vjerovati u nevjerojatne i sulude stvari. Zbog toga smo u stanju vjerovati da nam se to sve događa s razlogom ili da nam je to suđeno. A osjećamo se vrijedno, kad dobro obavljamo posao, kada funkcioniramo na pravi način, kada se naši vrijednosni sustavi poklapaju s vrijednosnim sustavima drugih ljudi. Kada ono što nosimo u svojoj duši se poklapa s onim što drugi nose u svojoj duši.

Mi moramo voditi brigu o svom mozgu, da nam se ne smanji kognitivno funkcioniranje. Jer inače ćemo izgubiti pamćenje i jednostavno ćemo dobiti Alzheimer. Jer jednostavno će nam mozak ostarjeti i pregorjeti, smanjit će nam se tkivo mozga, smanjit će nam se protok krvi i nestat će nam moždane stanice i neuroni. Pa ćemo imati problema s pažnjom, s učenjem, s obavljanjem životnih zadataka, sa funkcioniranjem i sa pamćenjem. A ponekad je potrebno i da uključimo tipku: izbriši. Da mozak oslobodimo od nebitnih činjenica i podataka. Pa bi tako Bambi trebao očistiti svoj mozak od korona virusa. Kažu da znanstvenici rade na tome da nam izbrišu neželjena sjećanja, ali isto tako kažu da to rade s miševima, a sve ostalo je u domeni znanstvene fantastike. Pa nam nitko ne pomaže oko našeg straha od te bolesti.

A više nemamo ni komunizam, jer oni su znali izbrisati nam naše pamćenje, naše naslijeđe, prijašnja znanja, svjetonazore i naše identitete. Jer oni su znali znanje. Jer komunisti su govorili: „Tko napisom, letkom, crtežom, govorom ili na drugi način poziva ili podstiče na obaranje vlasti radničke klase i radnih ljudi, na protuustavnu promjenu socijalističkog samoupravnog uređenja, na razbijanje bratstva i jedinstva i ravnopravnosti naroda i narodnosti, na svrgavanje organa društvenog samoupravljanja i vlasti ili njihovih izvršnih organa, na otpor prema odlukama nadležnih organa i samoupravljanja koje su od značaja za zaštitu i razvoj socijalističkih

samoupravnih odnosa, sigurnost ili obranu zemlje ili zlonamjerno ili neistinito prikazuje društveno političke prilike uzemlji, kaznit će se zatvorom od jedne do deset godina.“

S vremena na vrijeme svi nam izvrću stvarnost, svi nam donose svoje prokletstvo. svi nam stvaraju toksično stanje uma. I oni lijevi i oni desni. Nikakve koristi od naših političara. Oni nam samo rade štetu. Oni nam stvaraju paralizu uma. Svi nam stvaraju strahove od siromaštva, od kritika, od lošeg zdravlja, od gubitka nečije ljubavi, od starosti i od smrti. A najgori od svih strahova je strah od smrti. Zbog njega svi ludimo i poludimo. Zbog njega se ne znamo kontrolirati. Pa je takav postao i Bambi. Ja zato nikoga ne slušam. I što imam koga slušati, kad svi maksimalno lažu ili ne govore istinu. Pa sam ja tako zabrinut, trudim se pomoći Bambiju, ali ne uspijevam. Jer njemu se ustvari i ne može pomoći ili može?

POGLAVLJE 9

Kažu da postoji Crkva ozdravljenja. To je nekakva Crkva nade i iscjeljenja. Pitam se zar ne bi sve takve crkve trebale biti? Ali ova Crkva nudi, promovira i prodaje čudotvorni lijek pod nazivom MMS, za ozdravljenje od korona virusa. Navodno to nije nikakvo Trumpovo dezinfekcijsko sredstvo za liječenje covida - 19, nego je to otopina industrijskog izbjeljivača ili klorov dioksid. I neki koji su to probali kažu da taj navodni lijek može izazvati mučninu, povraćanje, dijareju i dehidraciju. I da nakon uporabe tog lijeka možeš završiti u bolnici. Ali čujem da ni naša crkva ne zna pravu mjeru. Pa tako sramoti, istjeruje i odbija pričestiti našu djecu. Ne daje sakrament prve pričesti. A da li je to zbog korona virusa, ja ne znam. Kažu, barem tako kaže vjeroučiteljica, da to dijete nije pohađalo vjeronauk. Pa što ako nije? Zar ćemo zbog toga kažnjavati to dijete? Zar crkva ne bi trebala biti civilizirana i uljuđena? Zar ona ne bi trebala širiti svoje evanđelje?

Ili ćemo morati prakticirati naše drevne, pretkršćanske religije, svoje starovjerje ili svoje rodnovjerje? Pa ćemo se moliti bogu groma ili bogu neba. Pa ćemo se moliti Perunu ili Velesu. Pa ćemo širiti naše Slavenko starovjerje, našu duhovnost i vjersku kulturu prije Krista. Pa ćemo širiti Zaratustrijanstvo ili ćemo širiti našu religiju prirodnih sila i predaka. Jer netko kaže da i Indijanci obnavljaju i prakticiraju svoju vjeru predaka. Pa ćemo u to ime ubiti kozu, ovcu, orla, sokola, vuka ili zmiju. Pa ćemo u proljeće umjesto Uskrsa proslaviti svoga Boga, pa ćemo umjesto Božića, proslaviti rođenje mladog Boga sunca. Jer mi slavimo svoje kultove prirode. Pa ćemo se okititi cvijećem, pa ćemo pjevati naše narodne pjesme, pa ćemo zaplesati narodna kola, pa ćemo zapaliti krjesove, pa ćemo skakati preko vatre. Pa ćemo se veseliti, nećemo tugovati i biti pesimisti.

Jer kršćanstvo je strepnja i drhtanje. Jer kršćanstvo nam je donio peccatum, svoj istočni grijeh. Jer zbog svega toga smo razočarani i nesretni. Jer nakon svega, nas slijedi kazna i ispaštanje zbog

postojećih ili nepostojećih grijehova. I stalno moramo drhtati pred riječima Gospodina. I stalno se moramo boriti za svoje sakramente. I moramo se bojati nekakvih divljih muškaraca koji se obračunavaju, guraju i ozljeđuju ljude pred crkvom. Koji se obračunavaju s nepoželjnim novinarkama kao pred crkvom u Sirobuji. No mene brinu priče o biskupima koji prikrivaju i štite svećenike pedofile, one koji seksualno zlostavljaju djecu. Jer kažu da se i to kod nas ili u Poljskoj to događa. Pa ti ne znaš je li tvoj svećenik pedofil ili nije. Jer iz Mire sto vragova vire. Jer se to zataškava i ne vode se nikakve istrage.

A kažu da naša Hrvatska biskupska konferencija navodi vjernike da glasaju za HDZ i daju im upute za koga trebaju glasati. Oni javno, pritajeno ili tajno podržavaju HDZ. Jer HDZ nije za reviziju Vatikanskih ugovora. Pa tako svećenici prikriveno govore da treba glasati za one koji zagovaraju brak kao zajednicu muškarca i žene, da treba glasati za one koji su se obračunali s korona virusom, koji promiču obrazovanje utemeljeno na kršćanskom moralu i zagovaranju neradne nedjelje.

Stoga se ja bojim Bambijevog antiseptika koji su proizveli ukrajinski svećenici. Briga mene za korona virus, kad su nuspojave tog lijeka puno gore. Briga mene što je to namijenjeno siromašnima, beskućnicima i umirovljenicima. Ja jesam siromašan, ja jesam umirovljenik, ali nisam beskućnik. Barem se tako ne osjećam. I neću i ne želim ništa uzeti od ukrajinskih popova. Stoga se to na mene ne odnosi. Pogotovo što ja ne znam od koje je to pravoslavne crkve? Jer u Ukrajini postoji pravoslavna crkva pod jurisdikcijom Carigrada, pod jurisdikcijom Kijeva ili pod jurisdikcijom Moskve. I to je komplicirano, da ne može biti kompliciranije. To je totalni kaos, gotovo kao u Crnoj gori. Jer tamo postoji srpska pravoslavna crkva i crnogorska pravoslavna crkva. I izgleda da je srpska pravoslavna crkva ratobornija, pa uz četnike izaziva nered i sukobe. Pa je crnogorska vlast morala uhititi mitropolita Amfilohija ili vladiku Joanikija. Ali to su ti naši balkanski problemi i balkanizmi. Mi imamo

problem sa Sarajevom. Naši biskupi predlažu misu za Bleiburg u Sarajevu, a oni nisu za to. Navodno to ne bi bila ideološka misa, nego bi to bila tko zna kakva misa.

A mene brine zlato koje su ustaše od nas ukrale i odnijele ga tko zna gdje. O tom zlatu nitko ne govori. To nisu naše teme i dileme. A zato su u Srbiji teme i dileme njihov izlaz na more. Jer oni bi na more izašli kod Dubrovnika i preuzeli bi Dubrovnik, a nas ne bi ništa ni pitali. Oni bi se već dogovorili s Talijanima i Mađarima, jer Talijani kao zapeta puška čekaju na Istru i Dalmaciju, a Mađari bi svoj izlaz na more htjeli kod Rijeke. Jer Mađari su zakinuti u Trianonu. Ali mene to ne brine, mene brine Bambi i njegov korona virus. Mene brinu njegove besmislice i žalopojke. Bilo bi bolje da sve to ignorira, ali on to ne ignorira i stalno se žali. Stalno je sam u neakvoj akciji, a meni je toga dosta. Ja želim živjeti po svom. Jer uskoro ću s Perom moći ići na kavu. Uskoro će se sve otvoriti i sve će biti kako je nekad bilo. I više nećemo brinuti jeli korona virus nastao u laboratoriju ili nije. I više nećemo morati slušati sulude izjave američkog predsjednika Donalda Trumpa o podrijetlu korona virusa. Stoga da sve to prekinem, zovem ja medicinsku sestru u bolnici i pitam za Bambija:

„Kako je Bambiju? Hoćete li ga moći izliječiti od tog korona virusa?“

„Pa nema on korona virus.“

„Ali vi ga držite tu sa koronašima ili kako on kaže s tifusarima? On se može zaraziti s korona virusom.“

„Nije on ni sa kakvim koronašima ili s tifusarima. Dobro mi pazimo na to. Pa mi smo bolnica, ozbiljno mi pristupamo tomu.“

„Ali ima slučajeva da se ljudi zaraze. Da im se stanje pogorša. Da imaju problema s disanjem, da dobiju temperaturu.“

„Kod nas se bolesnici fizički i psihički oporave.“

„Bambi kaže da je u blizini koronaša i tifusara.“

„Kažem vam da on uopće nije s koronašima, on je na drugom odijelu.“

„Pa što je onda s njim?“

„Boljelo ga je u stomaku i u leđima, pa je išao na CT sken i onda smo mu otkrili da mu je jedan bubreg bolestan.“

„Izvadite mu taj bubreg. Može se živjeti i sa jednim bubregom.“

„On ima jedan bubreg normalnog izgleda, i još dva spojena bubrega. Jedan od tih bubrega je bolestan.“

„Hoćete reći da on ima tri bubrega? On je oduvijek bio poseban slučaj.“

„Mi još nismo imali takav slučaj, pa se naš liječnik konzultira sa strukom. Kad budemo nešto više znali, obavijestit ćemo vas.“

„A što je s Bambijevom anksioznošću? On svašta priča, pa priča o koronašima i tifusarima.“

„To je za psihijatriju, a mi nismo ni psiholozi, a ni psihijatri. Mi ne rješavamo nečiju zabrinutost, nečiji stres, paniku i užas.“

„Ali vi ste bolnica, trebali bi davati kompletnu uslugu.“

„Mi živimo u kriznim vremenima i ne možemo pomoći ako netko dobije anksioznost, osjećaj straha i tjeskobe. Mi ćemo vašem prijatelju odstraniti treći bubreg i to je to. A ako se on treba liječiti na psihijatriji, onda neka se liječi. Najbolje neka on nešto radi, neka

se kreće i neka vježba. Mi mu možemo dati magnezij da mu opusti i izregulira hormon stresa, mentalni sustav, živčani sustav i mišiće. Mi mu ne možemo pomoći ako je on doživio nekakvu traumu. Mi mu ne možemo pomoći ako je on izgubio svoj obrambeni mehanizam i svoj sustav kontrole.“

„On je bio u vojsci, tko zna što je tamo doživio i ima PTSP.“

„To vam i kažem. Mi to ovdje ne liječimo. Mora ići na psihijatriju.“

Ja sam isto da Bambi ode na psihijatriju. Jer on ne gleda filmove za isplakat dušu. On nije kao naše žene, one gledaju filmove za isplakat dušu, nakon toga se popiške i idu dalje, kao da se ništa nije dogodilo. One dožive svoju katarzu, one popune svoje praznine, dobro se isplaču uz filmove: „Sve baš sve“ ili „Krive su zvijezde“. Jer za njega je bolno doći u bolnicu. Jer on još osjeća traume vezane za PTSP. Njegovi obrambeni mehanizmi se bore, ali tko zna s čime. Jer on je s nečim frustriran, jer on je s nečim razočaran i on smatra da ga nisu smjeli smjestiti s koronašima ili tifusarima. Za njega je sve to šok i nevjerica. On se osjeća povrijeđen i uvrijeđen. On se od svega toga još oporavlja. Dobro da on ima dobro pamćenje. Jer od tih trauma ljudi znaju izgubiti pamćenje, nikoga ne prepoznaju i ničega se ne sjećaju. I ne znam da li Bambi zna da ima ženu i djecu, on kao da ima tumor na mozgu. Govori o imunitetu krda, govori o kolektivnom i osobnom imunitetu. Govori o Indijcima i njihovom pijenju kravljeg urina, govori o Turcima, o gnoju oboljelog i o njihovoj imunizaciji.

A kod nas se sve raspada, pa tako i taj sustav vezan za korona virus. Pa se ponovo pojavljuje gotovo 100 zaraženih ljudi. Ali mi se ne damo i dalje privlačimo turiste. Jer mi se svjetonazorski raspadamo. Ne zna se je li taj sustav u fazi progresije ili u fazi regresije. Jesu li njegovi stresori agresivni ili degresivni? Tješim se time da će on valjda jednog dana profunkcionirati. Valjda će se i on jednog dana smiriti. Zato je pitam medicinsku sestru:

„Zna li on o tome da ima tri bubrega? Da nema korona virus.“

„Mislim da zna, ali on to negira.“

„Hvala na informacijama i do viđenja.“

„Do viđenja.“

Drugim riječima ja sad ne znam što o svemu misli Bambi. Je li to sve nekakvo kruženje, je li se korona virus vječno vraća i zašto mu je on na stalnoj pameti? Je li to zbog toga što nismo otkrili cjepivo i lijek za korona virus? Sve je to pod znakom nekakvog pitanja. No mene zanima zašto Bambi stalno i uporno laže. On ima bolestan treći bubreg i to je to. Njega će mu odstraniti i on će vječno živjeti. Ali zašto on govori protiv korona virusa, ja ne znam. Zašto on govori protiv mutacija korona virusa? Zašto njegov um odbija prihvatiti da on boluje od sasvim druge bolesti? Zašto je sa njim sve imaginarno? Zašto on živi u toj našoj kulturi ili nekulturi straha? Zašto on to ne potisne duboko u svoju podsvijest? Zašto on ne stvori svoju obranu? Zašto on ne zatomi svoje nagone? Zašto se on boji korona virusa, a ne boji se operacije odstranjenja trećeg bubrega? Zašto se on ne boji stvarne opasnosti, nego si stvara imaginarnu opasnost?

Pitam se zašto njegov strah od korona virusa raste u paniku, histeriju ili fobiju? Zašto je on nesretan i tužan? I zašto se on služi iskrivljenim i netočnim činjenicama? Zašto se on smatra zarobljenikom u bolnici? Zašto on ne govori o svojoj operaciji i svom oporavku? Zašto on ne govori o realnim situacijama i problemima? I zašto on govori o glavoboljama, grloboljama, o povišenoj temperaturi, slabosti i mučninama? I mislim da bi on bio najsretniji da dobije korona virus. Tada bi se obistinile njegove riječi, tada bi on mogao biti pesimist i nezadovoljnik. Tada bi mu se mogla organizirati misa zadušnica, sprovod i sve ostalo. A ja sam spreman pružiti mu konkretnu i praktičnu pomoć. Ja sam spreman pružiti mu podršku. Jer se mogu koncentrirati na ono što mogu utjecati. Ali

meni je dosta njegove anksioznosti, meni je dosta toga da on ne vlada i ne kontrolira situaciju. Da je on zabrinut, bespomoćan i bez perspektive. Da sve gleda crno – bijelo. A ja ću mu reći da se usredotoči na sadašnjost, da ne misli negativno, da ne drammatizira, da ne misli na svoj živčani slom, da pije lijekove i da meditira. No, on ima noćne more, osjeća strah i očaj. To remeti njegov svjesni, nesvjesni i podsvjesni um. To remeti njegovo svjesno, nesvjesno i podsvjesno funkcioniranje. Zbog toga je on ljut, zbog toga je nemoćan i očajan. Zbog toga on sanja da je dobio virus i iz toga se budi. Morat ću mu reći:

„Bambi ti si sanjao da si dobio korona virus. U stvarnosti ti nemaš korona virus. Tebi je bolestan treći bubreg. U bolnici će ti ga odstraniti, pa ćeš ići kući.“

„Ali zašto me proganjaju čudovišta, zašto me proganjaju kukci, pauci, zmije, zombiji, prirodne katastrofe.“

„To ti tvoja podsvijest progovara. To su tvoje fantazije. Moraš se srediti i reorganizirati.“

„Ali zašto se budim unezvjeren, znojan i uplašen? Zašto sam emocionalno napet, zašto ne mogu spavati? Zašto me nešto proganja, zašto se ozljeđujem? Zašto stalno od nečega bježim, a to me zarobljava i sustiže.“

„Bambi, ti si odrasla osoba, moraš biti mentalno jak.“

„Pobjegao sam od Bogdana, a sada mi on nedostaje.“

„Moraš se izliječiti, moraš sve to preboljeti i zaboraviti. Ne smiješ se sabotirati. Moraš steći čvrsti oslonac, i onda ćeš se vratiti u Ukrajinu, k Bogdanu, k Irini i svojoj dječici.“ „Popio bih s tobom i onim tvojim prijateljem.“

„Kad te otpuste, odmah ćemo ići.“

„Evo, to mi je odmah popravilo raspoloženje.“

„Ne smiješ biti tužan i potišten. Usredotoči se na pozitivne stvari. Pronađi svoju ravnotežu. I prestani pričati o koronašima i tifusarima.“

„Ali što mogu kad mi je dosadno i kad se osjećam ranjivo pred prirodom.“

„Vodi svoj dnevnik, nemoj misliti o korona virusu, pa ćemo taj tvoj dnevnik objaviti kad izađeš iz bolnice.“

„Ali što mogu kad osjećam smrtni strah, paniku i užas. Dosta mi je samoizolacije i ni u čemu ne nalazim sreću i utjehu.“

„Trebaš raditi na sebi, trebaš postići unutarnju ravnotežu i harmoniju. Trebaš nešto raditi, trebaš se osvijestiti, zato piši. Vodi svoj dnevnik. Radi na tome da stvoriš nove strategije i taktike za svoj život.“

„Ne mogu ja to. Nisam ja za to.“

Nisam ja s time završio s Bambijem, ali sam završio nekakav uspješan ili neuspješan razgovor ili sam odgodio nekakve odgovore. Ili sam izbjegao nekakve odgovore ili sam ih samo odgodio. A treba raditi na tome da se oslobodimo tih loših navika odgađanja naših odluka. Trebamo biti strpljivi i trebamo misliti na svoje psihičko i fizičko zdravlje. Trebamo naći ravnotežu u svemu tome. A Bambi bi pobjegao od korona virusa bilo gdje. Dosta mu je nejasnih naputaka našeg Stožera Civilne zaštite, naše policije i naših vlasti. Dosta mu je i Ukrajine i njihovih pravila i propisa. Platilo bi on za neku jahtu i plovio bi on Jadranom. Ali kad je čuo koliko košta to guštanje i to zadovoljstvo, svega mu je bilo dosta. Pa nije on kriv za tu

zdravstvenu i epidemijsku krizu. Kažu da je sve počelo sa tom ženom šišmišem i neće završiti dok se mi s njom ne obračunamo jednom za svagda.

Ali ta žena šišmiš je posijala virus za svagda. Virus je stalno prisutan. S njim se mora živjeti. A možemo li mi to podnijeti, ne znam. Pa nam se zabranjuje rukovanje, pa nam se preporučuje distanca od najmanje dva metra, pa nam se preporučuje fizičko kontaktiranje, pa nam se zabranjuju intimni odnosi, pa nam se preporučuje nošenje zaštitne maske i zaštitnih rukavica, pa nam se preporučuje stalno pranje ruku. Pa nam se preporučuje stalna kontrola, pa nam se preporučuje odgovorno ponašanje, pa nam se preporučuje da ne ugrožavamo sebe i druge i da slušamo mjere Stožera civilne zaštite. A stanje se unatoč svemu pogoršava, jer mi gubimo osjećaj za miris i okus, jer osjećamo zimnicu i bol u mišićima, jer imamo probavne tegobe, jer imamo proljeve, jer imamo temperaturu, jer imamo osjećaj gripe.

POGLAVLJE 10

Mi smo takvi, kakvi jesmo. Ne trebaju nama racionalna objašnjenja, mi robujemo našim iracionalnim objašnjenjima, našim drevnim običajima i našim prastarim tradicijama. Jer mi smo Balkanci i po tome smo poznati. Stoga smo čudni ostalim Europljanima da ne možemo biti čudniji. Jer oni su zaboravili svoju prošlost i tko je bio na kojoj strani za vrijeme Drugog svjetskog rata. Oni su zaboravili svoju nacističku i fašističku prošlost i krenuli dalje. Mi to nikako da učinimo, pa nam se oni iz Europe čude. Njima nije jasan taj mazohistički sentiment prema ustašama i prema NDH – a. Pa zar nas nisu ti ustaše pokrali i odnijeli nam zlato? Pa zar nam oni nisu donijeli svoje zlo? I zašto nitko ne govori o pokradenom zlatu, zašto nitko ne govori o prepuštanju Dalmacije i Istre Talijanima? Zašto nitko ne govori o prepuštanju Međimurja i Baranje Mađarima, zašto nitko ne govori o tome da smo sve prepustili Nijemcima i bili njihove sluge? Nego nam netko stalno govori o 100.000 i više ubijenih civila od strane partizana nakon rata?

Zašto nam netko stalno govori o Bleiburgu? A kad prestane govoriti o Bleiburgu, onda nam govori o Oluju. Zašto on to ne zaboravi? Kao da ništa u našim životima nema nego samo Bleiburg i Oluja. Kao da nam ništa nije važno. Mi smo zatočenici svoje povijesti i svoje prošlosti. Oni koji ne žele biti zarobljeni u našoj prošlosti odlaze od nas. I zašto nam nitko ne govori o tome da se ti ljudi, ti ustaše, nisu htjeli mirno predati? I zašto se slobodno šeću ustaše i četnici među nama? Zašto su nam oni nekakva utjeha? Zašto se oni sami, ali i od naše vlasti proglašavaju borcima za našu stvar? I koja je to naša stvar? To nitko ne zna. I valjda zato svi imamo ili glumimo da imamo, PTSP. A ja ne znam da li ga Bambi ima ili glumi da ga ima.

Jer nema se on čega sramiti, pa bio je branitelj s PTSP – ijem ili bez njega. U našoj državi s toliko lopova, jedan lopov više ili manje. Njemu je samo potrebno da se malo sredi. Pa nije on narkoman, pa da uzima heptanone. No, bitno je to da je on na račun PTSP – ija

dobio svoju braniteljsku mirovinu. I sada je on u opasnoj situaciji, jer se pojavio taj korona virus. I sada on želi pripremiti svoju obranu. Želi stvoriti imunitet na korona virus. Želi stvoriti imunitet krda. Želi stvoriti antitijela na korona virus. To je njegova nova nada. Ne želi on krizu s korona virusom. Ne želi se on zaraziti i umrijeti, kod kuće ili u bolnici. A oni kod kuće se i tako ne računaju. Njima pišu da su umrli od nekakvih drugih bolesti. I zato smo mi anksiozni i nervozni. I zato mi ne upražnjavamo lagane tjelesne aktivnosti, zato mi ne upražnjavamo lagane šetnje.

Zato mi trpimo glavobolje, psihičke smetnje, visoke temperature, suhi kašalj, lupanje srca, nesanice i probavne smetnje. Pa uzimamo lijekove za smirenje da ne bi osjećali napetost, strah i paniku. Jer nema nam psihološke pomoći. Zvanično je ima, ali je ona ništ' koristi. Nema nam optimizma, nema nam perspektive i nikakve nade. A ovi s političkog vrha nam šire svoje ideologije, svoje demagogije i svoje domoljublje. Nikako da nam ponude dostojan i kvalitetan život. Nego siromaštvo, bijedu i mizeriju. Valjda dovoljno da se preživi novi dan. Nigdje nikakvih reformi, nigdje nikakvih koncepcija i strategija. Pa je valjda i zbog toga Bambi frustriran, pa on kaže:

„Išao sam u bolnicu jer mi je loše. Nisu me htjeli primiti.“

„Zašto te nisu htjeli primiti?“

„Traže koronatest.“

„Ne obavljaju oni to?“

„Obavljaju. Ali te ne puštaju unutra. Možeš poljubiti vrata bolnice i to je sve. Zato sam ja frustriran, zato sam ja razočaran. Znam da mi nisu operaciju obavili kako treba, znam da me nisu zaliječili.“

„Odi i sutra i traži specijalistički pregled.“

„Možeš ti tražiti što god hoćeš, ali hoćeš li to dobiti, to je naše vječno pitanje. Liječnik kojeg sam udario odlučuje o svemu, pa tako i o tome.“

„Imam neke veze i poznanstva u bolnici, a spremi 500 ili 1.000 Eura.“

„Ništa to ne pomaže, kad čuju moje ime i prezime, sve staje. I ja tako ne mogu obaviti gastrokopiju jer se pogoršala epidemiološka situacija. Dok obavim koronatest i dok dobijem rezultate, mogu i umrijeti. Nikoga nije briga za mene.“

„Nemoj plakati nad svojom teškom sudbinom. Nemoj proklinjati koronaše i tifusare. Sredit će se to već nekako. Evo netko nam nudi da budemo projekt menadžeri i nude nam PMP certifikat.“

„Što ti je sad to?“

„Ideš na tečaj za projekt menadžera, položiš ispit i postaneš projekt menadžer.“

„Pričaš gluposti. Kakav bi ja to bio projekt menadžer?“

„Nikad nije kasno da prodaješ maglu na ovim našim nesretnim prostorima. Moraš se nečim baviti, da otjeraš ovu našu krizu, ove naše bolesti i ove naše katastrofe.“

„Da li se ti time baviš?“

„Ja sam bolestan, a uz to sam i u mirovini.“

„Kao da ja nisam bolestan i kao da ja nisam u mirovini? Koliko to uopće košta?“ „Negdje između 15.000 i 20.000 kuna.“

„Nemam ja tih novaca.“

Pa mi prekidamo daljnji razgovor.

No, ja sam sreo Peru, pa mu kažem:

„Znaš li da je Bambi u našoj bolnici u Osijeku?“

„Pa zar nije u Ukrajini?“

„On je u našoj bolnici. Otkrili su mu treći, bolesni bubreg.“

„Nisam čuo da čovjek može imati treći bubreg.“

„Njemu je taj bubreg zakržljao, pa je obolio i sada je bolestan.“

„Što mu ga ne odstrane?“

„Naši liječnici nisu sigurni kako se to radi. Pa se savjetuju, pa traže savjet kako to obaviti.“

„I zašto mi to govoriš?“

„Bambi je umislio da ima korona virus. To mu je valjda posljedica PTSP-ija.“

„Netko ima pravo na braniteljsku mirovinu i na PTSP – e, a netko nema. Dosta mi je onih koji imaju PTSP – i. Želim s tobom nastaviti razgovor o dinosaurima.“

„Zašto o dinosaurima?“

„Jer otkriven je novi tiranosaur. Ime mu je megaraptor.“

„Tebe zanima nešto što je bilo prije 66 milijuna godina. Ti si gori od onih koji stalno govore o ustašama i partizanima.“

„Kad znanstvenici nisu rekonstruirali udar asteroida i kada nam nisu otkrili kako su izumrli dinosauri.“

„I zašto to tebe zanima?“

„Znaš li ti da su te životinje bile nježni ljubavnici?“

„Valjda se od tada kaže: nježan si kao megaraptor.“

„Ti sve vrijeđaš i nipodaštavaš.“

„Želim s tobom raspraviti Bambijeve psihološke probleme. Želim raspraviti o njegovoj psihi i njegovom zdravlju.“

„Mene to ne zanima. Briga mene za njegovu tugu, njegovo nezadovoljstvo vlastitim životom, njegovu prazninu, njegovu zabrinutost, njegovu histeriju, njegovo znojenje, njegovo lupanje srca, njegovu depresiju i dosadu. Briga mene za njegovu imunost i njegovo zdravlje. Ako mu treba psihička pomoć, neka kontaktira nekakvog dežurnog psihijatra. A ja ne vjerujem u taj njegov PTSP, on je sve to lažirao, da dobije braniteljsku mirovinu.“

„I živio je on do sada u Ukrajini u svojoj rutini. Sada je izbačen iz te rutine. Sada se ne može na ništa koncentrirati, sada se ne može smiriti, sada stalno govori da živi među koronašima i tifusarima. Sada on uopće ne funkcionira.“

„Treba se suočiti s našim Odborom za suočavanje s prošlošću.“

„Što ti je sad pa to?“

„Oni se bave suočavanjem s našim traumama i psihopatologijama iz prošlosti. Oni se bave našim opsesivno – kompulzivnim ovisnostima. Oni se bave našim individualnim, ali i kolektivnim traumama.“

„Ne znam da takvo nešto postoji.“

„Postoji od nedavno. Samo znaš kako rade naše komisije i odbori. To su mjesta za uhljebljivanje nekakvih sumnjivih osoba. Ne bave se oni s našim suočavanjem s našom prošlošću i osvještavanjem naših trauma i naše psihopatologije. Oni su tu reda radi.“ „Pa što mi to onda govoriš?“

„To je bio moj sarkazam. Nitko se kod nas ničim ne bavi ozbiljno. Nema rezultata, svi su nekakvi šarlatani. Psihoanaliza nije tu da umanju nečije patnje.“

„Trebalo bi provesti studiju uma, našeg srca i naše intuicije.“

„Čijeg uma, srca ili intuicije?“

„Bambijeve.“

„Razgovara li on sa sobom?“

„Možda da, a možda i ne.“

„Pitam to: je li on skrenuo ili nije?“

„Ne znam. Je li to nešto dobro ili nije?“

„Razgovorom sa samim sobom odvlači se pozornost s problema i sa bolesti. Odvlači se pozornost s onog negativnog u našim životima.“

„Navodno je on u vojsci nezgodno i nesretno pao i udario glavom. Od tada ima te probleme s činjenicama.“

„Je li išao na operaciju mozga?“

„Tko je onda išao na operaciju mozga? To nije bilo kritično. Onda se nisu obavljale operacije mozga.

Pa bio je rat. Nakon rata je on htio ići na operaciju, ali su mu onda utvrdili PTSP.“

„Onda je dobio braniteljsku mirovinu, pa se je smirio. Ne želim više govoriti o njemu. Želim govoriti o šestom masovnom izumiranju.“

„O kakvom izumiranju ti govoriš?“

„Više od 500 vrsta kopnenih životinja su pred masovnim izumiranjem. Uništavamo sve pred sobom. Znaš li da će izumrijeti nosorozi, kornjače, žabe i rode vrapčarke?“

„Briga mene za nosoroge, kornjače, žabe i rode vrapčarke.“

„Svi će oni proći kao neandertalci.“

„Što je bilo s neandertalcima?“

„I njih je uništio moderan čovjek. I njih su uništile epidemije i ratovi.“

„Kažu da ih je uništio njihov incest, da su se hranili svojom vrstom, da su bili kanibali ili su obavljali seks s nama. Kažu da su nam oni prenijeli svoje loše gene i svoju sklonost depresiji.“

„Takvi su bili, kakvi su bili. Pa su valjda stoga tako i završili.“

„No, što me briga za njih. Meni je sad Bambi u prvom planu. Pokušavam naći rješenje za njega, a tebe sam htio pitati imaš li ti koji dobar savjet za njega?“

„Nemam. Vidiš da razmišljam o drugim stvarima. Razmišljam o dinosaurima, neandertalcima i o vrstama koje će odumrijeti. Razmišljam i o onom tvom djelu: „Mržnja u vremenima kuge“.

„Što je bilo s tim?“

„Tvoj izvor je iz Mađarske?“

„Valjda, a možda iz Turske ili iz Njemačke. Ne znam sada. Davno je bilo kad sam to pisao.“

„Mađari su napravili spomenik s popisom otetih mađarskih teritorija.“

„I?“

„I oni svojataju naše teritorije. Oni svojataju Nikolu Šubić Zrinjskog kao svoga. Oni smatraju da smo im mi amputirali dio njihovog teritorija. Oni smatraju da Rijeka, Čakovec, Koprivnica, Virovitica, Osijek i Baranja trebaju biti Mađarski.“

„Što to ima veze s mojim djelom: „Mržnja u vremenima kuge“?

„Ne treba vjerovati mađarskim izvorima.“

„Možda ne treba vjerovati. Ali ja nisam siguran jesu li to mađarski izvori, turski ili njemački. Kažem ti: davno sam to napisao.“

„Mađari se ne mire s Trianonom, oni ne žele biti gubitnici u miru, oni ne žele biti frustrirani, oni ne žele živjeti u gospodarskoj krizi, oni žive u svom rasizmu i u pretenzijama prema susjedima.“

„Brige mene što Mađarska nema svoje more. Briga mene za Mađarsku kalvariju. Pa imaju oni Balaton.“

„Ali Balaton nije more. Mađarska želi biti pomorska sila.“

„Zato žele Rijeku. Zato nas oni konstantno provociraju, ne bi li im mi to dali.“

„Dobro. Smiri se. Samo ti razmišljaj o dinosaurima, o neandertalcima, o mojoj knjizi: „Mržnja u vremenima kuge“, o izumiranju životinja, o Srbima, o Mađarima. Ako što pametno doznaš o Bambiju, ti mi javi.“

Pero je ogorčen na sve one koji su dobili status PTSP, Pero je ogorčen na naše susjede, Srbe, Talijane, Slovence i Mađare. Njemu je dosta pretenzija na naš teritorij. Svi imaju problem s nama, kao da mi nemamo s njima. Pero je ogorčen na one koji su opravdano ili neopravdano dobili braniteljsku mirovinu i status ratnog umirovljenika. I on bježi od nekakvih toksičnih muškaraca glavom bez obzira. Bježi on od onih koji glume vječna žrtve, bježi on od manipulatora, bježi on od negativaca, bježi on od arogantnih ljudi.

Jer on nema mirovinu kakvu bi trebao. Ali Bambi je dobio krvarenje u stomaku i u mozgu i umjesto da su ga liječili, otpustili su ga s PTSP-ijem i braniteljskom mirovinom. I on sada ima problema s pamćenjem, psihičkim funkcioniranjem, zaključivanjem i razmišljanjem. A i mozak mu svakim danom, u svakom pogledu, slabi. Događa mu se pad kognitivnih sposobnosti i ubrzano mentalno starenje. Stoga sam ja zabrinut i stoga ja zovem Bambija, a on mi kaže:

„Umalo da nisam umro, jedva sam se izvukao.“

„Ali ti Bambi nemaš korona virus?“

„A što mi onda nedostaje?“

„Imaš treći bubreg.“

„I on mi je bolestan? Pa zašto mi ga onda ne uklone?“

„Nisu imali takav slučaj, pa se raspituju.“

„Ali to traje, neprekidno traje.“

„Odmori se, sve će biti u redu.“

„Javi to mojoj mami.“

„Hoću.“

„Sanjaš li i dalje koronaše i tifusare?“

„Sanjam. Sada sanjam i ženu šišmiša. Jer me bol ne popušta. Ali izgleda da su to bile laži. Morat ću otkriti onog dr. Lightmana iz tv serije „Laži me“ u sebi. Morat ću otkrivati osnovne, verbalne i neverbalne promjene ljudi oko mene. Morat ću bolje otkrivati lažljivce oko sebe.“

„Liječnici su uočili promjene kod tebe, pa ti valjda zbog toga nisu rekli istinu.“

„Morat ću kod ljudi otkrivati neurozu, jesu li opušteni, je li mašu rukama, mijenjaju li ton glasa, diraju li kosu ili nos. Morat ću uočavati da li me netko laže ili ne laže. Neću više nikome vjerovati.“

„Bambi, nemoj praviti scene tamo u bolnici! Sestra je bila ljubazna, pa mi je sve rekla u vezi tvoje bolesti! Istina te može spasiti, ili te ne može spasiti, kako se uzme.“

„Tko sve ovo preživi, pričat će.“

„Evo, tješi se s time.“

A ja ne znam da li laž ili istina više štete našem mozgu. Ne znam koje su posljedice jednog ili drugog. Ne znam kada pacijent više gubi svoje poštovanje ili samopoštovanje. Znam da moć šteti našem mozgu, ali koliko laž ili istina štete, to ne znam. I ne znam kada se nekoga obmanjuje, kada ga se udaljava od stvarnosti koliko to utječe na njegovo funkcioniranje mozga. Ne znam koliko nam na psihološkoj bazi šteti taj strah od korona virusa? I ne znam jesmo li svi potencijalni pacijenti ili klijenti našeg zdravstvenog sustava? Dobro da ne živimo u Americi pa ne moramo proglasiti osobni bankrot uslijed podmirivanja ili nepodmirivanja troškova liječenja. Ustvari, ti dođeš u zdravstvenu ustanovu, pa ako se izliječiš ti platiš izlječenje, a ako se ne izliječiš, onda to tvoja obitelj plati. A ako ne želiš platiti, onda ti se kaže:

„Idite kući! Odmorite se, pijte tekućine i naspavajte se!”

Jer vi u Americi niste pacijent, nego klijent. A izgleda da ni Bambi kod nas nije pacijent, nego klijent. I najradije bi ga, unatoč drugom valu zaraze, otpustili na kućno liječenje. A kažu da u svijetu postoji mobilna aplikacija za praćenje korona virusa. Ali njemu je prekipjelo, jer nema se on kome požaliti. Liječnici ga uopće ne slušaju, a ni medicinske sestre. A on osjeća da je sve u njegovom životu kritično. I trebao bi on napraviti pauzu, ne bi trebao žuriti. I sve bi došlo u svoj kolosijek. Privatni i poslovni život bi se sredili. I ne treba zbog toga kipjeti i prekipjeti. On je sada hrčak kojem su uskratili vrtnju u krug i u svoje kolo. On je čovjek kojem su uskratili pravo glasa. I za njega je sve naopako. Kod njega su narušene sve životne postavke.

A sada čujem da su u svijetu klaonice najveća žarišta korona virusa i raznih zaraza. Da se tamo odvijaju valovi infekcija, da tamo klima uređaji olakšavaju širenje virusa. Da se tamo ne poštuju pravila socijalne distance, da se tamo zanemaruju preporuke o razmaku, da su tamo teški radni uvjeti, da se tamo ne nose viziri i zaštitne maske. I to je uvod u našu zdravstvenu katastrofu. Dobro da smo mi

zatvorili gotovo sve naše klaonice. Mi sve uvozimo, pa i gotovo meso i molimo se da će sve biti u redu. Mi smo navodni praktični vjernici, bavimo se moraliziranjem, kao nekakvi pravednici. Ali mi to nismo, jer se ne ravnamo po duhu, nego po tijelu. Jer smo bludni, nečisti, jer smo razvratni, jer se često svađamo, jer često spletkarimo. Jer smo mi grješnici od krvi i mesa i skloni smo grijehu i grješnim sklonostima. Ne prakticiramo molitvu kad bi trebali i ne prakticiramo sakramentalni život. Ne iskorjenjujemo grješke navike, nedostatke i mane.

POGLAVLJE 11

Kažu da PTSP nastaje kao posljedica nekog opasnog događaja. Netko se bori protiv nečega ili bježi od toga, a posljedica toga je PTSP. I može se reći da se stanje pogoršava. Svakim danom ne napredujemo, nego nazadujemo. Netko je sve više i neprestano nervozan, netko ide s grčom u želucu, netko je anksiozan. Netko ne nalazi svoje svjetlo na kraju tunela. Intelektualno i kognitivno su nesposobni i poremećeni. A najgore je kad netko postane živi mrtvac, kada mu je sve svjedno. I kažu da su PTSP bolesnici ogorčeni na sve to, žele optužiti nekog za svoju nesreću. Pa na kraju ne znaju što je ispravno, a što pogrešno. Ne smatraju PTSP kao pokoru za svoje grijehе, za svoj neposluh prema Bogu, ne smatraju to svojim istočnim grijehom. I ne traže svoje posljednje pomazanje i svoje spasenje duše.

Umalo sam zaboravio reći da svi mi možemo oboljeti od PTSP –ija, da svi mi možemo doživjeti simptome ponovnog proživljavanja i preživljavanja tih traumatičnih iskustava, zastrašujućih misli i događaja. I koliko god mi izbjegavali te slučajeve, oni nam i dalje ostaju, oni nas i dalje podsjećaju na ta traumatična iskustva. Pa zbog toga imamo ispade bijesa, mentalna oboljenja, pa zbog toga imamo posttraumatski stresni poremećaj, pretjerano smo uzbuđeni ili imamo poteškoće sa spavanjem. I problem je taj što neke osobe obole, a neke ne obole od posttraumatskog stresnog poremećaja. A društvo nam ne daje nikakvu podršku. Društvo sumnja u nas i svi misle da smo mi nekakvi saboteri, nekakvi hipohondri i da smo nekakvi slabići. I nikako nam ne pomažu psihoterapije, nikako nam ne pomažu naši lijekovi. Nikako nam ne pomaže zoloft, a ni paxil.

Stoga, u svemu tome, ja Bambiju pružam emocionalnu podršku, ohrabrujem ga, strpljiv sam prema njemu i imam razumijevanje prema njegovom strahu, strepnjama i njegovom drhtanju. Meni se to čini neozbiljnim, jer ja svakog dana očekujem da mi se vrati onaj stari Bambi, opušten, neopterećen i radno sposoban. Koji sve stoički

podnosi, koji se osjeća dobro. Ne želim ja shizofrenika i paranoika, ne želim ja psihološki podvojenu ličnost. Ne želim ja nekakvog pravoslavnog ili katoličkog vjernika ili nevjernika, ne želim ja nekoga tko se bičuje u ime vjere. Tko obavlja pokoru za svoje grijeh, tko osjeća krivnju za svoj neposluh prema Bogu, tko se bavi ili se ne bavi svojim istočnim grijehom. Kome se ukazuje barun Prandau i njegov praprapradjed Barbarion. I tko se želi riješiti kuge, tifusa ili korona virusa.

Jer Bambi nije načitan i obrazovan. Pa on je jedva završio nekakvu srednju školu. On je naš divljak, ali je dobar divljak. On je naš primitivac I on je sada pukao ili je pred pucanjem. Jer mu naš ministar zdravstva, Vili Beroš, govori da je stanje sa novozaraženim zadovoljavajuće, a radi se o 100 novozaraženih ljudi. I ja se pitam:

„Ako je to zadovoljavajuće, što je onda nezadovoljavajuće?“

I nema na to odgovora. A ja pokušavam Bambiju pružiti osjećaj ugone, nikako stresa. To je fokus mog djelovanja. Želim otkloniti od njega njegove velike krize, emocionalne borbe, suicidalne misli, njegove slomove, njegove smakove svijeta, njegova razmišljanja o samoubojstvu. Pa mu kažem:

„Pusti ti na miru našeg ministra zdravstva. Neka on priča što god želi.“

Jer naš čovjek ne pazi na svoje riječi. Nešto ispali i nije ga briga što je ispalo.

A ja se bojim da Bambi ne počinu stravični zločin. Jer njegova Irina nikako da dođe. Jer njegova djeca nikako da dođu. A on je bijesan, da ne može biti bjesniji. Može pomisliti da ga je njegova Irina ostavila i da on nema kontrolu nad situacijom. Jer njegov problem nije u korona virusu, njegov problem je u njemu samom. Mi osjećamo strah, psihozu i nesigurnost. I nije mu dijete umrlo,

njegova Irina mu je rodila dvoje zdrave dječice, a na njemu je da ih othrani, kao Hrvate ili kao Ukrajinke. No kažem, da je od ove situacije, on iznenadno poludio, postao nenormalan, psihološki bolestan. Pa je on izbezumljen, pa ga proganjaju deluzije, pa mu je sve beznadno, pa bi nekog ubio ili bi sebe uništio. Jer on ne može podnijeti naš represivni sustav, jer on ne može podnijeti naše psihijatrijske ustanove. Za njega je sve pesimistično i beznadno. On očekuje da će te psihijatrijske ustanove na njemu obavljati elektošokove i lobotomijske kirurške zahvate. Jer i on je gledao „Let iznad kukavičjeg gnijezda“.

Pa tako i on ne nasjeda na razne dezinformacije. Pa tako ni on ne nasjeda na lažne vijesti o stotinama, tisućama, milijunima zaraženih i o novim ili starim žarištima korona virusa. Ali on sada osjeća bolove u predjelu bubrega. I otkrili su mu taj treći bubreg. Morat će ići na operaciju i uklonit će mu taj treći bubreg. I to je uzrok tih njegovih socijalnih fobija i depresivnog poremećaja. To je uzrok njegove samoće. I on je zbog toga nesretan, da ne može biti nesretniji. Jer nitko ga do sada nije zatvorio, jer do sada on nije bio zatvoren u bolničku ustanovu. To je za njega horor nad hororima. To je njegov pakao iz kojeg on ne vidi izlaz. Zbog toga on smišlja razne teorije zavjere. A ja ne znam kako da mu pomognem, pa zovem njegovu mamu:

„Dobar dan.“

„Dobar dan.“

„Čuo sam se s Bambijem. Niste mi rekli da je on u pesimizmu i u crnim mislima. Niste mi rekli da on ima bolestan bubreg. Niste mi rekli da on ima tri bubrega.“

„Nismo to ni mi znali.“

„Koji mi? Zar je i Bambijeva supruga došla?“

„I Irina je tu.“

„Jesu li djeca tu?“

„I djeca su tu.“

„Znate li da Bambi osjeća strah od smrti?“

„Naravno da to osjeća kad nema čarobnog lijeka za korona virus.“

„Ali bolest različito djeluje na razne pacijente?“

„Moj Bambi je jedan osjetljiv pacijent.“

„Ali on nije koronaš ili kako on kaže tifusar. Njemu je bolestan bubreg, znate li da on ima tri bubrega?“

„Znam. Ali on je umislio da ima korona virus. Govorim mu da nema korona virus, ali on tvrdi da ima.“

„I što ćemo sada?“

„Šutjet ćemo i trpjet ćemo. Možda netko pronađe lijek protiv korona virusa. Inače, sve prolazi, pa će i njega to proći.“

„Neće on biti buntovnik bez razloga. Neće njega izbacivati iz raznih društava.“

„Iz čega su ga izbacili?“

„Izbacili su ga iz teretane.“

„Ne znam za to. Zašto su ga izbacili?“

„Zato što je pretjerivao, pa su se bojali da se neće povrijediti. Predložili su mu da čisti kuću, da je usisava, briše prašinu i općenito da obavlja kućanske poslove. Predložili su mu šetnju. Da će šetnjom doći do forme i zdravlja. Da za njega nije vježbanje i dizanje utega.“

„Jer on namjerava pobijediti korona virus i Covid – 19, po svaku cijenu.“

„Ali kažu da je odbio respirator?“

„Ne znam za to.“

„Odbio je respirator i rekao da mu je svega dosta. Onda se potukao s liječnikom i onda su ga otpustili.“

„Ali on je na rubu smrti? U jednom trenutku misli da je s njim gotovo, da neće izdržati bol, a u drugom trenutku se tuče s liječnicima.“

„On ne zna je li se zarazio. On ne zna gdje se zarazio. Ali da se osjeća loše, da ga bole pluća, da ima visoku temperaturu, da suho kašlje i osjeća se bolesno i loše. Nije mu do molitve, nije mu do unutrašnjeg mira, a ni do Boga. Ne zaziva ga i ne želi nikako k njemu ići. Jer shvatio je da mu Bog neće i ne može pomoći.“

Jer Bambi u svemu pretjeruje, pa tako i u vježbanju, jer on smatra da nije bio ni karijerist, a ni ratni profiter. Pa bi oni morali zvati policiju, jer ne žele gledati mučne epizode i nečije agonije. Jer on je izgubljena generacija, jer on je generacija u procijepu. Za njega je život ovdje dugotrajan i mučan proces. Najradije bi on otišao u Ukrajinu, tamo sve valja ili ništa ne valja, ali on se tamo navikao. Tamo se ni ne traži crkveno poništenje braka, tamo se jednostavno ode od svog partnera ili od svoje partnerice. Pa je tako i on privremeno otišao. Jer njegova partnerica nije mogla dobiti vizu za Hrvatsku. Jer njoj uvijek nešto fali i nedostaje. Ili Republika Hrvatska

stalno traži nešto novo. Nikad se ne zna što ti fali i što ti nedostaje, a nemaš koga pitati. Napiši novu molbu, pa čekaj.

U čekanju je spas. Jer kod svega toga je sve zapetljano do krajnjih granica. I nitko ne želi ništa otpetljivati. Briga nekog što je netko bio gotovo nenaoružan u svom rovu. Briga njih što on želi s nečim raskrstiti, što se on želi osloboditi naknadne pameti, što on želi skinuti svoju masku. Oni žele ili ne žele obaviti svoj posao i ništa više. Pa ćeš tako jednog dana dobiti vizu i to onda kada ti više ne bude trebala. A Bambiju je svega toga dosta. Dosta mu je korona virusa, dosta mu je bolničke nebrige. On to više ne može podnijeti. On je ljut i ogorčen. On ima ili nema krivu percepciju života. On nije za tu higijenu, izolaciju i distancu. On je protiv uskrate bliskih kontakata. On je protiv odgovornog ponašanja, on je protiv te onemogućene komunikacije, on bi se neodgovorno ponašao. Brige ga što se i on može zaraziti korona virusom. On želi sačuvati svoje mentalno zdravlje i ne želi ići k psihologu. Izato je on razbijao i urlao u bolnici. Zato je on dramatizirao i prijetio ubojstvom i samoubojstvom. Zato je on miješao alkohol i tablete. Zato je on bio psihički rastrojen. Zato se on ponašao kao neandertalac.

On bi najradije popio viagru i seksao se sa svojom Irinom, a ovdje ga drže zatvorenim i sve ga boli. Ne treba njemu mentalna ili seksualna predigra. On se nije seksao već 14 dana, to je njegova mentalna i seksualna predigra. A ovaj liječnik ga u tome svemu sputava. Zbog njega on ima eklamsiju, ili izljev krvi u mozak. Zbog njega je on u svojevrsnoj komi. Jer i taj liječnik je svojevrsni psihopat. Mora biti po njegovom i nikako drugačije. Jer i on je sadist i mučitelj. Ispod njegove ugladenosti viri njegova patološka laž, vire njegova pravila i nemanje emocija. Viri to da on nema žaljenja i osjećaja krivnje. Viri to da on ima tešku narav. Prgava i neugodna narav je kod nas siguran put i poželjna osobina do uspjeha. Takav je i naš premijer Andrej Plenković, on je uvijek u pravu, čak i onda kad nije u pravu, on nam dokazuje da je činio pravu stvar za nas.

Pa se on neugodno ponaša, pa je bezobrazan, pa je egocentričan. Pa ne potiskuje svoj bijes. Pa je on ljut. Pa negativno raspoložen, ali to ne pokazuje. Pa se on bori, nikako ne odstupa i ne bježi. Jer mu tako njegov mozak i njegova amigdala funkcionira. Jer mu tako adrenalin funkcionira. A njegova duša ne doživljava katarzu, ne pročišćava se i ne prolazi kroz samilost. A ja kad mogu ili kad ne mogu, izbjegavam prgave, teške, komplicirane i neugodne osobe. Ne volim nečiju tešku narav. Pa sam odustao gledati vijesti i politiku na televiziji. Jednostavno to mi ne odgovara i onda to izbjegavam. Jednostavno nemam živce za sve to. Želim se smiriti i dovesti u red. Pa valjda zbog svega toga Bambi najradije planira svoj sprovod. On već zna koga će, a koga neće pozvati na njega.

On ide svom liječniku, govori mu da mu napravi biopsiju, a već zna rezultate te biopsije. A rezultati su crni, da ne mogu biti crnji. Jer Bambiju će sigurno dijagnosticirati i utvrditi nekakav karcinom. Jer mi živimo na brdovitom Balkanu, pa smo žrtve balkanskih ratova i naših političara. Nismo mi ni zašto krivi, mrze oni drugi, mi ne mrzimo. Nas nisu ni zašto psihološki pripremili, nama su samo podgrijali nacionalističke strasti i već smo se našli u nekakvom neravnopravnom ratu. Mi smo oslobođeni svih moralnih okvira i obzira i imamo jaku želju za osvetom. I sada nakon svega, kad su ratovi prestali, mi i dalje propagiramo netoleranciju i iskrivljujemo povijest. Mi nikako da se smirimo, gradimo etničku mržnju, gradimo nekakve spomenike, a rušimo one druge, mi slavimo naše godišnjice i naše jubileje, a netko je sve to prvi započeo, samo ne zna se tko.

Jer kaže se: „Tko preživi, pričat će!“ A Bambi je preživio operaciju bubrega. Navodno su mu otklonili treći ili drugi bubreg. I navodno mu nisu dozvolili da mu to normalno zacijeli, nego su ga po hitnom i ubrzanom postupku otpustili kući. Jer on je bio dosadan, naporan i sve je gnjavio, a oni za to nemaju rješenje. Jer on je napao svog doktora. Prvo ga je vrijeđao, a onda ga je napao šakama. Govorio je:

„Nećeš ti meni govoriti svoje laži. Imam ja dosta i svojih laži, ne moram ja trpjeti i tvoje.“

Bila je tamo i medicinska sestra, i ona je rekla:

„Budite kulturni i mirni. Prestanite sa tom svojom mržnjom!“

A Bambi nikako da se smiri, svima govori da se on nije za to borio, da on nije zato bio u rovu i jurišao na neprijatelja. Da je on razvojačeni i umirovljeni branitelj, invalid Domovinskog rata. I netko bi rekao da on živi svoj holivudski san, jer on ima primanja preko 6.000 kuna. Ali nije tako, on živi ružan san i ima noćne more. I on stalno, u svom bijesu, govori:

„Znate li vi tko sam ja? Ja sam član HDZ-a.“

Liječnik mu kaže da je i on član HDZ-a i da nije čuo za Bambija, a to još više razljuti Bambija. Pa se Bambi krene obračunavati i mlati šakama. Nakon toga on kaže da on sada živi u Ukrajini, ali ima namjeru se vratiti, dovesti sve u red i onda ako treba će umrijeti. Zato on vrijeđa, psuje nekome majku, govori da će netko izgubiti posao, više, prijeti smrću i urla. A kad mu liječnik pokaže HDZ- ovsku iskaznicu, ovaj se nekako smiri, inače bi tamo bilo zlo i naopako.

Za njega kažu da je dobar čovjek koji zbog svog straha od smrti radi loše i neprimjerene stvari. Jer on ne može to dostojanstvenije prihvatiti. Pa je taj njegov strah njemu opravdan. Ali on se boji, boji se promjena, strahuje za svoj život, boji se straha od smrti. Jer on je uznemiren. Jer ga progone njegove sjene i demoni, a on se s njima ne uspijeva suočiti i obračunati. Jer on je frustriran, jer on je ljut, jer on je nasilan. Jer iza njega je njegovo loše naslijeđe. Iza njega je njegov djed ili pradjed ili prapradjed Barbarion. Ne treba on izmišljati nikakvu lažnu biografiju, dovoljno je reći Barbarion i sve je rekao. Dovoljno je reći Barbarion i svi se sjećaju kuge u našem kraju. I svi se sjete tifusara i koronaša. A mi ne možemo pobjeći svojem

naslijeđu. Ne možemo ga zaboraviti, ne možemo ga ignorirati, ne možemo se praviti da ne postoji.

Ne možemo naše naslijeđe ni opravdati. Pokušavamo to shvatiti, ali ni to ne možemo. Pokušavamo se ne osjećati krivim. Jer naši političari i naši svećenici nam žele nametnuti naš peccatum, naš istočni grijeh, da smo mi za nešto krivi i da se mi vječno moramo osjećati krivima. Pa smo krivi ako smo ustaše, pa smo krivi ako smo partizani i komunjare. To su te naše ugodne ili neugodne istine. To su te naše kontradiktornosti, to su te naše paradoksalnosti, to su te naše kompleksnosti. Nikad s time nećemo izaći na zelenu granu i najbolje je da navučemo nekakvu masku. Da li onu protiv korona virusa ili nekakvu drugu. I dobro je da on u posljednje vrijeme ne ludi. Da masovno ne vjeruje u nešto ludo. On živi u svojim deluzijama, on živi u svojim paranoidnim shizofrenijama. Za njega kažu da je šenuo umom ili da to nije. Jer on čuje nekakve glasove, nekakve duhove i nekakve demone. On je dobio podočnjake, bradu koja drhti, sporo i nesuvislo govori i proglasili su ga duševnim bolesnikom, pa ga šopaju neurolepticima.

A ti neuroleptici te dodatno uspore, unište ti mozak, sputavaju te, a ne izbacuju ti ludosti iz glave. A sve je to zbog toga što si je Bambi umislio da ima ili nema antitijela na korona virus. Pa su ga u bolnici i za to cijepili. Zlu ne trebalo. Jer ako treba stjecati imunitet, onda ga treba stjecati za gripu. Ustvari su ga cijepili protiv gripe, jer samo za to imaju cjepivo. Ne znaju oni stvoriti nam antitijela na korona virus, ne znaju nam oni stvoriti imunitet. Kažu da su stari narodi to znali, a jesu li im te metode pomogle, ne zna se. Pa se tako Indijci i dan danas koriste kravljim urinom i kravljim fekalijama. Nama je to degutantno, ali sto ljudi, sto čudi. Do nedavno smo mi imali vakcinaciju, da smo uzimali nož, umočili bi ga u gnoj oboljelog, pa smo si zarezali unutarnju stranu bedra. I tko je to preživio, pričao je što je htio. A kažu da su stari Kinezi upuhivali svojim pacijentima u nos smrvljeno ili sasušeno bolesno tkivo, kraste i gnoj. I to im je bila imunizacija, to im je bila borba protiv velikih boginja. A kažu da smo

mi zapadnjaci širili velike boginje među Indijancima, nismo to htjeli zaustaviti. Pa netko kaže: „Cijepite ga protiv gripe i otpustite ga kući.“

Jer je Bambi prestao vjerovati u civilizaciju i civilizacijske vrijednosti. Sve mu je bilo obezvrijeđeno. Bio je frustriran, jer svi su ga iznevjerili. Ako on sumnja i priča o korona virusu, koronašima i tifusarima, onda on ima korona virus i tifus. Nije on ni naivac, a ni glupan. On je tražio odgovore, a nije bio ni svjestan toga da je cijeli život pred njime. Da nije dospio u slijepu ulicu iz koje mora izići. Da se mora riješiti svog stvarnog ili metaforičkog zla. Da se mora držati Darwinove teorije da samo najjači opstaju. I valjda stoga moramo preuzeti naše tradicionalne običaje i konzervativne vrijednosti. Da moramo prihvatiti istočni grijeh, ma što to bilo i ma što to značilo. Pa on tako nije išao ni na kakav konkretan pregled, ni na CT, ni na ultrazvuk. Jer on je gnjavio s korona virusom i ženom šišmišem i svima tamo u bolnici ga je bilo dosta. Oni su mu govorili da nema korona virus, da neće umrijeti od korona virusa, ali njega to nije moglo smiriti. No, on više nije za njih hitan i neodgodiv slučaj. Jer uspjeli su ga operirati. I dobro da su ga uspjeli operirati. Ali ga oni nisu uspjeli izvući iz svojevrzne kome. On bi se probudio iz nekakve svoje grube stvarnosti, a onda bi pričao o korona virusu, o tifusarima i o ženi šišmišu.

A uopće se ne zna je li njegova operacija uspjela i je li pacijent preživio. Jer oni su ga otpustili iz bolnice takvog kakav jeste, neizlječen i bolestan. Neka on samo ide svojim putem, neka on gnjavi i davi svoje ukućane, svoju mamu, svoju ženu, svoju djecu i Bogdana. Njima je do njihovih statistika, njima je do toga da kažu i dokažu da je operacija uspješna. Briga njih što njega slijedi okrutna borba za opstanak. Briga njih što njega slijedi siromaštvo i život bez ikakvog posla. Briga njih što se on osjeća kao brodolomac na pustom otoku. Briga njih što je njegov optimizam nestao. Briga njih što se on ne raduje izlasku iz bolnice. Briga njih što se on ne vraća u normalu.

Briga njih što on ne nosi zaštitnu masku. Oni se drže naputaka ministra zdravstva, a ovaj kaže:

„Stoti je dan od početka epidemije, a situacija je stabilna i dobra. Epidemiološki pokazatelji su i više nego zadovoljavajući. No, potreban je oprez. Iako postoje egzaktni epidemiološki kriteriji koji se moraju zadovoljiti da bi se proglasio završetak epidemije, s obzirom da se otvaramo turizmu i dolaze strani državljani iz zemalja gdje bolest postoji, odredit ćemo kraj epidemije kada za to bude najoptimalnije.“

A to što Bambi ima posljedice od svega toga, to se nikoga ne tiče. To što on ima visoki tlak, što ima poremećaj disanja, što su mu stradale krvne žile, što mu srce kuca brže, što je pod utjecajem svog adrenalina i što ne može regulirati svoj hormon stresa. Njemu stalno netko govori da je kuga pridonijela propasti feudalizma, da je njegov predak Barbarion imao rješenje za kugu, ali mu nitko nije vjerovao. Pa mu nije vjerovao ni naš vlastelin Petar II Antun Hilleprand von Prandau i krvavo se obračunao s njim. Stoga se Bambi i dandanas boji nekakvog vlastelinovog prokletstva i kletve. Stalno nešto proučava. Pa se stoga on boji da će se zaraziti korona virusom i da će umrijeti. I nitko mu ne može popraviti raspoloženje, nitko mu ne može popraviti stanje uma, ma koliko se trudio. Pa sam tako i ja probao s hyggeijem, danskim receptom za sreću i danskom filozofijom udobnosti. Htio sam i ja stvoriti kod Bambija osjećaj udobnosti i uživanja u blagodatima života. Htio sam da se on osjeća ugodno i sigurno. Da se što manje žvircira i da što manje strahuje za svoj život.

Pa sam mu ja naručio butelju vina ili šampanjca i biftek kada je izišao iz bolnice. Nisam ni znao je li on imao korona virus ili nije. Nisam ni znao da se on osjećao jadno i poniženo. Da je tražio spas. Pa je on govorio da ovdje u Hrvatskoj vlada diktatura, beskrupulozna izdaja, da vlada nepotizam i korupcija, da vlada podobnost, da se nepotrebno troši proračunski novac. Da nad nama vladaju razni

krkani, da je i njegov liječnik u bolnici krkan, da će se on boriti protiv njega. Zato je on bio brutalan prema njemu. Da ga ljudi nisu spriječili ubio bi on boga u njemu. Ovako on samo ima modrice i hematome. Možda ima koji udarac u rebra i bubreg, ali nema teških tjelesnih povreda. Jer dosta je Bambiju trauma i traumatičnih situacija. Dosta mu je ove zaraze koja se stalno širi, a netko mu stalno govori: „Otkrit ću vam grubu realnost, najgore je tek pred nama.“

POGLAVLJE 12

Ne zna se jesam li ja utjecao na Bambija i na njegovo uzimanje viagre, tih tableta za potenciju. On je postao ovisnik i rob toga svega. Ali nisam ja kriv što je on počeo upražnjavati bizarne seks obreda, što traži pauke dupljaše, što traži crne udovice, daždevnjake i žabe krastače. Što koristi stare šamanske obrede i što koristi žablji i daždevnjakov otrov. On je inače zdrav i aktivan i to mu uopće ne treba. I treba misliti na svoju aterosklerozu, na svoj kardiovaskularni sustav, začepljenje krvnih žila, pravilnu cirkulaciju, moždani udar i svoj infarkt. Stekao je naviku trošenja tih plavih tableta. A ja sam se osjećao krivim zbog svega toga. Jer ja sam mu ih otkrio, tamo u Ukrajini. A on je kad je saznao za to, stalno i redovito činio, kupovao i uzimao. On je htio otjerati starost i dozvati mladost. On je htio otjerati nekakvo ružno seksualno iskustvo i vječno je htio biti nečiji junak. On se htio zauvijek promijeniti.

Jer on se nije bojio divljih zvijeri, nego pitomih ljudi i onoga što će mu oni reći. On je u principu dobar čovjek u vremenima zla. On se rodio u naopaka vremena. On se rodio na našim đubrištima i smetlištima. On je dio naše pustoši i našeg beznađa. On je dio naše pretvorbe i privatizacije. On je dio naših promašaja i katastrofa. I tako mu je, kako mu je. On i dalje trpi svoj stres. Njegova osobnost pati, pa se on zbog toga ponaša neugodno i on ne može kontrolirati svoje reakcije. Pa on želi biti ili postati perfekcionista, želi ostvariti svoju težnju za savršenstvom, ali zbog toga je na nekakvom vrtuljku, stalno je u sukobu s nekim i stalno nekome pruža otpor. Ili bi htio biti vizionar, ali mu to ne dozvoljavaju.

Pa je tako on pazio na razne događaje, da mu mačka neće preći put, da hoće ili neće sresti dimnjačara, da će naići na semafor koji ne radi. On je jednostavno imao takav mozak. On je ovisio o akcijama i reakcijama njegove podsvijesti i njegove tamne strane mozga. On si je umišljao da ga je netko začarao. Borio se on sa svačim, imao je on dovoljno adrenalina i nije bježao od opasnosti. Nije ga bilo brige za

njegov visoki tlak i njegovo bolesno srce. A kažu da na svaku ispravnu viagru tabletu, dolazi jedna lažna. Pa se ni ne zna što je on to pio. Negdje je pročitao da viagra donosi sreću u vezi i zadovoljstvo u seksualnom životu. Ali jedno vrijeme to viagra čini, ali onda se čovjek i toga zasiti. Pa traži nešto novo. Pa čujem da je Bambi tražio crne udovice i pauke dupljaše. Navodno, ako te oni ugrizu kod tebe proradi cirkulacija tamo dolje. Jer čuo je on da je viagra opasna za srce, da se i od nje umire. Mrtvozornici utvrde smrt s poznatim ili nepoznatim uzročnicima. Kažu: nekome je zakazalo srce i to je sve. A kod nas se i tako ne obavljaju obdukcije. Jer kod nas se i dalje govori: bolje umrijeti kao junak, nego kao seronja.

Stoga, Bambi za svoju erektilnu disfunkciju traži crne udovice i pauke dupljaše. Jer ugriz pauka dupljaša uzrokuje erekciju dužu od četiri sata. Jer bolje je misliti na seks, nego na smrt. I Bambi je bio zainteresiran samo za ženski spol, nisu ga muškarci zanimali. Iako kažu da mi svakim danom, u svakom pogledu, postajemo biseksualci. A Bambi je što se toga tiče pravio svoj spisak ili listu onih koji su umrli ili podlegli korona virusu. Govorio je o mrtvima sve najbolje, pa je tu stavio pisca Luisa Sepulvedu. Ja ni ne znam što je taj pisac napisao, ali Bambi ga je stavio na svoj spisak. Pa je na taj spisak stavio poznatog arhitektu Michaela Sorkina, pa je na taj svoj spisak stavio Borisa Johnsona, ali se ovaj oporavio. Bio je na respiratoru, stanje mu se pogoršalo, dani su mu bili odbrojani, ali se on nije živcirao, polako je vraćao snagu i onda se nenadano oporavio. Valjda je takva situacija i sa Bambijem. Još da uskladi svoje snove, još da uskladi svoje psihičko stanje, još da vrati svoju snagu i biti će s njim sve u najboljem redu.

A je li on u svojoj tuzi, u svom opsesivno – kompulzivnom poremećaju, je li on u svojoj depresiji, strahu, fobiji ili paranoji, ili je hipohondar, ne zna se. Ali može se reći da je sve posljedica pandemije, samoće, izolacije ili korona virusa. To mu je izmijenilo dnevnu rutinu, vlastiti mir, disciplinu, kontrolu, emocije i stanje svijesti. Je li on u svojoj noćnoj mori iz koje se ne budi? I zašto je on

stalno neraspoložen i zašto on više ne uživa u životu? Zašto je bezvoljan i ima osjećaj bezizlaznosti? I zašto on stalno govori da ga opsjedaju demoni i neki strani ljudi? I zašto je on stalno u svom strahu? On kaže da ima srce koje krvari, a ja ni ne znam što je to. nije to nastalo i ušlo iz praznog prostora, to je nastalo iz realne situacije. To je uvjerenje nastalo iz osobnog iskustva ili iz obrazovnog programa. On bi trebao naći svoju emotivnu ravnotežu i trebao bi se smiriti. A ako nije tako, onda gubimo sebe. Onda nas sputavaju i sprječavaju strahovi da budemo ono što jesmo. Onda ne želimo promjene, onda smo osamljeni, onda smo neuspješni, ili se tako osjećamo, onda smo nesigurni. Stoga mi Bambi kaže:

„Znaš li da su mi pored korona virusa otkrili i opsesivno – kompulzivni poremećaj?“ „Što ti je to? O tome se priča, a svatko to tumači na svoj način.“

„Imam noćne more da me nešto proganja, a kad se iz toga probudim, iz čistog mira i bez ikakvog povoda pojavljuju mi se i opsjedaju me užasne i paralizirajuće misli koje me opterećuju.“

„Koje misli?“

„Kod nas se stalno govori o korona virusu, pa sam i ja time opsjednut.“

„To je samo trenutna neravnoteža u tvom mozgu. Izišao si iz bolnice, pa će se to srediti. Trebaš se baviti svojim zatajenim sjećanjima i izgubljenom intimom.“

A meni je dosta upozorenja. Meni je dosta mitova, omraza i legendi, pa mijenjam temu i pitam Bambija:

„Nego, hoće li ti stići Irina i djeca?“

„Oni su stigli, a moje stanje se ne popravlja.“

„Morat ću vas posjetiti. Nego, piješ li ti lijekove za te svoje bolesti?“

„Nema lijekova. To je metoda pokušaja i pogrešaka. Nekome lijek valjda pomaže, a nekome ne pomaže. Tek se navikneš na lijek, a on prestane djelovati. Meni lijekovi ne pomažu. Sve mi je gore i iscrpljujuće. Pored opsesivno – kompulzivnog poremećaja, izgleda da imam problema tamo gdje i carevi idu pješke.“

„Ne razumijem te.“

„Imam zapletaj crijeva.“

„Od kuda sad pa to?“

„Od kad sam izašao iz bolnice nisam obavio veliku nuždu.“

„Koliko je to dana?“

„Dva ili tri.“

„To je teška i opasna bolest. Najbolje da se vratiš u bolnicu.“

„Ne idem tamo, ni mrtav.“

„Imaš li vjetrove?“

„Imam, jako smrdljive.“

„Ali ne možeš kakati?“

„Ne mogu. Nemam peristaltiku crijeva. Imam prekid prolaza crijevnog sadržaja.“

„I ja imam takvih problema kad mijenjam prostore.“

„Kakve prostore?“

„Kad odem, recimo na more. Pijem po tri ili četiri kave, ali iz mene ne ide, pa ne ide.“

„I kako to onda riješiš?“

„Nakon četiri ili pet dana nešto se u meni uravnoteži, promijenim prehrambene navike, pa me krene i obavljanje velike nužde. Ti možda imaš strah od bakterija, pa izbjegavaš dirati zahodsku dasku.“

„Ne znam što mi je.“

„Najbolje da se vratiš u bolnicu.“

„Sutra ću obići svog liječnika opće prakse.“

„Oni su ti najgori. Oni ništa ne znaju. Moraš biti uporan. Znaš li kako sam ja prošao sa svojim liječnikom opće prakse?“

„Ne znam.“

„Prepisao mi je lijek koji mi je više štetio nego što je pomagao.“

„I kako si to riješio?“

„Javio sam mu da mi ne štima lijek.“

„Što je on na to rekao?“

„On se složio sa mnom.“

Jer treba samo uskladiti svoju stvarnost, svoju podsvijest i svoje snove. Ne može on biti živi mrtvac. Treba se osloboditi misli da se mi raspadamo. Treba riješiti njegovu paranoju. Treba samo riješiti svoje

emotivne i zdravstvene probleme. Treba se osloboditi svoje stigme da je zombi. Ne treba više sanjati u budnom stanju i treba svoju podsvijest i svoje snove dovesti u red. I nestat će padanje u snu, nestat će njegove bolesti, nestat će njegova ranjivost prema koroni virusu, nitko ga više neće progoniti i neće uzaludno letjeti. Ja bih htio letjeti i astralno poletjeti, ali mi to ne uspijeva. A Bambi bi samo htio preživjeti ovaj korona virus. Jer navodno su mu ga tamo u bolnici prenijeli. On zna da nešto nije u redu s njim, a što nije u redu, to ne zna. Samo zna da su ga tamo u bolnici zarazili. Jer on teško stoji na nogama, ima visoku temperaturu, umoran je, teško diše, kašlje, slabo mu je i teško diže glavu. I neće on u samoizolaciju, on hoće kaos. On hoće svoje bjesnilo. Ne želi on pisati o svojim problemima u miru i tišini. To je za njega nepodnošljivo, kao što je nekome podnošljivo pisati o svemu i svačemu.

Za njega je sve neizvjesno i neisplativo. Ali on ima financijske zalihe, ima on i braniteljsku mirovinu, ne oskudijeva on ni u čemu. Uz to, on zna svašta raditi i zna zaraditi. Zna on iz govna napraviti pitu. On samo nema plan i ideje za daljnji život. I treba se on riješiti svojih izmišljanja, svojih mitova i svojih mitologija. Ne smije on biti mitoman. Mora se on osloboditi svojih laži i svojih varanja drugih. Jer je korona virus oslabio, nije nestao, ali je oslabio. Barem to tvrdi Civilni stožer za korona virus. Barem nema korona virusa u našem kraju i barem nam to tvrde stručnjaci epidemiolozi. Ne treba ga suzbijati, on je nestao. Ali ništa zato, Bambi i ja smo se razišli, svatko je otišao svojim putem. A ja nisam ni znao da ga zadnji puta vidim i razgovaram s njim.

Sve je to nalikovalo na moj rastanak s Romom Dragančetom. Jer ja se još sjećam da smo u prvom razredu osnovne škole dobili u razred jednog Roma, sa nadimkom Draganče. Bio je nižeg rasta od nas, imao je pokvarene zube i drugačije je mirisao od nas. Također je imao tamniju boju kože od nas, ali ipak svjetliju od afričkih crnaca. Tko mu je dao taj nadimak Draganče, nikad nismo doznali. Možda i njegova majka, koja je već tada izgledala staro i oronulo, kao da joj

je sto godina. A nije imala ni četrdeset godina i pored Dragana ili Dragančeta rodila je njih još najmanje desetoro. Naime, kod Roma se ni ne zna koliko djece je koja Romkinja rodila. Tako da se za Dragana ni ne zna koje joj je dijete bio, jer ih je bilo toliko, da ni mater nije znala koji joj je koji sin ili kćerka. Svi su bili jedno drugome do uha. Ali da su se oni razlikovali od nas, jesu.

A ja i moj prijatelj Knjak smo se trebali brinuti za njega da on o ničemu ne oskudijeva, da ima sve knjige i bilježnice na broju, da piše zadaće i da uči. I naravno da redovito ide i pohađa nastavu. Ali već u početku, nije to baš lako išlo. Draganče bi išao u školu dva dana, pa ga nije bilo tri, onda bi išao tri dana, pa ne bi cijeli tjedan. I svi su bili protiv Dragančeta i najradije bi ga tukli ili istukli. Tek tako, da nešto dokažu, a dokazivali su time Dragančetovu krivovjernost, praznovjernost i utjecaj raznih magija. Znao sam reći da Draganče može na nekoga baciti poznatu romsku kletvu, ali su se drugi na to zabrinuli tek do sljedećeg slučaja maltretiranja. Naime, prvo bi ga istukli, udarili mu koju čvrgu ili mu zavrnuili uši ili njegov poveći nos, pa kad bih im ja rekao za tu romsku kletvu, oni bi se zabrinuli i od svega bi odustali.

Naravno da smo Knjak i ja bili neuspješni, Draganče nam se oteo kontroli i otišao je sa romskim čergama i otišao je nekud. Nestao nam je vidokruga. I do nedavno sam pekao rakiju kod Mađara. I dok se pekla rakija, mi smo kartali. Josip, moj automehaničar, protiv Mađara i električara Drage. I dolazio bi ili bi navraćao Draganče. Moj automehaničar Josip je bio protiv toga, jer se bojao Roma, njihovog morala i njihovih svjetonazorskih uvjerenja. Posebno se bojao romskih kletvi. A ja sam ipak iz generacije za koju kažu da nas ništa ne može iznenaditi, ipak me je iznenadila vijest koju mi je javio Josip. Naime, Josip mi je javio da je umro Draganče. Pitam ga kako i kada, pa bio je do nedavno živ, zdrav i veseo, bio je romski knez, a ovaj kaže da je pio onu našu ukradenu rakiju dok nije umro. Navodno se razočarao u tu svoju ljubavnicu, ona mu je bila nevjerna, nije imao rješenje za nju, pa je pio i pio, dok nije umro.

Pitam ga nije li mogao od svega odustati i biti i kontrolirano piti s nama, a Josip kaže da izgleda da nije, da je nešto bilo jače od njega, da nešto u sebi nije mogao kontrolirati, pa se dogodilo to što se dogodilo. Kažem Josipu da se i nama mogao obratiti za pomoć, a on kaže možda se mogao tebi obratiti, meni nije. Ja te Rome ne razumijem i uopće ne znam što ih muči. Jednom su bezrazložno veseli, a jednom su bezrazložno tužni, nikad nisu kao mi normalni.

Pitam ga hoće li ići na sprovod, a on kaže da neće, da mu Draganče uopće nije bio simpatičan i drag, više bi se moglo reći da mu je bio antipatičan i ponovo mi priča o njihovom bezrazložnom veselju i bezrazložnoj tuzi i da nikad nisu ti Romi normalni. Kažem mu da mi ne mora to još jednom govoriti, da sam shvatio to i prvi puta, ali Josip je takav, kad misli da zna u čemu je problem, on će ga više puta ponavljati. Ja sam imao i osjećao obavezu prema Dragančetu. Naime, meni je moja, pokoj joj duši, drugarica učiteljica rekla da se trebam brinuti o njemu i ja sada ne mogu taj zadatak opozvati i ne odazvati se na sprovod. Razmišljam i da prethodno posjetim Dragančetovu obitelj i izrazim sućut njegovoj ženi i njegovoj djeci. Odlazim do Dragančetove kuće, a neka žena mi kaže:

„Draganče je u mrtvačnici. Tamo je i bdijenje nad njegovim tijelom. Dođite tamo.“ Pitam ženu da li se Romi još drže običaja:

„Sahrani me stojeći, jer čitav život na koljenima klečim.“

Da li oni čine svoje magične krugove:

„Krug je sada sačinjen, obnovljen, otpušten i neuništen. U tuzi smo se sastali, u miru smo se rastali, a u radosti ćemo se opet sastati. Budite blagoslovljeni.“

A žena mi kaže da ne zna. I nisam na to obratio pažnju, nego sam doznao da je Draganče kod Mađara ukrao i viagru i da mu je od

rakije i viagre pozlilo. I da ga je pogodio i strefio infarkt. Da je umro kao ljubavnik, a ne kao seronja.

Jedino znam, da je to Josip ispričao Mađaru, a mene su optužili da sam doveo Dragančeta i da ja moram kupiti novu viagru. Pa sam je kupio Mađaru, a što je on s tim radio, ne znam, jer je bio neoženjen. I tako sam se ja riješio svog školskog druga i prijatelja Dragančeta. I sada čujem da je Bambi doživio zapletaj crijeva, fekalije nisu mogle proći kroz crijevni kanal, i da mu je preko noći pozlilo. Njegova mama je zvala hitnu pomoć, ali je bilo kasno za njega. A netko kaže da je u bolnici zaradio sepsu, reakciju na tu operaciju bubrega. Da mu je probavni trakt bio začepljen, da mu se dogodio pad imuniteta ili su mu se u probavnom traktu pojavile bakterije. I sada me netko uporno zove na telefon. Radi se o Bambijevoj majci:

„Znate li da je moj Bambi umro?“

„Kako umro? Pa jučer smo još išli na kavu.“

„Umro je. Sprovod je u tri.“

„Zašto tako hitno?“

„Iz predostrožnosti, zbog korona virusa.“

„Ali Bambi nije imao korona virus, nije on bio koronaš ili tifusar ili jeste?“

„Zvanično on nema korona virus, a nezvanično ne znam što da o tome mislim. Mislim da je u bolnici dobio sepsu i da je od toga umro. Sad je kasno za bilo što.“

„Valjda je tako kako kažete.“

No, ja sam čuo da su se u Bambijevu domu pojavile nekakve dosadne, čudnovate i opasne muhe. One su mu ostavile svoje poklone, bakterije i viruse i one su mu prenijele korona virus, Escherichiju coli, salmonelu, hepatitis A, rotavirus ili šigelozu. A kako ga nisu htjeli primiti u bolnicu, kako ga nije htjela primiti ni naša hitna, jer rekli su mu da si skuha kamilicu, sve je završilo kako je završilo, Bambi uz nepodnošljive bolove u trbuhu, nije živ dočekao jutro. Ujutro ga je dočekao mrtvozornik i konstatirao je smrt. Briga njega je li Bambi imao korona virus ili nije, pa je stoga njegova smrtnost apsurdna i lažna. Nitko ni ne pita za ispravnu dijagnozu, nitko ni ne pita je li Bambi imao gripu, upalu pluća i visoku temperaturu. Valjda je to rješenje nećijih problema.

.A ja čitam da je sada kod nas zavladao optimizam. Da su naši farmaceuti počeli proizvoditi cjepivo protiv korona virusa. A hoće li to biti učinkovito, hoće li to biti djelotvorno, hoće li nam to poboljšati imunitet, hoće li to stvoriti antitijela na korona virus, ne zna se. Ali koga briga za to. Bitno je da se nešto poduzima, da se obavljaju testiranja cjepiva i da se nekome budi nada. Međutim, neki i dalje zazivaju proroke, spasitelje i iscjelitelje. Neki i dalje vjeruju u Božju kaznu, u veliko umiranje kao posljedicu velikih naših grijehova. Stoga, mi ne griješimo, kao prije. Stoga, ja ne općim sa mojom bivšom ženom. Stoga, joj ja ne otključavam kad mi ona zvoní. Jer ne želim činiti i počiníti grijeh. Jer ja tražim svoje iskupljenje i spas. Jer se ja iskonski suprotstavljám toj epidemiji, tom smaku i toj bolesti.

No, imam ja problem i sa mojom mamom. Ona je imala moždani udar. Smjestio sam je na naš neurološki odjel. Oni su je držali pet dana i onda su mi javili da joj nema pomoći, da ima preko 80 godina, da je ona za otpis, da oni ne znaju što će s njom i da je vodim kući.

„Ali što ću ja s njom?“

„Radite s njom što god želite. Nas se to ne tiče. Mi joj ne možemo pomoći.“

A moja mama je nakon moždanog udara postala agresivna, ona psuje, svađa se, viče i baca stvari po nama. Jednu ženu je tavom udarila u glavu. I kad sam već mislio da nema rješenja za nju, nazvao me dom u Zelčinu i javljaju mi da imaju mjesto i krevet za nju. Odmah sam to prihvatio.

Ali kad odem kod nje, ona bi svojoj kući. I ima jedna razvedena žena koja bi ju navodno čuvala i živjela s njom. Ta je žena problematična i ima puno problema. Ja se toga bojim, što ako mi ta nepouzdana žena otkaže? Što ću onda? Ni sam ne znam. Pa ostavljam sve kako je bilo. Ostavljam mamu u Staračkom domu u Zelčinu. Jer ona nema mogućnost živjeti sama. Stara je, bolesna je, agresivna je i zaboravna je. Ne sjeća se svoje bliže prošlosti. A tamo u Staračkom domu vježba, rekreira se, dobije jelo i krevet i druži se sa svojim vršnjacima. I mislim da nije dospjela u Starački dom iz pakla. Jer nisam čuo da netko govori:

„Ne bih svog najgoreg neprijatelja dovela u taj Starački dom.“

Jer da sam to čuo, ne znam što bih tada. Jer mama ima 3.500 kuna mirovine, a to nije dovoljno za neki drugi, bolji dom. A tamo se brinu o njoj, daju joj jesti i daju joj krevet. I što joj drugo treba?

POGLAVLJE 13

Iako zvanično Bambi nije imao korona virus, a to je zatajeno i učinjeno zbog naših statistika, u kojima smo mi zemlja koja smo riješili korona virus, ipak nam je preporučeno da obučemo bijelu odoru i stavimo zaštitne maske na njegovom sprovodu. Bambi je izgubio bitku, ali ne znam je li izgubio rat. Ili je izgubio rat, a nije izgubio svoju posljednju bitku. I jednostavno ne znam što da mislim je li on preminuo od korona virusa ili nije. Jer nije dospio na odjel intenzivne njege i nije bio priključen na respirator. Jer to nije dozvolio liječnik s kojim se on potukao.

Pa ja ne znam je li umro od sepse, od postoperacijskih komplikacija, od velikih boginja, od španjolske gripe, od kuge, tifusa, kolere ili od korona virusa. Jer naša država je u svemu paralizirana, jer naši činovnici i birokrati se tako ponašaju, a informacije o širenju zaraze su strogo kontrolirane. Sada nakon popuštanja mjera o koroni virusu, ponovo se govori o zabrani javnih okupljanja, i o sprječavanju međusobnih fizičkih kontakata.

No, ja ne znam što bih rekao na korona virus ili COVID – 19. Ipak se ja osjećam da sam u dobrom zdravstvenom stanju. Ne prkosim Stožeru civilne zaštite, discipliniran sam i pridržavam se mjera koje on donosi. Pa sam valjda stoga obukao bijelo zaštitno odijelo na Bambijevom sprovodu i stavio sam zaštitnu masku na sebe. Inače, ja sam ovaj drugi lijevo na slici, Pero je drugi desno, a Bambijeva mama je ona žena iza škrinje. Njegova žena Irina i djeca se na slici ne vide. I svi smo rekli da je dobro što Bambija pokapamo u normalno vrijeme, a ne pod okriljem noći. Jer se mi svi bojimo korona virusa, jer se mi svi bojimo žene šišmiša, one frizerke iz Koške ili Harkanovaca, koja je zarazila pola sela i koja nam i dalje prijeti. Nadam se da ona neće doći na Bambijev pokop. Unatoč i usprkos svemu, ja ipak dolazim na groblje. Tamo nalazim Bambijevu mamu, Bambijevu ženu i djecu. Ne vidim i ne nalazim Bogdana. Pitam za njega, ali nitko mi o njemu ništa ne govori.

Netko je pitao da li želim da Bambija vidim po posljednji put, a ja sam odgovorio da želim. Tako da sam vidio Bambija u lijesu po zadnji put. Imao sam osjećaj da mi se nasmijao ili da je bio nasmijan. Ne znam je li doživio bijelu svjetlost ili nekakav bljesak prije nego je zaklopio svoje umorne oči. To svjedočanstvo i iskustvo nisam doznao od njega. Kažu da postoji izreka da su u životu sigurne dvije stvari: porez i smrt. Pa tako Bambi više neće plaćati porez, a smrt ga je dočekala. On je bio na toj svojoj operaciji i izgleda da je od toga svega iskrvario. Izgleda da ga liječnici nisu dobro zašili. I on je doživio svoje zvijezde i svoj svemir. Posjetio ga je ili nije dragi Bog, Sveti Petar ili Isus Krist. I netko od njih mu je rekao:

„Diži se! Ustani!“

A Bambi se više nije dizao, nije ustajao. Nije se borio, doživio je klasični nokout, predao se svojoj sudbini. I onda su dragi Bog, Sveti Petar i Isus Krist odustali od Bambija. Nisu ga vodili ni u kakav zemaljski ili nebeski vrt. Jedino ne znam da li si je on objasnio što je htio. Je li si on razjasnio što je htio, je li on otklonio svoju paranoju, je li on doživio svoj unutarnji mir. A nakon svega toga netko je stavio na Bambija poklopac i zakovao ga. Sve je bilo spremno za posljednji ispraćaj, a ja mrzim sprovode i imam veliki zazor prema njima. Ustvari, tko voli ići na sprovode? Pa to nikome ne koristi, a i što imaš ići kome na sprovod kad taj sigurno neće doći k tebi i na tvoj sprovod. Međutim, posebno sam se spremio za Bambijev sprovod, spremio sam i posljednji govor, ali je ovo korona vrijeme učinilo to da smo postali suvišni i nebitni. Pa nam tako i naše svećenstvo ne posvećuje pažnju. Pa nam tako oni skraćuju propovijed i posljednji ispraćaj.

A ja ne znam je li to sve sanjam ili mi se to događa u stvarnosti. Jer Bambija pokapamo i sahranjujemo nas šest ili sedam. Jer netko kaže da nema ni karmina. Nema ni baba narikača. Nema tko tužno zajaukati i zaplakati. Obavi se sprovod i ide se kući. Svi se pozivaju na nekakvu korektnost i na nekakvu svoju logiku. Nitko ne želi biti

falššpiller, barem ne dok traje nečiji sprovod. Nitko ne priča o tome što nas je sve uništilo. Što je uništilo naše školstvo, kulturu, moral i mentalitet. Što je stvorilo društvo mita, provizija, kroničnih bolesti, klijentelizma i korupcije. Što je stvorilo te godine našeg dubokog pada. Što je stvorilo naše borbe za goli opstanak, naše borbe za golo preživljavanje. Što je stvorilo globalnu financijsku krizu. Što je stvorilo te crne prognoze. Što je stvorilo taj korona virus ili COVID – 19. Što je dovelo do toga da se mi ne oporavljamo. I na sve to naš svećenik kaže:

„Zbog korona virusa skraćujemo propovijed. Moramo štititi sebe i druge.“

Jer naš svećenik ne želi biti Balkanac, on se pridržava zadanih pravila o higijeni i socijalnoj distanci. Ne želi on novo žarište korona virusa, pridržava se on tih strogih mjera, ne želi on neadekvatne terapije. A i njega je strah od drugog vala korona virusa. Pa nitko nije klečao, nitko nije vikao, nitko nije lelekao i nitko se nije udarao u prsa. Nitko nije lomio ruke, nitko nije kuknjavio, nitko nije plakao i jecao. Svi su bili dostojanstveni i primjereno su se ponašali. I nije više bilo ni starih narikača, tako da nitko nije za njim narikao. Nitko nije molio prema Suncu kao sinonimu dobra, a ni upućivali svoja prokletstva prema Mjesecu, kao sinonimu zla. Naime, oduvijek se zna da se za vrijeme puna mjeseca gubi razum i da se onda događaju razna zla. Sa žalošću sam to konstatirao. Stoga nitko nije ili je rekao: „Tko jede tijelo moje i pije krv moju, ima pravo na život vječni. Ja ću ga uskrsnuti u posljednji dan. Tko jede tijelo moje i pije krv moju, ostaje u meni i ja u njemu.“

A mi smo se okupili da pružimo utjehu ožalošćenoj rodbini, prijateljima i poznanicima i da smo ovdje da izrazimo duboko poštovanje i Božji blagoslov pokojniku. Pa je onda svećenik nešto rekao o Bambiju, a to nije bilo točno. Onda je nastavio svoju općenitu liturgiju i svoj ceremonijal. Nitko na njega nije imao što reći, što dodati, pa je i to završilo. Onda smo svi sačinili mrtvačko

kolo i hodali smo do groba i do rake. Pa su grobari krenuli nositi križ i krenuli su s pogrebnom povorkom. Zatim smo mi muški počeli uzimati škrinju, nositi vijence i bukete, pa su nam se priključili drugi nepoznati muškarci, a na kraju su išle žene. U međuvremenu je počela i jaka kiša, pa je voda ispunila raku i digla Bambijevu škrinju. Onda su pogrebnici uzeli štihalice, pa su kopali dodatne rupe za otjecanje vode, pa je voda nekud otišla, ali se stvorila kaljuža. Svećenik je probao iz nje izići pa je pao u blato. Ponovo se onako blatan ustao i nastavio svoju liturgiju kao da ničega nije bilo, a kiša je padala i padala. Onda mu je netko rekao da skрати, pa je to ovaj iznenada učinio. Samo se otresao od blata i otišao.

Nakon cijelog tog skraćenog govora, nekakav usamljeni trubač je zasvirao i izveo pjesmu Tišina. Zlu ne trebalo. I to je valjda bilo to i valjda smo tada trebali krenuti kući s pogreba. Ja se nekako nisam dao, htio sam se prikladnije oprostiti od Bambija. Pa on je moj stari školski i životni drug. Htio sam jesti njegovu šunku i piti njegovo vino, rakiju ili pivo. Njemu u čast, kako dolikuje i kako mu pristaje. I nije da se meni baš nešto jelo ili pilo, ali takav je bio nekadašnji red, običaj i zakon. Poslije pogreba se nekome ide na piće i pije se njemu u čast. Tako je bilo i tako će biti. Stoga, prvo pitam staru gospođu Bambi jeli zna od čega je pokojnik umro, a ova to ne zna. Pitam je da li sluti o čemu se radi, a ona kaže da sam dosadan. Nedugo zatim me ona pita hoću li ići na obiteljsko okupljanje, a ja kažem da hoću, da ću piti i jesti za dušu pokojnika, a ona mi odgovara da je red i da se to radi najužoj obitelji i da ona mene smatra u tu najužu obitelj. To je red i običaj i ja se toga držim.

A naša država zvanično ili nezvanično ne priznaje korona virus. Oni se boje gospodarskog kolapsa. Oni se brinu za naše gospodarstvo, ali naši zdravstveni radnici su i dalje zabrinuti. Oni smišljaju svoje scenarije. Boje se drugog vala korona virusa. Meni to smrdi, ali tko sam ja da o bilo čemu odlučujem? Nisam baš neki optimist. Jer ja, kao i ostali, nemam potrebna antitijela za borbu s korona virusom. Nemam ni potreban imunitet, ja sam rizična skupina, jer imam

šećernu bolest, visoki tlak i kardiovaskularne bolesti. I kažem dobro je da nismo morali Bambija pokapati pod okriljem noći. Nema tu dostojanstva, ali što se može. Brzo i žurno pokopaš svog mrtvacu, svećenik izmrmlja nekoliko riječi i ideš dalje. Brige koga je li mrtvac imao gripu, visoku temperaturu i upalu pluća. Je li mu smrtovnica apsurdna ili lažna?

Pitam se jesu li Bambija testirali i cijepili protiv korona virusa? I je li on umro od nečega drugoga ili je umro od korona virusa? Je li on imao simptome korona virusa ili nije imao? Je li on bio pozitivan ili negativan na korona virus? Jesu li njegov strah od smrti i krivnja za počinjeni grijeh bili opravdani ili neopravdani? Je li on naš dežurni krivac? Je li on zbog toga bio frustriran? Je li se on zbog toga potukao s liječnikom? I zašto on nije prihvaćao našu realnost? I od kud ta njegova iznenadna primitivnost? Od kuda to njegovo iznenadno domoljublje? Pa zar nas nisu ti lažni domoljubi opljačkali ili nas i danas pljačkaju? A koga briga za sve to? Treba biti psihički jak i imati snažan organizam. Treba biti zdrav, imati zdrav stomak i zdrava crijeva i treba jačati imunitet. I treba održavati dobre bakterije u crijevima.

Treba održavati zdrav mozak i zdrav crijevni živčani sustav. Trebamo zdrave neurotransmitere i serotonin, hormon sreće. Ako toga nema, onda gubimo energiju, onda smo umorni, onda smo u problemima. Onda smo nesigurni i onda nam je sve neizvjesno. Onda prosvjeduje, onda nam nešto smeta, onda rušimo spomenike. Onda uočavamo i bunimo se protiv strateških promašaja i neuspjeha naših političara. A čujem da su Kinezi organizirali 10 – dnevno klanje pasa. Ubit će i pojest će ih 10.000. To oni čine za nekakav svoj grozomoran festival. Brige njih za zdravlje i sigurnost ljudi. Njih je briga da ljudi ne budu monstumi i čudovišta i ništa drugo. Oni se svojih tradicija ne odriču, usprkos i unatoč, korona virusu ili Covidu – 19.

A epidemija traje i dalje. Ponovno se javljaju oboljeli i zaraženi. Ponovo umiremo kao muhe. Jer se ne pridržavamo higijene, izolacije i socijalne distance. Ne pridržavamo se preporuka Stožera civilne zaštite. Barem kod nas smrti nisu tako česte, kao u Americi, Brazilu i Meksiku. Jer mi primjenjujemo ili ne primjenjujemo kinesku medicinu. Jer sam čuo da je i Bambi išao na svoj tavan, a tamo ima razne recepte, za razne bolesti. Jer on misli da je u nevolji, da su ga napali nekakvi duhovi i demoni. Pa traži razne afrodizijake, amulete, divlji kesten, imelu, mrtvačev zub, razne talismane, pa traži ljekovito bilje. Traži bedrinac, stolisnik, hijacint. Pa traži hajdučku travu i mirtu iz mladenkinog vijenca. Pa traži vještičju mast, pa traži buniku, kužnjak, kožu žabe krastače i daždevnjaka. Bavi se narodnom medicinom i ljekovitim biljem. Pa se bavi astrologijom, jer želi protumačiti kretanje i položaj zvijezda. Jer želi doseći svoje blagostanje i blaženstvo.

Pa zbog toga od sebe tjera gavranove i sovuljage buljine, jer prema vjerovanju, oni su prokleti. A naše prokletstvo se pretvara gavranove i sovuljage buljine. Pa se zato treba moliti. Treba se liječiti ljekovitim valovima, treba upregnuti magnetske ljekovite snage. Inače se može izgubiti razum. Pogotovo ako se jede riblja glava, pogotovo ako dođeš u kontakt pauka dupljaša ili ako se ima nevjerna žena. A mene muči moja bivša žena, ona mi je nevjerna da ne može biti nevjernija. Stoga ja tražim magareći loj, štukinu mast, hajdučku travu, mrtvačke zube i desno magareće mudo. Jer to u svemu tome pomaže. I naravno da se mora bježati od muha, jer muhe su utjelovljenje đavola, vještica, Belzebuba i sveg zla. Najgore su muhe zujare i zunzare. I naravno da se ne smije ništa pričati i obavljati naopako. Nikako se ne smije devet puta izgovoriti očenaš i zdravo Marija. Nikako se ne smije doživjeti gniježđenje osa ili pomrčina Sunca, jer to navješćuje smak svijeta. Jednako tako pad meteora, pomrčina Mjeseca, zemljotres, poplava ili loša žetva, navješćuju smak svijeta.

Stoga, da skratimo tu Bambijevu muku, moramo olabaviti crijep na njegovoj kući, moramo otvoriti prozor da mu duša izađe ili moramo odići tri opeke na njegovoj kući. Moramo naći onoga tko čita sudbinu iz zvijezda, iz ruke, iz karata, moramo naći nekakvog vidovnjaka, čarobnjaka, tumača snova, nekakvog šamana, proroka i vrača. Moramo naći nekog egzorcistu, nekog zazivača duhova, nekog izgonilaca vještica, duhova, demona ili čarobnjaka. Jer naši znanstvenici se ne mogu složiti je li virus oslabio, je li blag i bezazlen, ili je mutirao i postao opasan. Treba li za njega respirator ili ne treba? Treba li za njega uporan liječnik ili ne treba? Treba li za njega maksimalna njega ili ne treba? I jesu li nam šanse za preživljavanje velike ili male? Trebamo li se pripremati za sprovod ili ne trebamo?

Jer se mi ne možemo naspavati, jer mi imamo problema sa spavanjem, jer se mi osjećamo loše, jer nam misli vrludaju, jer nam žučni mjehur ne funkcionira kako treba, jer imamo emocionalnu blokadu. Jer se ne liječimo ljekovitim biljem, jer stalno mislimo o vlastitoj smrti. Jer stalno zamišljamo svijet u kojem nas nema. Ali Bambijeva mama misli da su liječnici u bolnici pogriješili, da su oni krivi za Bambijevu smrt, da nije imao povlašteni tretman domovinskog branitelja. Da on nije dobio ECMO uređaj, da on nije dobio respirator. Pa nije se on za sve to borio. Zato je on smršavio, a mišići su mu atrofirali. Zato on trpi posttraumatski sindrom, zato on pati zbog depresije, zato je on bio frustriran. Zato se on od svega nije oporavio i nije iz bolnice otpušten zdrav. pa nakon svega kaže:

„Borit ću se do kraja. Neću to prepustiti samo tako.“

„O čemu vi pričate?“

„Bambi nije preminuo i umro uzalud. Za mene je to velika tragedija. Liječnici su zbrljali stvar. Liječnici su pogriješili. Bambi je dobio sepsu, dobio je bolničku bakteriju i nisu ga adekvatno liječili. Podnosim kaznenu prijavu protiv bolnice.“

„Ali to će trajati. Znete da takvi procesi traju 10 ili 20 godina. Kako imate živce i strpljenje za to?“

„Vraćam se u Hrvatsku zbog toga.“

„Vratite se u Hrvatsku i živite u miru. Niste vi Zagorci da stalno govorite: „Bum vas ja tužil! Živite u miru. Naše pravosuđe je neučinkovito. Ne možete se vi tužiti i suditi 10 ili 20 godina. Kod nas je sve sporo, neefikasno i traljavo. Zato nas investitori zaobilaze. Zato kod nas ništa ne funkcionira.“

„Želim da glasno odjekne Bambijeva smrt. Ako se nešto zakompliciralo, želim da se to dozna. Zbog korona virusa se ništa nije čulo. Sve se taji i sve je velika misterija, a ja sumnjam da liječnici nisu dobro radili i odradili tu operaciju. Svima ću govoriti da operacija nije uspjela i da pacijent nije preživio.“

„Bambi je izgubio od te svoje bolesti. On nije pobijedio taj svoj korona virus. On je izgleda bio na rubu smrti i nije prešao taj rub. Možda da su ga stavili na respirator, ali netko kaže da je on to odbio. Da se on predao, pa je s njim bilo gotovo. Puno je tu nepoznanica i ne znam kako će se taj sudski proces odvijati. Teško ćete vi dokazati da se Bambi zarazio u bolnici.“

„A gdje se mogao zaraziti? Gdje je drugdje mogao pokupiti virus?“

„Ne znam. A je li imao simptome korona virusa?“

„Zadnji dan imao je visoku temperaturu, suhi kašalj, osjećao se loše, teško je disao i bilo mu je zima.“

„To ništa ne znači.“

„Vidjet ćemo.“

„Sretno vam bilo.“

„Sretno i tebi. Nadam se da ćeš me podržati i da ćeš mi biti svjedok.“

A ja se nadam da me nitko neće zvati za svjedoka. Dosta mi je naših odvjetnika, dosta mi je našeg pravosudnog sustava. Ali svatko ima svoje zadovoljstvo, pa i Bambijeva mama. No, to je sve dospjelo u medije. Pa su o tome u predizborne svrhe govorili Krunoslav Capak, ministar Božinović, Vilim Beroš, Maja Grba Bujević, Alemka Markotić i naš premijer Andrej Plenković. Pa su se na to osvrnuli Srbi, jer oni žele biti poklopac na svakom našem loncu, pa se oglasio neki njihov epidemiolog. Onda se sve prenijelo na znanstvenu liniju i naše znanstvenike. Doktor Primorac je govorio o liječenju hidroksiklorokinom, cink –sulfatom i azitromicinom. Doktor Đikić je rekao da je to glupost, da pacijente treba liječiti respiratorom i remdesivirom, a doktor Lauc je govorio o liječenju krvnom plazmom. Svaki je govorio o svom, svaki je išao svojom šumom ili svojim drumom.

Pa je doktor Primorac rekao da je virus oslabio, a doktor Đikić je rekao da nije. Pa je doktor Primorac rekao da virus postao blag i bezazlen i da nema od njega nikakve opasnosti, a doktor Đikić je to demantirao. Pa je doktor Lauc rekao da klinička slika oboljelih bitno drugačija nego prije, a onda su se na to obrušili doktor Primorac i doktor Đikić. Ja samo znam da je doktor Primorac rekao:

„Važna je znanost. Pojasnit ću kolegi Đikiću o čemu se radi. Jer promijenila se bolest, ne sam virus.“

A onda se u to uključio Zvonimir Frka Petešić, samo ja ne znam što je rekao. I nije to bitno, to je naša znanost i to su naši znanstvenici s naknadnom pameću. Ja im ništa ne vjerujem. Oni govore uzalud i uzaludno. Imam osjećaj da mlata praznu slamu. Nešto vjerujem u liječenje krvnom plazmom i to je sve. Nešto vjerujem u to da nam to može pomoći.

A ne znam što je sa Šveđanima? Oni kažu:

„To je eksperiment, a ne švedski model. Učinci različitih strategija, različitih mjera, mnogo su složeniji.“

Kod njih ljudi umiru kao muhe. No njih to ne brine, jer radi se o starijim ljudima. Moja mama je doživjela moždani udar, pa su joj na našoj neurologiji rekli da je ona prešla 80 godina i da je ona za otpis. To je taj naš poznati masakr nad starim ljudima. Oni je otpuštaju iz bolnice, oni je više neće nikad primiti i da nema tko da se brine za nju. Stoga, ja ne znam što da radim. Dobro da ju je jedan starački dom primio. Ona se protiv svega toga buni, ali nisam ja Bog da odlučujem o nečijem životu. A to što Šveđani čine, čine zbog svog gospodarstva.

Jer kaže se da je svjetsko gospodarstvo na izdisaju. Svi daju samo crne prognoze, a oporavka nema. Pogotovo je teško kod nas. Mi se bavimo našim ideologijama, našim demagogijama i našim domoljubljem. I nikako ne izlazimo iz krize. Kod nas će kriza vječno trajati. Nema nade, optimizma, nema perspektiva. Nema uvjeta za razvoj, nema investitora. Jer takva je radna i poslovna klima. Pa nam ne štima poljoprivreda, pa nam ne štima industrija, pa nam ne odgovaraju visoke tehnologije. Ništa nam ne odgovara, osim politike i naših političara, a oni guše naš razvoj, naš napredak i naš prosperitet. Oni štošta obećavaju, ali to ne izvršavaju. Jer je 10 milijuna oboljelih od korona virusa ili COVID- a 19, a kažu da pandemija nije dosegla svoj vrhunac. Pa se širi atmosfera straha, jer mi nemamo kapital, nemamo ni nekakve resurse i bogatstva, nemamo ni znanja, a nemamo ni jako gospodarstvo.

Uz to nas muče lažni moralni standardi, korupcija, nepotizam i klijentelizam. Uz to netko podnosi, a netko ne podnosi razne utopije, neistine i laži. Netko ne podnosi laži naših političara. Jer kako opravdati da ti netko govori da mi svakim danom sve više napredujemo, a mi nazadujemo i padamo po svjetskim kreditnim

ljestvicama, ljestvicama za poduzetništvo i ljestvicama za sreću. No, ja se brinem za svoj mozak. Bojim se krvnog ugruška u mom mozgu. Jer kažu da korona virus ili COVID – 19 može oštetiti mozak, može izazvati moždani udar, može izazvati zbunjenost, promjenu ponašanja, psihozu ili demenciju. Stoga ja pratim ishode bolničkih izlječenja. Stoga ja pratim uspjehe i neuspjehe naših bolnica, pratim stope smrtnosti. I pišem. Jer me pisanje spasilo od životnih muka. Ali imam problem taj da sam dobio poziv na sud. Biti ću svjedok. Samo ja znam da je naš pravosudni sustav spor, neefikasan i nefunkcionalan. Da on blago kažnjava počinitelje. Da je on sramotan. Netko nekoga zvjerski ubije i dobije 2-3 godine zatvora ili dobije uvjetnu kaznu s guljenjem krumpira. A kod nas je masovnih ubojica, silovatelja, zlostavljača i psihopata koliko hoćeš. Na nekoga bi se ipak morao primijeniti šerijatski zakon.

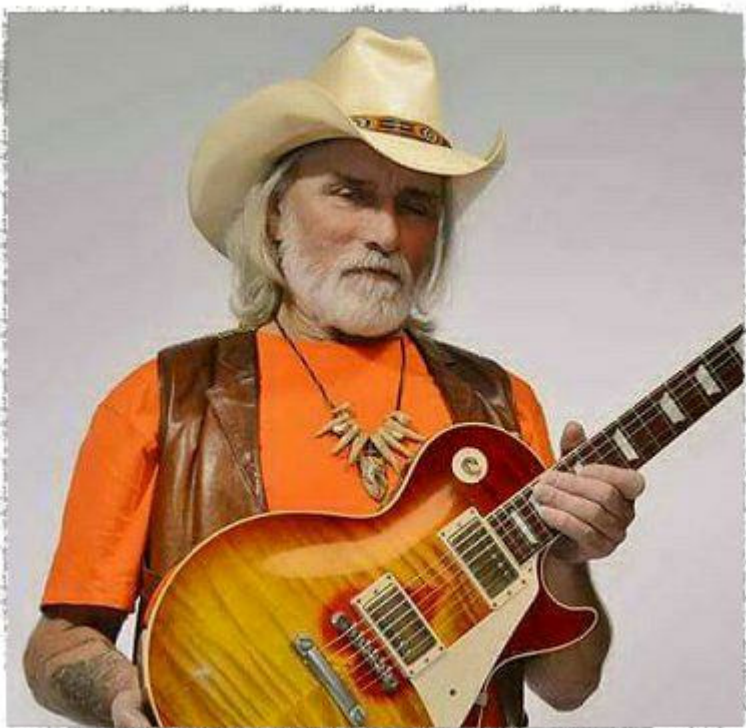
Jer ja se bojim Bambijeve duše. Njegova duša je bila pod stalnim mukama, pa tko zna kako će reagirati. Jer kažu da duše mrtvih mogu ustati i ne mogu se smiriti dok se ne obavi i izvrši pravda. Dotle one nekoga progone. Neka Bambijeva duša progoni tog svog liječnika, a ne mene. Ali što ako mi Bambi kaže da ga moram osvetiti? Jer netko kaže da je nešto trulo u državi Danskoj ili u državi Hrvatskoj. Što ako sam ja Hamlet, pa moram osvetiti svog prijatelja? Što ako to netko od mene očekuje? Što ako netko očekuje da osvetim prijatelja i ubijem Horacija? Što ako se od mene zahtijeva da postavim pitanje:

„Biti ili ne biti, to je pitanje!“

Jer grijeh tog liječnika je gnjusan i smrdi do neba. I kletva je na njemu prastara.

Također duhovi kažu da Bambi nije klinički umro, da on nije medicinski mrtav. Da on nije doživio sepsu i infekciju. Da se njegovo stanje nije pogoršalo, da on nije počeo nekontrolirano krvariti. Da je on i dalje živ, sve dok se ne obavi ta njegova pravda. A ja ne znam, je li za njega pravda zub za zub, ili je za njega sudska pravda, prava

pravda. Stoga on astralno leti iznad mene. Jer ja sam njegova bliska osoba i on mene posjećuje kao duh. A ja bih sve to odgodio, jer nisam riješio ni slučaj moje majke. Naime, ona je doživjela moždani udar, potpuno se promijenila i ja ne znam što ću s njom. Za mene je sve to, i sa mojom majkom, ali i sa Bambijem, nekakav nedovršeni san. I nadam se da će Bambijeva mama imati više uspjeha, da će njoj uspjeti, što meni ne uspijeva. Meni ne uspijeva nikoga osvetiti i nikome donijeti pravdu.

SMRT DICKEY BETTSA

Ne znam jesam li to sanjao ili se stvarno dogodilo da je umro Dickey Betts. Negdje na internetu sam pročitao o tome, ili nisam pročitao, više ni ne znam, jer kod mene se miješa san i java. Ja mogu reći da imam problem s događanjima u mom sadašnjem životu. A ako je to točno, onda je to za mene dvostruki gubitak. Prvo je, ili nije, umro Bambi, a sada Dickey Betts. A za mene je ovaj pijanica, kockar i litalica mnogo značio. Za mene je on neponovljiv i vječan gitarist grupe The Allman Brothers Banda. I nikad on neće u meni umrijeti. Jer on pjeva „Ramblin man“, vječnu i neponovljivu pjesmu The Allman Brothers Banda. Za mene je on dio američkog glazbenog mita i glazbene mitologije. A navodno je Dickey Betts imao simptome moždanog udara. Teturao je i posljednji put se zateturio. I netko je rekao da je sve to izgledalo kao moždani udar. Nije ni stigao ili je stigao na pregled i na pretrage u bolnicu.

Jednostavno se ugasila njegova životna energija. I ne znam je li se pomolio po zadnji put i ne znam je li zvao svećenika da mu ovaj da posljednje pomazanje. I ne znam je li uspio popiti tablete za tlak. I tako završava moja ljubav iz djetinjstva prema „The Allman Brothers Band. Što sam stariji, to sam sve više nostalgičan i to ih sve više volim. I naravno da od 2012. godine očekujem njihov koncert u Europi. Bilo gdje. Za to sam pripremio novce i čekam kao napeta puška, Berlin, Moskva, Hamburg, Pariz, London. Ali onda sam čuo da su Warren Haynes i Derek Trucks napustili band. Pitao sam se tko li će umjesto njih svirati gitare u bandu? A onda čujem Gregga Allmana gdje govori:

„To je to, stigli smo do kraja. 2014. godina je bila posljednja godina u kojoj ste mogli vidjeti band uživo, ali možda ostvarimo nekakav reunion, okupimo se svakih pet godina i odsviramo pokojni koncert.“

I valjda sam ja na to čekao. Nisam ni znao da je Gregg Allman ozbiljno bolestan i da ima ozbiljnih zdravstvenih problema. Imao je

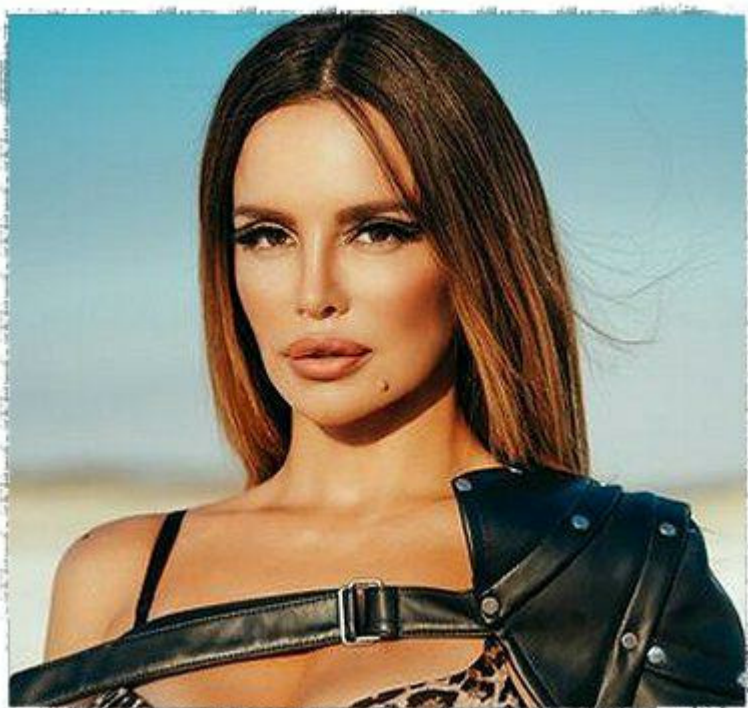
hepatitis C i obavio je transplantaciju jetre. Mislio sam tada da će sve biti u redu, ali se nešto zakompliciralo i nije odvijalo kako treba. A onda početkom 2017. godine prvo umire bubnjar Butch Trucks, a nedugo zatim 27.05. 2017. godine u 69 godini umire Gregg Allman i sve je gotovo. Otišao je najveći južnjački rock and roll brat. Kažem brat jer je svirao i pjevao blues, southern i soul kao crnac. Što još mogu reći nego počivali obojica u miru. I što još reći nego da je bilo lijepo odrastati uz njihovu glazbu. Ostali su samo Dickey Betts, Berry Oakley i Jai Johnny Johanson. A sada više nema ni Dickey Bettsa. I tko će sada, pored ove komercijalne glazbe, svirati jam southern glazbu, uz Greggovo pjevanje, uz zanosne i nenadmašne slide gitare i uz nezaboravne i virtuozne gitarske improvizacije? I tko će sada svirati pjesme koje na koncertima traju i po pola sata i duže?

I tko će nam govoriti o svojim neprilikama sa ženama? Tko će nam na dugačko pričati i pjevati o tome? I s kime ćemo patiti i suosjećati? Tko će nas hrabriti, a tko rasplakati? Uopće ne znam. Nema takvog. I radi koga ćemo piti i odavati se alkoholu? Jedino što još možemo slušati njihove albume „The Allman Brothers Band“, „Idlewild South“, „At Fillmore East“ live i „Eat a Peach“. Tko to voli neka izvoli i neka doda „Laylu i ostale ljubavne pjesme“ grupe Derek & Dominoes jer je navodno Duane Allman i na tome sudjelovao prije svoje motorističke smrti u 24 godini. Naime, kaže se ili kaže netko iz sastava „The Allman Brothers Band“ sve ceste negdje završavaju, a na nekima i mi završavamo svoj život. Stoga ću ja, u njegovo ime, umro on ili nije umro, ponovo zapjevati:

*Lord, I was born a ramblin' man,
tryin' to make a livin' and doin' the best I can,
And when it's time for leavin',
I hope you'll understand,
That I was born a ramblin' man.
My father was a gambler down in Georgia,
and he wound up on the wrong end of a gun.
And I was born in the back seat of a Greyhound bus,*

*Rollin' down highway 41.
Lord, I was born a ramblin' man,
Tryin' to make a livin' and doin' the best I can.
And when it's time for leavin',
I hope you'll understand,
That I was born a ramblin' man.
I'm on my way to New Orleans this mornin',
Leaving out of Nashville, Tennessee,
They're alwaways having a good time down on the bayou, Lord.
Them Delta women think the world of me.
Lord, I was born a rambin' man,
Tryin' to make a livin and doin' the best I can.
And when it's time for leavin',
I hope you'll understand,
That I was born a ramblin' man.*

Naša matematika

NAŠA MATEMATIKA

Ne znam jeli nešto kod moje bivše žene liberalno ili je konzervativno, jeli nešto napredno ili je nazadno? Jeli nešto u skladu sa sadašnjim vremenom ili je izvan sadašnjeg vremena. Jer ona i dalje ima svoje financijske probleme. Ona nikako da riješi svoje dugove i krene zarađivati. Ona nikako da izađe iz svoje crne rupe. Ona je kao Severina, ide iz jednog problema u drugi. Ona ide iz jednog financijskog problema u drugi i nikako da nađe izlaz iz toga. Razni financijski stručnjaci joj nude rješenja, ili joj to ne nude, ali je oni još više uvlače u glib i živo blato. Kod nas se nitko odgovorno ne ponaša. Kod nas nitko ne omogućava uvid u trošenje novaca iz proračuna ili privatnih novaca. Nije nam što se toga tiče učinkovita javna uprava, pa nam nisu učinkoviti ni pojedinci. I onda nam financijski savjetnici savjetuju nove metode zarađivanja. Kažem mojoj bivšoj ženi:

„Ti se moraš riješiti svojih dugova, moraš ih otplatiti, pa tek onda možeš zarađivati.“ „Nitko me ne sprječava da krenem u nove investicijske cikluse. Nitko me ne sprječava da uložim u Bitcoin.“

„Što ti je to Bitcoin?“

„Ne znam, ali netko nudi zaradu od 200, 500 ili 1.000 %.“

„S jedne strane si u financijskim problemima do grla, dužna si enormne iznose, a s druge strane ulažeš u kripto valute. Nije mi jasna ta tvoja računica.“

„Ni ne znam koliko sam ukupno dužna, a ovo govno od države mi je oduzelo stan i preporučilo mi da živim s roditeljima. Kako ću ja živjeti s njima kad me posjećuju moji ljubavnici?“

„Zašto nisi odgodila ovrhu zbog korona krize? Ti si korona dužnik, postoje posebne okolnosti za vas.“

„Odgodila sam ja sve što se moglo dogoditi, ali ni kriza neće vječno trajati. Nakon sedam siromašnih godina, dolaze godine blagostanja.“

„Za tebe ne važe nikakva upozorenja. A ovaj korona virus je za tebe olakšanje. Ti možeš i dalje trošiti. Ti se možeš i dalje zaduživati. Umjesto da si pametnija, racionalnija i strpljivija, umjesto da si iz svega donijela nekakve pozitivne zaključke, ti to nisi. Ti se ne mijenjaš. Ostala si uvijek ista. Ništa nije besplatno i taj rvoj moratorij neće vječno trajati.“

Ja se pitam zašto postoji matematika, kad moja bivša žena, za to ne zna i ne želi čuti. Ni sam ne znam kako je ona nekad savladala višu matematiku? Kako je ona dobila prolaznu ocjenu? Jer ona je za matematiku i višu matematiku čudnovati ključnaš. A ja se pitam što će nama viša matematika? Zašto mi moramo učiti o integralima i derivacijama, kad nam to ne treba u praktičnom životu? Kad su to za nas španjolska sela? Kad je to glupost nad glupostima i praktično nam to ne treba, jer nema praktičnu primjenu. Barem je ja ne znam. Nama treba poslovna, aktuarska, gospodarska ili ekonomska matematika. Mi trebamo učiti o kamatnom računu, o kamatama, o kreditima, o zaduživanju, o dužničkom ropstvu. Nas trebaju osposobiti za rješavanje jednostavnih ekonomskih problema.

A nas zato uče nekakvoj apstraktnoj, nelogičnoj matematici, pa valjda zbog toga svjesno ili nesvjesno upadamo u životne probleme. I kažem da su na mom fakultetu Vanjske trgovine ukinuli poslovnu matematiku i uveli nam višu matematiku. A ja sam samo nekome rekao i dao savjet: snađi se, druže ili glupom ni Bog ne može pomoći. A sve je to zbog toga što nam u životu ne daju jednostavne i logične matematičke probleme i zadatke. Valjda to čine što smo mi, više ili manje, za logiku i matematiku umjetničke duše. A kažu da se nama nakon ovog korona virusa priprema globalna ekonomska kriza neviđenih razmjera. I mi tome nismo dorasli. Jer Bugari nisu ni shvatili da više neće izvoziti svoje voće i povrće, nego da će ga

uvoziti. Ni Mađari nisu ništa shvatili u vezi njihovih vinograda, a već je njihov najpoznatiji vinograd Tokaj postao engleski. Ni Česima ništa nije bilo jasno da su morali zatvoriti svoje šećerane, pa sada uvoze šećer s Kube.

A Nijemci su lako riješili svoje prekoračenje kvote dozvoljenog zagađivanja, naime, dio svoje prljave industrije prebacili su u Češku, Poljsku ili na Daleki Istok. I točno je da korona virus neće biti uzrok novoj krizi ili novoj depresiji. Nego će to biti nekakva nova prevara. Netko će nas već prevariti. Jer takav je kapitalizam, jer takve su kapitalističke špekulacije. Već će nas neki špekulant, uz naše prevarante i uz naše korumpirane ljude, prevariti. Već ćemo mi za nekoga raditi 10, 12, 14 ili 16 sati, bez plaćenih prekovremenih sati, bez plaćenog toplog obroka. Biti ćemo sretni, ako takav posao i nađemo. I nećemo se smjeti buniti, inače će naš gazda zvati Rumunja, koji radi za upola manje novce. I kažu da su bogataši, bjelosvjetski lažovi i hohštapleri, stranci i špekulanti bacili oko na našu Slavonsku ravnicu, na izvore pitke vode i na našu obalu. A mi ćemo od njih kupovati nešto što nam ne treba, za novce koje nemamo.

Takva je i moja bivša žena, i ona kupuje nešto što joj ne treba, s novcima koje nema. I njoj je matematika nerazumljiva, neprivlačna i odbojna, jer ima mnoštvo pravila i mnoštvo jednadžbi s jednom ili više nepoznanica. Jer to za nju nije logično. I zato su joj oni iz FINE najavili stečajnu dražbu i zato su joj oni udijelili stečajnu upraviteljicu. A ona radi ili ne radi, baš kako se kod nas radi. Radiš kad hoćeš, kad možeš ili kad ti se da. I netko kaže da je kod nas preko 300.000 blokiranih, a gotovo polovica od tih imaju uvjete za jednostavan postupak stečaja. A taj je da se organizira stečajna dražba i sve dužnikovo se rasproda za bud zašto. I tko se o tome pravovremeno ne očituje, tko se tome ne suprotstavi, obavi se stečaj i stečajna dražba po sili zakona.

Za nekoga ima spasa, a za nekoga nema. Jer takav je naš zakon, jer takvi su naši propisi. Utvrdi se dug, utvrde se neizvršene obaveze, a onda kud koji mili moji. Plati se stečajna upraviteljica, plati se FINA, plate se javni bilježnici, a za druge po zaslugama i što ostane. I sada je odgođena ili nije odgođena, odluka o stečaju, stečajnoj dražbi i likvidaciji dugova moje bivše žene. A to se ne zna, jer nitko nije poslao obavijest mojoj bivšoj ženi hoće li se obaviti stečajna dražba ili neće. Problem je, što se ona zadužila i kod privatnih zelenaša i lihvara, a to se drugačije rješava. Oni misle da mogu beskonačno rasti, za njih ne postoje ograničenja, oni i nisu zainteresirani za te stečajne dražbe. Ako se oni ne naplate, ništa zato, polomit će oni svog dužnika, uspjeh će oni drugi put. Ali naplatit će se već oni.

Jer što nama znači što možemo izračunati svaki integral ili derivaciju, kad ne možemo shvatiti da nas banke pljačkaju, da nas lihvari kamatare, da nas vezuju uz švicarski franak, a ne uz našu valutu kunu, da nam zaračunavaju dvije ili tri vrste kamate, a mi znamo samo za onu zvaničnu kamatu. A onda doznamo za interkaralnu, zateznu kamatu i kamatu na kamatu. I kad to saznamo onda smo u financijskim problemima, u financijskom škripcu ili u financijskim govnama ili smo u financijskom ponoru. A nama je samo trebala poslovna, ekonomska matematika, teorija vjerojatnosti, kamatni račun, statistika i financijska matematika. No, to nikoga ne brine, pa ni mene. Jer ja nisam u dugovima, jer ja ne želim ništa imati s mojom bivšom ženom. Neka se ona iz svega toga izvlači kako zna i umije.

A što reći nego da za moju bivšu ženu ne postoji aktuarska matematika, poslovna matematika ili proučavanje teorija vjerojatnosti, proučavanje financijske neizvjesnosti i rizika, proučavanje statistike i financijske matematike. Jer kako ćemo mi izračunati procjenu rasta broja oboljelih od korona virusa kad to ne znamo? Kako ćemo mi izračunati naše gospodarsko stanje? Lako ćemo. Trebamo samo doznati podatak o kumulativnom broju oboljelih i onda trebamo sastaviti svoju eksponencijalnu jednadžbu i

eksponencijalnu krivulju. Netko kaže da je to jednostavno, ali za mene nije više ništa jednostavno. Za mene je sve složeno i kompleksno.

A mi želimo spasiti što se može spasiti i što se da spasiti. Ali ni to nam ne dozvoljavaju, nego nekakvi kalkuliraju s našim zdravljem i našim živcima. A moja bivša žena se brine za najavljenju stečajnu dražbu. I što ona može ponuditi na toj dražbi. Pa ona je crkveni miš, bez igdje ičega. Ona misli da njeno rublje, njene cipele i njene čarape nešto vrijede. Možda i vrijede Cicciolinino rublje, njene cipele, njeni grudnjaci i njene čarape, ali ja nikad ne bih kupio gaće moje bivše žene. To me ne zanima i to me uopće ne uzbuđuje. I tko će kupiti te njene gaće? Tko će je izvući iz ovrha i blokada? Jer ona nema nikakvu strategiju upravljanja financijama. Jer ona ne zna što je prihod, a što je rashod. Jer ona ne zna ništa o podmirivanju svojih troškova i plaćanju računa. Jer ona se oglašuje na opomene. Ona ne želi preduhitriti svoje obaveze.

Ona misli da ima muda i kreće dalje u svoje akcije, a vrijeme joj istječe. I ona si ne postavlja tisuću pitanja zašto i ona si ne daje tisuću odgovora zato. I zato je kod nje vrh došao po svoje. A meni ni iz džepa, a ni u džep. Svima po zaslugama. A naše jadne žene, ni krive, ni dužne, upadaju u dužničko ropstvo zbog ljepote ili da se nekome svide. Troše na tretmane estetske kirurgije, troše desetke tisuća kuna, eura ili švicarskih franaka. Dižu kredite, peglaju kartice, jedva spajaju kraj s krajem ili nešto takvo plaćaju na rate. I na kraju upadnu u dužničko ropstvo, kao u feudalnom sustavu kada je kmet besplatno radio, da otplati svoje dugove. A naše žene ni ne znaju kome i što plaćaju, ali plaćaju. I pitam ja svoju bivšu ženu:

„Znaš li ti koliko si dužna?“

„Ne znam.“

„Pa zašto ti onda nešto plaćaš?“

„Po inerciji. Primim opomenu za plaćanje, pa je onda platim.“

„Da ne primiš opomenu, ti ne bi ništa plaćala?“

„Ne bih.“

„Provjeravaš li ti te opomene?“

„Kako ih mogu provjeriti?“

„Gledaš li ti na rate otplate?“

„Tko će se time baviti?“

„Onda ti ni ne znaš što plaćaš?“

„Ne znam.“

„Blago tebi. Znaš li ti da postoje dobri i loši krediti.“

„Koji su oni dobri?“

„Koji ti donose novac. Koji služe za tvoju dobrobit i tvoje blagostanje.“

„Meni krediti služe za dobrobit i moje blagostanje.“

„Blago tebi.“

Valjda zbog toga naše žene i idu na estetske korekcije. Ugrađuju si silikone, botoxe i filere i odlaze u dozvoljene i nedozvoljene minuse. Odlaze u svoje financijske začarane krugove iz kojih im nema spasa. Jer stižu ovrhe, jer stižu bankroti i osobni stečajevi. A sada nas vlada obavještava da nema ovrha u slijedeća tri mjeseca, da traju posebne okolnosti. Da se obustavlja provođenja ovrha zbog negativnih

ekonomskih posljedica od korona virusa. A naš ministar pravosuđa Dražen Bošnjaković misli i smatra da će time naše žene postati odgovornije, svjesnije i savjesnije i da neće olako ulaziti u te dužničko – vjerovničke odnose. Da neće ići kod lihvara i da neće sklapati lihvarske ugovore. Da neće biti ovrha i deložacija. Da se neće uzimati potrošački i loši krediti, nego oni dobri krediti. Krediti za naš razvoj i naše blagostanje.

A mi sitne ribe i stoka sitnog zuba smo naučili uzimati loše kredite. Mi nismo kao naši tajkuni, saborski zastupnici i naši branitelji. Oni žive po posebnim zakonima i na njih se ne odnose likvidacije, osobni stečajevi, bankroti i deložacije. Njima se sve oprašta i otpisuje. Jer temeljem Općeg poreznog zakona ne mogu se plijeniti predmeti za osobnu uporabu, odjeća i donje rublje. Od tajkuna, saborskih zastupnika i branitelja se ne smiju plijeniti nekretnine i novac. Jer oni za sve imaju uredne papire i upisani su kao vlasnici u zemljišnim knjigama. Jer kod njih je sve čisto. No, ponekad dođe i njima maca na vratanca, pa i oni prođu kao naš bivši premijer Nikica Valentić. I pita mene jedan moj prijatelj:

„Znaš li ti što se dogodilo s našim bivšim premijerom Nikicom Valentićem i njegovom tvrtkom Niva?“

„Zašto te to zanima?“

„Jer je on i meni ostao dužan.“

„Piši da ti je to propalo.“

„Zašto to misliš?“

„Jer su Trgovački sudovi u Bjelovaru i Zagrebu pozivali na sud vjerovnike Nive da otvore stečaj.“

„Naravno, da ja nisam tamo bio jer to treba platiti.“

„Što te onda zanima?“

„Kako je to završilo?“

„Naplatili su se oni koji su najviše uložili u sve to.“

„Jesu li se naplatili u punom iznosu?“

„Nisu. A koliko ti je bila dužna Niva“

„2.000 kuna.“

„Naravno da si to oprostio i zaboravio.“

„Naravno da sam to oprostio i zaboravio.“

A moja žena još uvijek misli da će i njoj netko nešto oprostiti i zaboraviti. Da će ona pronaći način kako da izbjegne plaćanje dugova ili da će kao u socijalizmu inflacija pojesti rate kredita i da će ona na kraju platiti nešto u iznosu kutije šibica. Međutim, ta su vremena nestala, odnio ih vjetar ili su zameteni u oluji ili su prohujali s vihorom. Njoj slijedi tužba, ovrha, deložacija, bankrot i likvidacija. Jedno vrijeme je bila na vrhu, jedno vrijeme se ona uspinjala, a onda je došlo do njene financijske blokade, do njene propasti, do ekonomskog kraha i sloma. Ona je otišla u stečaj po službenoj ili neslužbenoj dužnosti. Nije našla rješenje za svoje financijske probleme. I dobit će povjerenika koji će se brinuti da ta stečajna dražba prođe u najboljem redu. Jer ona više ničega nema. Nema joj se što ovršiti. Ima apartman u kojem živi i to je sve. A ona može živjeti kod svojih roditelja i to su valjda ovrhivoditelji uzeli u obzir.

Valjda zato nije ili je dobila rješenje o obustavi ovrhe. Nije dobila:

„Obustavlja se ovrha i ukidaju se sve ovršne radnje. Slijedom navedenog, ovrhu je zbog zakonske odluke o koroni virusu nemoguće provesti.“

I moja bivša žena se nada da će ovrha otići u zastaru. Jer je ona u blokadi već 3 godine. Jer ona se jedva razvela, a sada ju je snašlo to drugo zlo. I nema ona sreće s odvjetnicima, nema ona sreće u daljnjem životu. Ona bi htjela biti lijepa i ništa više. Stoga ona ide na te estetske operacije, stoga ona troši kao luda. I ono što zaradi, odmah na to sjedaju razni vjerovnici. I ona ne zna do kada će tako.

Korona virus u brojka

KORONA VIRUS U BROJKAMA

Korona virusi su skupina virusa koji uzrokuju bolest kod sisavaca i ptica. Naziv korona virus dolazi od latinske riječi korona što znači kruna ili aureola, jer imaju obod koji podsjeća na krunu ili koronu Sunca. A kažu da u Sjevernoj i Južnoj Americi taj korona virus čini čuda. Ljudi umiru kao muhe.

Država	Zaraženih	Umrli	Izliječenih
USA	1.920.000	110.000	
Brazil	584.562	32.568	266.132
Russia	432.277	5.215	195.957
Spain	287.406	27.128	
UK	279.856	39.728	
Italy	233.836	33.601	160.938
India	216.919	6.088	104.107
Germany	184.425	8.699	167.800
Peru	178.914	4.894	72.319
Turkey	166.422	4.609	130.852
Iran	160.696	8.012	125.206
France	151.677	29.021	69.455
Chile	113.628	1.275	90.748
Mexico	101.238	11.729	73.271
Canada	93.085	7.498	51.048
Saudi Arabia	91.182	579	68.159
Pakistan	85.264	1.770	30.128
Qatar	62.160	45	37.542
Belgium	58.685	9.522	15.959
Bangladesh	55.140	746	11.590
Netherlands	46.733	5.977	

Bilješka o autoru:

Boris Golić

Rođen je 1958. godine u Belišću. Do sada napisao:

2010. godine - 55+, „Posljednji Gutmann» i „Tamna strana mog Mjeseca».

2011. godine - „Vražja divizija» i „Vražja divizija II».

2012. godine - „Izvan koncepcije» i „Paintball».

2013. godine - „Zovem se 55+» i „Više se ne zovem 55+».

2014. godine - „Investitor» ; „22 kvake» ; „Tribunj via Čanak» i „Analiziraj me!».

2015. Godine - „Nema lijeka za naš blues»; „Izborna lista»; „Svijet okrenut naopako»; „Unatoč i usprkos svemu».

2016. Godine - „Gimnazijski dani»; „Slavonska molitva»; „Izbjeglica»; „Turci među nama»; „Romi među nama»; „Srbi među nama».

2017. godine – „Hrvati među nama»; „Seksualni vodič za ruralne frajere»; „Put u Munchen»; „Argentinski tango», „Strah od stranca».

2018. godina - „Biti ili ne biti hrvatski tajkun»; Bjegunac»; „Joe, i tu je Amerika»; „Posljednji Prandau – Normann», „Put u pakao popločen je dobrim namjerama».

2019. godina – „Posljednji Podunavski Švabo"; „Poplava"; „Kako uništiti grad Vukovar", „Ustaše i četnici među nama"; „60 plus" i „XXL".

2020. godina - „Moja Biblija", „Made in China", „Korona virus"; „COVID - 19".

Sadržaj:

PREDGOVOR	05
„COVID - 19"	09
POGLAVLJE 1	09
POGLAVLJE 2	21
POGLAVLJE 3	33
POGLAVLJE 4	45
POGLAVLJE 5	51
POGLAVLJE 6	65
POGLAVLJE 7	81
POGLAVLJE 8	89
POGLAVLJE 9	101
POGLAVLJE 10	111
POGLAVLJE 11	125
POGLAVLJE 12	139
POGLAVLJE 13	151
SMRT DICKEY BETTSA	165
„NAŠA MATEMATIKA"	169
COVID 19 U BROJKAMA	179
BILJEŠKA O PISCU	180
SADRŽAJ	181

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zloupotrebe autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com.

*Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link *Prihvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja*(download), sljedeći:*

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Boris Golić

COVID-19

Vlastita naklada

*Nenad Grbac
Srednjaci 22, Zagreb
Mob: **095/853-03-40**
E-mail: digitalne.knjige@gmail.com*

Urednik:

Nenad Grbac

Golić, Boris

COVID-19

Romani, pripovijetke i crtice

ISBN 978-953-354-262-1

Boris Golić

COVID -19

COVID 19
misli na vas

Stoga i vi morate - misliti na njega

www.digitalne-knjige.com